Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

THE GREAT SECRET

OR OCCULTISM UNVEILED

ELIPHAS LÉVI

THE GREAT SECRET

OR OCCULTISM UNVEILED

ELIPHAS LÉVI

SAMUEL WEISER, INC.

York Beach, Maine

İlk olarak 2000 yılında Samuel Weiser,

Inc. tarafından yayımlandı.

Posta Kutusu 612

York Plajı, Maine 03910-0612

www.weiserbooks.com

Telif Hakkı © 1975, 2000 Samuel Weiser, Inc.

Her hakkı saklıdır. Bu yayının hiçbir kısmı, Samuel Weiser, Inc.'in yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik hiçbir biçimde veya hiçbir yöntemle çoğaltılamaz veya iletilemez. pasajlar.

Kongre Kütüphanesi Yayında Verilerin Kataloglanması

Lévi, Eliphas, 1810–1875.

[Grand arcane, ou, L'occultisme d'evoil'e. İngilizce]

Eliphas Levi.-1st pbk tarafından açıklanan büyük sır veya Okültizm. ed.

P. santimetre.

İlk olarak yayınlandı: 1975 ISBN

0-87728-938-7 (alk. kağıt)

1. Okültizm—1900'e kadar olan ilk çalışmalar. I. Başlık: Büyük sır. II. Başlık:

Okültizm açıklandı.

III. Başlık.

BF1412 .L4513 2000

133—dc21

00-043315

Transcript, Ltd. tarafından çevrilmiştir. BJ

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

08 07 06 05 04 03 02 01 00

9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu yayında kullanılan kağıt, Amerika Ulusal Bilgi Bilimleri Standardı—Basılı Kütüphane Malzemeleri için Kağıdın Kalıcılığı Z39.48-1992 (R1997)'nin minimum gereksinimlerini karşılamaktadır.

www.redwheelweiser.com

www.redwheelweiser.com/newsletter

İÇİNDEKİLER

RA Gilbert'in Önsözü

Önsöz

Baron Spedalieri'nin

Mektubu Giriş

Yayıncının Notu

İKİNCİ KİTAP

Kraliyet Gizemi veya Güçleri Bastırma Sanatı

ben Manyetizma

II Kötülük

III Kötülükte Ortak

Sorumluluk IV Çift

Zincir V Dış Karanlık VI

Büyük Sır

VII Yaratma ve Dönüştürme Gücü

VIII Astral Yayılımlar ve Manyetik Projeksiyonlar IX

Sihirli Kurban

X Çağırmalar

XI Süleyman'ın Yüzüğünün

Gizemi XII Korkunç Sır

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Sacerdotal Gizemi veya Ruhlar Tarafından Hizmet Edilme Sanatı

Ben Anormal Kuvvetler

II Rahiplerin Güçleri III Şeytanın

Zincirlenmesi IV Doğaüstü ve

İlahi Olanlar

V Kutsal Ayinler ve Lanetli
Ayinler VI Kehanetle İlgili
VII Denge Noktası VIII
Uç Noktalar
IX Sürekli Hareket
X Kötülüğün Manyetizması
XI Ölümcül Aşk
XII Yaratıcı Her Şeye Gücü
Yeten XIII Büyülenme
XIV Karanlık Zeka
XV Büyük Arcanum XVI
Süleyman'ın Acıları XVII
İyiliğin Çekiciliği *yazar*
hakkında

ÖNSÖZ

1865 yılında Eliphas Lévi son eserini halka sundu. Buydu*la Science des Esprits*: Kabalistlerin Gizli Doktrininin bir açıklaması olduğu iddia ediliyor, ancak gerçekte İncil'deki doğaüstü olayların bir açıklaması ve yorumu, Talmud geleneğine göre İsa'nın yaşamı ve Apostolik çağlardan günümüze kadar mucizeler ve harikalar yaratanların anekdotları ile destekleniyor. Ortaçağ. Ezoterik doktrinlerini, bazılarını şahsen ve bazılarını yazışma yoluyla öğrettiği, giderek büyüyen müritleri için ayırdı.*Le Grand Arcane (Büyük Sır)*1868'de özellikle bu öğrenciler için yazılmıştır.

Başlangıçta bir üçlemenin son iki bölümünden oluşuyordu. *Görkemler Kitabı*(1894; İngilizce çevirisi, 1973) ilk bölümü oluşturdu. Bu, Lévi'nin kitaba verdiği başlık değildi: Taslak metnine "Hiyeratik Gizem" adını vermişti ve sonraki bölümlere "Kraliyet Gizemi" ve "Kutsal Gizem" başlıklarını vermişti. Bunlar 1898'de ortaya çıktığında, yayıncı onlara genel başlığı verdi:*Le Grand Arcane, veya l'Occultisme dévoilée*. Yayınlanması, Levi'nin 1868'de müsveddeyi en yakın öğrencisinin içeriğini anlayabilmesi ve adil bir kopya alabilmesi için gönderdiği Baron Spedalieri'nin sayesindeydi.

Spedalieri, kopyasını Anna Kingsford'un işbirlikçisi Edward Maitland'a verdi ve Spedalieri'nin isteği üzerine Lucien Mauchel'in (“Chamuel”) bunu yayınlanmak üzere yazıya dökmesine izin verdi. Dolayısıyla elimizdeki metin orijinalinden iki parça uzaktadır - eğer Mauchel Londra'daki Maitland'ı ziyaret ettiğinde Levi'nin o zamanlar Dr. W.'nin elinde olan kendi el yazmasına erişebileceğini bilseydi, böyle olması gerekmezdi. .Wynn Westcott. Öyle bile olsa, yayınlanan metnin doğru versiyon olduğuna dair çok az şüphe var. Lévi'nin olgun düşüncesinin kapsamlı bir sentezi olması nedeniyle onun batıni felsefesinin özünü içermesi açısından önemlidir. Daha az kesin olan ise, okuyucunun bu özü başarılı bir şekilde çekip çıkaramayacağıdır, çünkü Lévi kolay bir yazar değildir, özellikle de son aşamasında.

Bu başarıya ulaşmak için Lévi'nin özel ve edebi yaşamının evrelerini anlamak gerekir. İlk aşama, rahiplik için ayrılan dindar bilgin Alphonse Louis Constant'ın aşamasıydı. Constant / Lévi'nin rahiplik mesleğine sahip olduğu tartışılmaz, ancak aynı derecede

bekar bir yaşam tarzına hiç ilgi duymadığından ve St. Sulpice ilahiyat okulunun baskıcı atmosferinden pek hoşlanmadığından emindi. Keyifli ve kısmen otobiyografik romanında kibirli ve bağnaz din adamlarından intikamını aldı:*Le Sorcier de Meudon*(1861), kahramanları iki keşiştir: düzenbaz François Rabelais ve Lévi'yi örnek alan Frère Lubin.

Genç Abbé Constant, Aralık 1835'te diyakoz olarak atandıktan sonra ikinci kez düşündü ve rahipliğe ilerlemedi. Laik dünyada yolunu bulmak için St. Sulpice'den ayrıldı ve Ganneau'nun mesih mezhebi, Mapah ve Flora Tristan'ın (Paul Gauguin'in büyükannesi) şahsında radikal Sosyalizmle karşılaştı. Devrimci coşkuyla dolu olan Constant, bir dizi kışkırtıcı eser üretmeye başladı; bunlardan ilki,*La Bible de la Liberté*(1841), onu sekiz ay hapis cezasına çarptırdı, ancak bunu Kilise yetkilileriyle kısa bir uzlaşma dönemi izledi.

Daha sonra, 1846'da, Noémi Cadiot adında 17 yaşındaki bir kızla bir ilişki geldi ve bu, felaketle sonuçlanacak bir evliliğe yol açtı. 1848 Devrimi'nin teşvik ettiği radikal eğilimler ortaya çıkmaya devam etti, ancak Constant daha sonra yeniden yön değiştirdi ve 1851'de önemli ve tamamen ortodoks bir yaklaşım ortaya koydu.*Chrétienne Edebiyatı Sözlüğü*. Bu onun son gerçek ortodoks eseri (dini, politik veya ezoterik) olacaktı, çünkü hayatının yönü birbiriyle tamamen ilgisiz iki olayla dramatik bir şekilde değişti.

1852'de Constant, Polonyalı matematikçi ve metafizikçi Hoëné Wronski (1778–1853) ile tanıştı ve onun öğretisinden büyük ölçüde etkilendi. *Mesihçilik*: ezoterik felsefe, ütopyacılık ve vahyedilmiş dinin garip bir karışımı. Görüşmelerinden sonraki on iki ay içinde Wronski ölmüş ve Constant'ın karısı onu terk etmişti. Bu noktada Abbé Constant da öldü ve yerine yeni bir kimlik geldi: Eliphas Lévi.

Eliphas Lévi olarak, şöhretinin temelini oluşturan ve hâlâ dayandığı olağanüstü büyülü eserler dizisini yazdı ve yayınladı. Bunlardan en önemlileri önümüzdeki yedi yıl içinde ortaya çıktı:*Dogmeet Rituel dela Haute Magie (Aşkın Büyü Doktrini ve Edebiyatı)*, 1854–1856);*Magie'nin Tarihi*(1860); Ve*La Clef des Grands Mystères (Gizemlerin Anahtarı)*, 1861). Bu üç eser onun en orijinal ve etkili fikirlerini içerir: İbrani alfabesinin tarot kozlarına uygulanması ve bunların Kabalistik Hayat Ağacına yerleştirilmesi; Astral Işık doktrini; ve Hıristiyan Kabala'nın etkili bir şekilde yeniden canlandırılması. Ayrıca şunları içerirler:

bir dizi çıldırtıcı çelişki - Lévi'nin okült felsefesini Katolik Kilisesi'ne olan bağlılığıyla dengeleme girişiminin sonucu.

1861'e gelindiğinde Lévi hayatının son, öğretmenlik aşamasına girmişti. Hem Fransa'da hem de İngiltere'de okültist ve sihirbaz olarak tanındı ve saygı duyuldu ve her iki ülkede de müritler edinmeye başladı. Bunlar arasında İngiltere'den Kenneth Mackenzie ve Frederic Hockley; ve Fransa'da Baron Spedalieri, Constantin Branicki, Jean-Baptiste Pitois ("P. Christian"), Jacques Charrot ve Mary Gebhard. Spedalieri'ye yazdığı bir mektupta yöntemini açıklayarak bunların hepsine özgürce talimat verdi:

> Derslerimize gelince -benim el yazması dersim yok- ruhun bana verdiklerini öğrencilerime akıllarının ihtiyacına göre veriyorum. Hiçbir şey talep etmiyorum ve karşılığında da onlardan hiçbir şeyi reddetmiyorum. Bu bir birlik ve ekmek alışverişidir: bedensel yerine ruhsal. Ama bedenimin ihtiyaçları benim için o kadar az önem taşıyor ki, çocuklarımın ve zengin kardeşlerimin cömert armağanları esas olarak beni tatmin etmeye hizmet ediyor. ruhumun ve tüm ruhlarımızın ilk ve en büyük ihtiyacı: yardımseverlik.†

Ve aldıkları şeyi tamamen takdir ettiler. Mary Gebhard şunları yazarken tüm öğrencileri adına konuşmuş olabilir:

> Kendi doğamın daha asil ve daha iyi şeylere yükseldiğini hissetmeden onun huzurundan asla ayrılmadım ve Eliphas Lévi'yi şimdiye kadar sahip olduğum en gerçek dostlardan biri olarak görüyorum çünkü o bana en yüksek gerçeği öğretti. bunu kavramak erkeğin veya kadının elindedir.'•

Peki Levi'nin öğrettiği şey neydi?

Yayınlandıktan sonra*La Science des Esprits*1865'te Lévi, çalışmasını geliştirme ve sisteminin temelini oluşturan birçok paradokstan tutarlı bir ezoterik felsefe geliştirme görevine yöneldi (ve bunu fark etti: Mary Gebhard'a uzun bir dizi paradoks sağladı).*En Yüksek Bilimin Paradoksları*, bu başlık altında 1883'te Theosophical Sociery tarafından İngilizce olarak yayınlandılar). Ancak paradokslar, eserlerinin kronolojik sıraya göre dikkatli bir şekilde analiz edilmesiyle çözülebilir. Eğer biri şununla başlarsa*Dogme ve Ritüel*ve daha sonraki çalışmalarda adım adım ilerlediğinde tutarlı bir model ortaya çıkar ve aydınlanma bunu takip eder - ancak her zaman mantıksal anlayış açısından değil.

Lévi'ye göre hem ahlaki hem de maddi evrenlerin sırlarının anahtarı, büyünün gerçek doğası ve uygulamasının anlaşılmasında yatmaktadır. Büyüyü iradenin eylemi olarak algıladı, ancak her zaman ilahi kanuna göre hareket edecek ve sürekli olarak okültizm ile Hıristiyan inancını dengelemeye çalıştı. Lévi için ezoterik doktrinin zirvesi, Mesih'in yakın ruhsal dönüşünün farkındalığı iken, uygulamasının amacı yenilenmiş ve ezoterik olarak aydınlanmış bir Katolik Kilisesi idi. Bu dindar umut, bugün de olduğu gibi, imkânsız bir hayal olarak kaldı; ancak Eliphas Lévi'nin büyüleyici yazıları ve bunların somutlaştırdığı dikkat çekici öğretiler, çekiciliğini hiçbir zaman kaybetmedi ve etkileri her zamanki kadar güçlü.

Onun etkisi, Anna Kingsford kadar çeşitli figürlerin (olumsuz bir şekilde de olsa) çalışmalarında ve düşüncelerinde açıkça görülüyor; Papus; AE Waite; W. Wynn Westcott; ve Aleister Crowley. Hepsinden önemlisi Madam HP Blavatsky üzerindeki etkisiydi. Onun ufuk açıcı çalışması,*IŞİD Tanıtıldı*(1877), Lévi'nin Kabala hakkındaki fikirlerine ve özellikle de her yeri kaplayan Astral Işık kavramına büyük ölçüde borçludur. Gerçekten de yok. soru ancak Batı geleneğinin her unsurunun Teosofi Cemiyeti tarafından ele alınması -isteyerek ya da bilmeyerek- "Gizli Doktrin"in bir parçası olarak ortaya çıkışının nihai kökeni Eliphas Lévi'nin yazılarına dayanmaktadır. Bu bizi şaşırtmamalı çünkü Lévi'nin çalışması, Batı Gizem Geleneğinin büyük yapısı içinde önemli bir yapı olan 19. yüzyıl “Okült Uyanış” hareketinin temel taşıdır. Ve bu onun tüm çalışmaları için geçerlidir. Onun büyük büyü ders kitaplarından çok şey öğrenebiliriz, ama müritlerine verdiği bu son hediyenin sayfalarından çıkarılacak çok daha fazla -ve daha da önemli- adetler var;*Büyük Sır*.

— RA Gilbert Bristol, İngiltere

---

† “Eliphas Levi'nin yayınlanmamış mektupları” IV,*Lucifer*, Cilt. XIV, 1894, s. 54.

• AE Waite, ed., The Mysuries of Magic, 1897 2. baskı, S. 10.

ÖNSÖZ

'İlerleme hayvan için bir olasılıktır: zorla alıştırılabilir, evcilleştirilebilir ve eğitilebilir; ama aptal için bu mümkün değildir, çünkü aptal öğrenecek hiçbir şeyi olmadığını düşünür... o halde bu, başlangıçta, insanların çoğunluğunun erişemeyeceği güçlü bir sırdır; asla tahmin edemeyecekleri ve asla öğrenemeyecekleri bir sırdır. onlara kendi aptallıklarının sırrını anlatmanın faydası olmaz.'

Eliphas Levi, yüz yılı aşkın bir süredir büyümeye devam eden istekli izleyici kitlesine miras bırakılacak bu son eserinde böyle diyor. Ölümlülerin zihinsel ve ahlaki kapasitelerini bu kadar açıkça küçümseyen bu sıra dışı adamın yazılarının çekiciliği nedir? İlerleyen sayfalarda şiddetle kınadığı şey, gizem uğruna gizem sevgisinin ta kendisi mi? Eğer öyleyse, belki kendisi de daha önceki yazılarında buna dalkavukluk yapmaktan fazlasıyla suçluydu. Ama şimdi açıkça konuşuyor ve yine de çok az kişinin onu anlayacağını biliyor ve beyan ediyor.

Bununla birlikte, bazen onun burada bize anlatmaya çalıştığı şeyde anlayış eksik olsa da, Levi onun iddialarını incelerken hayat, felsefe ve din hakkında herhangi bir fikre sahip olan her birimizin sırasıyla büyüleneceği ve sinirleneceği inkar edilemez. Hangi mason şunu okumaktan tamamen memnun olacaktır: 'Masonluk, korkunç sırrı nedeniyle dünyada yalnızca o kadar güçlüdür; o kadar harika bir şekilde muhafaza edilmiştir ki, inisiyeler, hatta en yüksek derecelerde olanlar bile bunu bilmezler.'? Katolik belki de gülümseyecek ve bir sonraki cümlede şunu görecektir: 'Katolik dini, Papa'nın bile bilmediği bir sır sayesinde kitleler üzerindeki hakimiyetini sürdürüyor.'

Yaşlı büyücü tören kılıcını sanki elinde tutuyor ve korkusuzca ya da iltifat etmeden onun yanında duruyor. Yine de onun yaşlılığında sefil ve insan düşmanı olduğunu düşünmemeliyiz; ne münasebet. 'Ne mutlu' diyor, 'gülebilenlere, çünkü gülmek insanın özelliğidir; Rönesans'ın büyük peygamberi Rabelais'nin dediği gibi, “Kahkaha hoşgörüdür, kahkaha felsefedir”... ilahi her şeye gücü yetmenin büyük sırrı sonsuz bir gülümsemede yatar.'

Peki Levi bu kitapta ne yapmaya çalışıyor? Bir bakıma, bizi eğitmeye çalışmanın yanı sıra, arayışı sırasında derlediği birbirinden farklı materyallerin nihai bir sentezini yapmaya çalıştığı izlenimi ediniliyor.

bilgi. Onun düşünce çizgisinde üç ana yön tespit edilebilir. Sık sık bahsedildiği gibi, Lévi, Roma Katolik rahipliği için eğitilmişti, ancak ya bu mesleği terk etti ya da üstleri ile aralarındaki bazı temel anlaşmazlıklar nedeniyle bu mesleği sürdürmekten men edildi. İlerleyen sayfalar belki de bu anlaşmazlığın nerede olduğunu açıklayacaktır. Yine de kendisini Katoliklikten tamamen ayırmadığı oldukça açıktır ve aslında kendisini hâlâ (kendi tarzına göre) iyi bir Katolik olarak gördüğünü göstermektedir. 'Yalnızca Katoliklerin rahipleri vardır' diye iddia eder onaylayarak, 'çünkü yalnızca onların sunağı ve kurbanı vardır, yani dinin toplamı.' Ve ateizme, hatta agnostisizme bile yer yok: 'Din insan icadı değildir, kaçınılmazdır, yani ilahi bir şeydir... Sokaktaki adam ona inanır çünkü onun için anlaşılmazdır... Ben inanırım çünkü anlarım' çünkü buna inanmamayı saçma buluyorum.'

Bu, yönlerden biri, ancak Fransız Devrimi'nin kışkırtılmasına yardımcı olan rasyonalizmden kaynaklanan bir başkası daha var. Lévi, bu yüzyılın ve önceki yüzyılın diğer pek çok düşünürü gibi, büyük 'S' ile yazılan Bilim'e derin bir saygı duyuyordu. Doğa, bildiğimiz gibi, yediden fazla perdenin altında gizlidir ve Bilim, onların altında ne olduğunu görmek için bu perdeleri çekip almaya devam etmektedir; ve bunu her yaptığında, gerçekliğin bu görünüşlerini 'gerçekten' neyin açıkladığı konusunda fikrini değiştiriyor. Ancak yurtdışında, Vahiy Edilen Din bazen yanlış olsa bile Bilimin her zaman haklı olduğuna dair dokunaklı bir inanç var. Lévi bu inancı tamamen paylaşıyordu ve bunu İncil'e, Katolikliğe ve çok sevdiği Büyü Geleneğine ilişkin yaklaşımında sergiliyordu.

Devrimcilerde olduğu gibi onda da akıl üstündür; ve her ne kadar ikonoklast olmasa da, mevcut bilimsel inancın standartlarına uymayan her şey bir alegori statüsüne indirilmelidir. Dine inanıyor, ancak yalnızca 'ona inanmamanın saçma olacağı' için. Onun inançları 'akla' dayanmaktadır. Doğal olarak bunun da söylediğimiz gibi onun büyü anlayışına yansımaları oluyor. Görünüşe göre yaşlı büyücü eski uğraşlarından dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Büyülü ritüeller ve ayrıntılı ibadet uygulamalarının tümü cahiller ve batıl inançlılar içindir", diye gözlemini sert bir şekilde dile getiriyor.

Aslında Katoliklik ve rasyonalizmin onun üçüncü ana düşünce kolu olan büyüsünü ne kadar güçlü bir şekilde değiştirdiği ortadadır. Önceki etki söz konusu olduğunda, Süleyman'ın Yüzüğünü hazırlamanın formülünü bize verdikten sonra, onu şu sözlerle neredeyse omuz silktiğinde bunu iş başında görebiliriz:

'Gerçek bir Hıristiyan tarafından giyilen sıradan bir kürek kemiği, Süleyman'ın yüzüğü ve beşlisinden daha yenilmez bir tılsımdır'; ve şunu eklediğinde şüphesiz tüm Protestanlar alkışlarda Katoliklere katılacaklardır: 'Tanrı'nın Oğlu ve İnsanoğlu İsa Mesih Kendisi hakkında şunları söyledi: 'Sabe Kraliçesi, Süleyman'ı görmek ve dinlemek için uzak Doğu'dan geldi. ve Süleyman'dan daha büyüğü burada".'

Bununla birlikte, almak kadar vermek de vardır ve Lévi'nin çocukluk inancına duyduğu saygının bir kısmı, onun antik dünyanın okült hiyerarşisinin otoritesinin mirasçısı olduğuna olan inancından kaynaklanmaktadır. Ona göre bu bir övgüdür. Eski Protestan kendi çağının kehanetlerini yapıyor (özellikle Alexander Hislop,*İki Babil*)Onlar için bu bir kınama olsa da bu konudaki inancını paylaştı.

Lévi bir yerde biraz mizahla bir büyücünün yalnızca Papa'nın onayını almayan bir büyücü olduğunu belirtiyor. Yine de büyücüler ve onun gibi diğer insanlardan pek memnun değil. Kitabının teorik yanının büyük bir kısmı, astral akımlar ve bir denge noktası bulmanın önemi hakkındaki tartışmalarla ilgilidir ve şu uyarıda bulunur: 'Çağrıların bilimi, akımları astral ışıkta mıknatıslama sanatıdır ve onları istediği gibi yönlendirmek... Ancak manyetik akımlar kaderci güçler olduğundan, onları kontrol edip dengeleyebilmek için kişinin kendisinin mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir merkez olması gerekir ki bu pervasız büyücülerin çoğu için bunu söylemek pek mümkün değildir. Onlar... genellikle ölçülemeyen sıvı tarafından şiddetli bir flaşla vuruldular...' Burada, ruhlarla temasa geçtikleri yönündeki yanlış inançla atmosferik elektrikle uğraşan insanların cahil deneylerine dayanarak tartışıyor.

Ancak bundan daha da önemlisi, okült dünyaya girmeye cesaret edenlerin genel anlamdaki (ve orantı duygusundaki) eksiklikten endişe duyuyor gibi görünüyor. Kendisinden daha fazla mistik tarif istenmesini istemiyor. 'Büyülerin, şifalı otların ve tılsımların göreceli etkisini tanıyın' diyor. Ancak bunlar yalnızca daha az gizemlerle bağlantılı olan küçük cihazlardır. Şimdi sizinle maddi araçlardan değil, büyük ahlaki güçlerden bahsediyorum... tören büyüsü için uğraşan ve falcılara danışmayı tercih eden kişiler, tıpkı... gerçek dinden yoksunluklarını, dinsel eylemlerini çoğaltarak gidermeyi uman insanlar gibidir. özveri.' Ve hangi şüpheci psikiyatrist şunu geliştirebilir: 'İradeyi gizemli güçlere bırakan her şey, içimizde vicdanın ve aklın seslerinden başka sesleri konuşturan her şey zihinsel dengesizliğe aittir...'

hayaletler, ölülerin hayaletleri ya da iblisler gibi kılık değiştirmiş olarak görünen bizler bizzat biziz.'?

Bu son vecize, Levi'nin diğer pek çok kapsamlı genellemesi gibi, pek çok okuyucunun pek çok niteliğe ihtiyaç duyduğunu düşünmeyecek, ancak hiçbir şekilde göz ardı edilmemelidir. Esas itibarıyla aklı başında ve doğal bir yaklaşıma başvuran bir adamın sözüdür. Geçmişin çılgınlıkları hakkında yorum yaparken bile, sanki uzak görüşlülükle sanki geleceğin takıntılarına meydan okuyabilir. Bu dünyanın ötesindeki boş alanlara seyahat etmek isteyenlere sert bir gönderme yapıyor, 'muhteşem dünya, uçsuz bucaksız okyanusların dünyası, ağaçlar ve çiçeklerle dolu dünya... inanın bana', diye gürlüyor, 'yapmazsınız bunun için çok uzaklara gitmen gerekiyor, boşluk ruhunda ve kalbinde!'

Raflarınızda okültist olmaya odaklanmış adamlar tarafından yazılmış pek çok kitap olabilir; bu, kendisini bir erkek olarak ifşa etmekten korkmayan bir okültist tarafından yazılmıştır.

Deşifre metni

Clevedon

avon

Baron Spedalieri'nin*Editör Bay Chamuel'e mektup ilk baskının.

Marsilya,

18 Ağustos 1896

Sevgili arkadaşım,

Londra'da kaldığınız süre boyunca, tavsiyem üzerine MSS'ye erişim sağlamak için arkadaşım Maitland'ı görmeye gittiğinizi duyduğuma sevindim. Ustamız sevgili Eliphas Levi'nin kendisine verdiğim çeşitli eserleri - diğerlerinin yanı sıra *Büyük Sır*. Sonuncusu dışında hepsi Üstadın el yazısıyla yazılmıştır. *Büyük Sır*, aşağıdaki nedenden dolayı.

Haziran 1868'de bu çalışmayı kendi eliyle yayınlanmak üzere yazmayı bitirdiğinde, okumam ve bir kopyasını çıkarmam için bana gönderdi. Şimdi Maitland'a gönderdiğim, özenle ve aslına sadık kalarak hazırladığım bu kopyadır. Dolayısıyla onu orijinalmiş gibi değerlendirebilirsiniz.

Kardeşçe sevgiyle,

Baron SPEDALIERI.

---

* – Lévi'nin 1861 ile 1874 yılları arasında çoğunlukla Kabalistik konularda olmak üzere yaklaşık bin mektupluk mektuplaştığı bir arkadaşı ve öğrencisi.

GİRİİŞ

Bu çalışma yazarın vasiyetidir; okült bilimler üzerine yazdığı en önemli ve son çalışmadır. Üç kitaba ayrılmıştır:

Birinci Kitap

Hiyeratik Gizem veya Yüksek İnisiyasyonun geleneksel belgeleri.

İkinci Kitap

Kraliyet Gizemi veya Güçleri Bastırma Sanatı.

Üçüncü Kitap

Sacerdotal Gizemi veya Ruhlar tarafından hizmet edilme Sanatı.

Bu eserin ne girişe ne de önsöze ihtiyacı vardır. Yazarın daha önceki çalışmaları hem önsöz hem de giriş niteliğindedir.

İşte okültizmle ilgili son söz ve bizim yazmamızın mümkün olduğu kadar açık bir şekilde yazılmış.

Bu cildin yayınlanması gerekiyor mu? Yayınlanabilir mi? Bunu yazarken şu soruları aklımızda tuttuk; ama yazmamız gerektiğine ve yazabileceğimize inandık.

Eğer dünyanın herhangi bir yerinde hâlâ gerçek inisiyeler bulunuyorsa, biz bunu onlar için yazdık ve bizi yargılama hakkı yalnızca onlara aittir.

ELİPHAS LEVİ.

Eylül 1868.

YAYINCI NOTU

Eliphas Lévi'nin Giriş bölümünde bahsedilen Birinci Kitap - Hiyeratik Gizem veya Yüksek İnisiyasyonun geleneksel belgeleri - aslında, *Görkemler Kitabı*, ilk olarak 1894'te yayınlanan ve şu anda 'Hermetik Gelenek Üzerine Çalışmalar' serimizde Cilt I olarak İngilizce olarak mevcut olan bir başka ölümünden sonra çalışma.

İKİNCİ KİTAP

Kraliyet Gizemi veya Gücü Bastırma Sanatı
Güçler

BÖLÜM I

Manyetizma

Manyetizma sıradan mıknatısınkine benzer bir kuvvettir ve doğanın tamamına nüfuz eder.

Özellikleri şunlardır: çekim, itme ve dengeli bir kutuplaşma. Bilim göksel ve mineral manyetizmasını hesaba katar. Hayvan çekiciliği, bilimin inkar edemeyeceği gerçeklerde her gün sergilenmektedir; ama onlara güvensizlikle bakar ve analizin tartışılmaz bir sentezle desteklenebileceği her durumda haklı olarak onları kabul etmeyi bekler.

Hayvan manyetizmasının ürettiği manyetik durumun, mıknatıslanmış bireyin ruhunun mıknatıslayıcının hakimiyeti altına girdiği sıra dışı bir uyku tipine yol açtığı iyi bilinmektedir; bu özellik, uyuyan kişinin kendi hayatını boş bıraktığını görmesi ve yalnızca kendisini ilgilendiren fenomenleri göstermesidir. evrensel yaşama aittir. Başkalarının düşüncelerini yansıtır, gözlerini kullanmadan görür, mekân tanımadan her yeri gezer, biçimleri renklerden daha iyi algılar, zaman dilimlerini kısaltır veya karıştırır, gelecekten geçmiş gibi, geçmişten ise geçmiş gibi söz eder. eğer hala gelecek olsaydı, mıknatıslayıcıya ikincisinin düşüncelerini söyler - hatta vicdanının gizli sesi, düşündüğü insanları hafızasına çağırır ve onları en ince ayrıntısına kadar anlatır, durugörü sahibi onları hiç görmemiş olsa bile, Bilimin dilini bir bilim adamı gibi, hayal gücünün dilini ise bir şair gibi konuşur, hastalıkları teşhis eder ve çarelerini bulur, çoğu zaman bilgece öğütler verir, acı çekenlerle acı çeker ve bazen de gelecek sıkıntıları önceden acı bir şekilde ağlar.

Bu garip ama tartışılmaz gerçekler bizi, tüm ruhların paylaştığı ortak bir yaşamın olduğu sonucuna götürüyor; ya da en azından her hayal gücü ve her anı için ortak bir ayna, camın önünde duran bir insan kalabalığı gibi birbirimize bakmamızın mümkün olduğu. Bu yansıtıcı, astral ışık dediğimiz Baron Reichenbach'ın odik ışığıdır ve astral ışık olarak adlandırılan yaşamın büyük aracısıdır.*od, ob*Ve*hava*İbraniler tarafından. Operatörün iradesiyle kontrol edilen manyetizma Od'dur; pasif olan

basiret Ob'dur: antik çağın pitonları, pasif astral ışıkla sarhoş olmuş durugörücülerdi. Bu ışığa kutsal kitaplarımızda Python'un ruhu denir çünkü Yunan mitolojisinde yılan Python onun alegorik temsilcisidir.

Çifte hareketiyle aynı zamanda caduceus yılanıyla da temsil edilir: sağdaki yılan Od'dur, soldaki ise Ob'dur ve ortada, hermetik asanın tepesinde altın küre parlar. Aour'u veya dengedeki ışığı temsil eder.

Od, özgür seçimle yönetilen yaşamı, Ob ise kaderin yönettiği yaşamı temsil eder. İbrani Kanun Koyucunun şunu söylemesinin nedeni budur: 'Ob aracılığıyla kehanet yapanların vay haline, çünkü onlar, Tanrı'nın takdirine ve insanın özgürlüğüne karşı bir saldırı olan kaderi çağrıştırırlar.'

Elbette, tufanın çamurunda sürünen ve güneşin oklarıyla vurulan yılan Python ile Aesculapius'un asası etrafında dolanan yılan Python arasında, tıpkı Cennet'in baştan çıkarıcı yılanının tunç yılandan farklı olması gibi, büyük bir fark vardır. çölde zehirlenenleri iyileştirdi. Bu iki düşman yılan aslında birbirine bağlanabilecek ama asla karıştırılmayacak karşıt güçleri temsil ediyor. Hermes'in asası onları birbirinden uzak tutarken aynı zamanda uzlaştırıyor, hatta bir bakıma birleştiriyor; ve bilimin keskin bakışları altında karşıtların analojisinden uyum bu şekilde doğar.

İhtiyaç ve Özgürlük, bunlar hayatın iki büyük kanunudur; ve doğrusunu söylemek gerekirse bu iki yasa yalnızca bir tane yapar, çünkü her ikisi de vazgeçilmezdir.

Özgürlük olmadan gereklilik ölümcül olur, hatta gerekli kısıtlama olmadan özgürlük çılgına döner. Zorunluluk olmadan ayrıcalık aptallıktır ve ayrıcalık olmadan yükümlülük köleliktir.

Manyetizmanın tüm sırrı burada yatıyor: Ölümcüllüğe hükmetmek. *ob*zeka ve güç sayesinde*od*mükemmel dengeyi yaratmak için *hava*.

Kendisine hakim olan tutkuların kaderin kölesi haline getirdiği dengesiz bir manyetizmacı, kaderin ışığıyla hareket etmeye çalıştığında, kör bir ata binmiş gözleri bağlı bir adamın onu ormanda dörtnala koşmaya çalışmasına benzer. dolambaçlı yollar ve uçurum kenarlarıyla dolu.

Falcılar, kart okuyanlar, kahinlerin hepsi halüsinasyon gören kişilerdir ve tahminlerini şu şekilde yaparlar:*ob*.

Hidromansideki bir bardak su, Etteila'nın tarot'u,

palmiye vb., kahinde bir tür hipnotizma yaratır. Böylece danışmanına kendi aptalca arzularının ya da açgözlü hayallerinin bir yansıması olarak bakar; ve kendisi de onur ve irade asaleti olmayan bir ruh olduğundan, müşterisinin aptallıklarını seziyor ve ona daha da büyüklerini öneriyor ki bunların hepsinin başarısının bir parçası olduğunu düşünüyor.

Dürüstlüğü ve doğru davranışı öğütleyen bir kart okuyucusu, kısa sürede, bakıma muhtaç kadınlardan ve histerik yaşlı hizmetçilerden oluşan müşterilerini kaybedecekti.

İki manyetik ışıktan birine canlı ışık, diğerine ölü ışık, biri astral sıvı, diğeri spektral fosfor, biri söylemin meşalesi, diğeri rüyaların dumanı denilebilir.

Tehlikesizce mıknatıslanmak için kişinin kendi içinde yaşam ışığına sahip olması, yani bilge ve dürüst olması gerekir.

Tutkularının kölesi olan insan mıknatıslanmaz, büyüler; ama büyüsünü yayarak etrafındaki baş döndürücü daireyi genişletiyor; büyülerini çoğaltıyor ve iradesini giderek daha fazla tüketiyor. O, kendini yıpratıp sonunda kendi ağına yakalanan bir örümcek gibidir.

İnsanlık, aklın en üstün kuralını bugün bile henüz tanımamıştır; bunu her erkeğin kişisel ve neredeyse her zaman hatalı rasyonelleştirmesiyle karıştırıyorlar. Ancak Bay de La Palice onlara, kendini aldatan kişinin mantıklı bir adam olmadığını, çünkü mantığın bizim hatalarımızın tam tersi olduğunu söylerdi.

Aklın hükmetmediği birey ve kitleler kaderin kölesidir; Kader kamuoyunu yaratır ve kamuoyu dünyanın kraliçesidir.

Erkekler hükmedilmeyi, sakinleştirilmeyi ve yönlendirilmeyi isterler. Büyük arzular onlara erdemlerden daha güzel görünür ve büyük adamlar dedikleri kişiler çoğunlukla büyük aptallardır. Diogenes'in alaycılığı onları Empedokles'in şarlatanlığı gibi memnun ediyor. Eğer Polyeucte daha da vahşi olmasaydı, Ajax ve Capaneus kadar hayran kalacakları kimse olmayacaktı. Kendilerini öldüren Pyramus ve Thisbe model aşıklardır. Bir paradoksun yazarının adını duyuracağı her zaman kesindir. Ve dünya, inadına ve kıskançlığına rağmen, Erostratus adını yok etmeye boşuna çabaladı; bu isim o kadar anormal ki, onların öfkesinde varlığını sürdürüyor ve sonsuza kadar hafızalarına kazınıyor!

O halde aptallar mıknatıslayıcıdır, daha doğrusu büyüleyicidir ve onların aptallığını bulaşıcı kılan da budur. Gerçek büyüklüğü ölçemedikleri için insanlar egzotik olana kapılırlar.

Henüz yürümeyi öğrenmemiş çocuklar kucaklanıp taşınmak ister

hakkında.

Kimse iktidarsızlar kadar vahşi davranışlardan hoşlanmaz. Tiberius ve Messalina gibi karakterleri yaratan da onların zevk konusundaki yetersizlikleridir. Bulvarlardaki cennetindeki Parisli sokak arapı bir haydut olmak ister ve Telemakhos'un alay edildiğini görünce kahkahalarla güler.

Herkesin uyuşturucu bağımlısı ya da alkolik eğilimi yoktur, ancak neredeyse herkes moralini 'yüksek'e çıkarmak ister ve kalbi 'seyahat' ederse yeterince mutlu olur.

Hıristiyanlık, şehitliğin cazibesiyle kendini dünyaya kabul ettirdiğinde, o dönemin büyük bir yazarı, 'İnan çünkü mantıksızdır!' diyerek herkesin düşüncelerini dile getirmişti.

Aziz Paul'un dediği gibi, Haç'ın aptallığı o zamanlar yenilmez bir yürüyüşteydi. Üstatların kitapları yakıldı ve Efes'teki Aziz Paul, Ömer'in kahramanlıklarının başlangıcını yaptı. Dünyanın harikaları olan tapınaklar ve sanatsal şaheserler olan putlar yıkıldı. İnsanlar ölümün tadını almışlar ve hayattan çekilebilmek için geçici varoluşlarını tüm süslerinden mahrum etmek istemişlerdir.

Gerçeklerden hoşlanmamak her zaman hayallere olan sevgiyle birlikte gider: *Quam sordet tellus dum coelum aspkio!* ünlü bir mistik dedi. Bu kelimenin tam anlamıyla şu anlama geliyor: Gökyüzüne baktığımda dünya ne kadar da kötüleşiyor! Nasıl yani; bakışınız uzayda kaybolunca hemşireniz dünya kirleniyor mu? O halde dünya göksel bir cisim değilse nedir? Belki de seni yanında taşımak zorunda olduğu için kirlidir? Hiç şüphe yok ki eğer güneşe ışınlansaydınız, güneş çok geçmeden titiz gözünüze kararmış gibi görünürdü! Boş olsaydı gökyüzü daha iyi bir yer olur muydu? Gündüzleri dünyayı aydınlattığı ve geceleri sayısız dünya ve güneşle parladığı için bakmanın bu kadar harika olduğu nokta değil mi? Ne, o muhteşem dünya, uçsuz bucaksız okyanusların dünyası, ağaçlarla ve çiçeklerle dolu dünya, uzaya fırlatılmak istediğin için sana pislik mi oluyor? İnanın bunun için uzaklara gitmenize gerek yok: boşluk ruhunuzda ve kalbinizde!

Bu kadar acıyı aşk hayalleriyle birleştiren şey, rüyalara duyulan aşktır. Sevgi, doğanın bize verdiği haliyle hoş bir gerçekliktir, ancak sağlıksız gururumuz doğadan daha iyi bir şey arar; yanlış anlaşılmanın histerik çılgınlığı bundandır. Werther'in kafasındaki Charlotte düşüncesi ölümcül bir şekilde -ki bu kaçınılmazdır- bir tabanca mermisi şekline dönüşür. Akıl almaz aşkın sonucu intihardır.

Gerçek aşk, doğal aşk, manyetizmanın mucizesidir. Caduceus'un iki yılanın iç içe geçmesidir. Onun nesli kader gibi görünüyor, ama onu doğa kanunlarına göre üreten yüce akıl tarafından var ediliyor. Tiresias'ın, çiftleşen iki yılanı ayırdığı için Venüs'ün gazabına uğradığı ve hermafrodit olduğu rivayet edilir: bu onun cinsel gücünü etkisiz hale getirir; sonra öfkeli tanrıça ona bir kez daha vurdu ve onu kör etti çünkü esasen erkeğin hakkı olan şeyi kadın adına talep etmişti. Tiresias, ölü ışık aracılığıyla kehanetlerde bulunan bir kahindi. Onun tahminleri de talihsizliklerin habercisiydi ve her zaman talihsizliklerden kaynaklanıyormuş gibi görünüyordu. Bu alegori, az önce ortaya koyduğumuz manyetizma felsefesinin tamamını özetlemektedir.

BÖLÜM II

Fenalık

Kötülük, var olduğu sürece düzensizliğin olumlanmasıdır. Artık sonsuz düzenin varlığında düzensizlik aslında geçicidir. Allah'ın iradesi olan mutlak düzenin varlığında düzensizlik ancak görecelidir. Dolayısıyla düzensizliğin ve kötülüğün mutlak olarak doğrulanması temelde bir yalandır.

Kötülüğün mutlak tasdiki, Tanrı'nın inkarıdır, çünkü Tanrı iyiliğin en üstün ve mutlak kaynağıdır.

Felsefe dünyasında kötülük aklın inkarıdır. Bu, sosyal dünyadaki sorumluluğun reddidir. Fiziksel dünyadaki doğanın dokunulmaz kanunlarına karşı çıkmaktır.

Acı çekmek bir kötülük değildir; kötülüğün sonucudur ve neredeyse her zaman çaresidir.

Doğal olarak kaçınılmaz olan hiçbir şeyin kötü olması mümkün değildir. Kış, gece ve ölüm kötülük değildir. Bir günden diğerine, sonbahardan ilkbahara, bir hayattan diğerine doğal geçişlerdir bunlar.

Proudhon 'Kötü olan Tanrı'dır' demiştir; bu şu demek kadardır: Tanrı şeytandır, çünkü şeytan genellikle kötülüğün ruhu olarak kabul edilir. Önermeyi tersine çevirirsek şu paradoksal formülü elde ederiz: Şeytan Tanrıdır, başka bir deyişle: kötülük Tanrıdır. Ancak alıntı yaptığımız mantıkçıların kralı elbette böyle konuşurken, iyinin varsayımsal kişileşmesini Tanrı adı altında adlandırmaya çalışmıyordu. O, insanların hayal ettiği imkansız bir tanrısallığın hayalini kuruyordu ve biz de onun düşüncesini bu şekilde açıklamakta haklı olduğu konusunda hemfikiriz, çünkü şeytan Tanrı'nın karikatürüdür ve bizim kötü dediğimiz şey iyidir, kötü tanımlanmış ve yeterince anlaşılmamıştır.

Kötülük için kötülüğü, düzensizlik için düzensizliği sevmeyi bilmemeliyiz. Kanunların ihlali bizi memnun ediyor çünkü bizi kanunların üstüne çıkarıyor gibi görünüyor. Zamanının rahiplerinin son derece yıkıcı ve dinsiz bulduğu, insan gururunun bu kadar canavarca suiistimal edebileceği bir söz olan İsa'nın sözlerini başka kelimelerle ifade edersek, insanlar kanun için yaratılmadı, ancak kanun insanlar için yapıldı. Birisi bize Tanrı'nın bizden daha güçlü olduğu için hakları olduğunu ama sorumlulukları olmadığını söylerse, dinsiz bir sözle bunu kastettiğimizi söyleriz. Hatta şunu eklemeye cesaret edebilir: Tanrı

bizim için her şey, ama biz O'nun için hiçbir şeyiz, oysa tam tersi doğrudur. Bizden sonsuz derecede büyük olan Tanrı, bizi dünyaya getirirken sonsuz bir borç altına girdi. O, yalnızca Kendisinin doldurabileceği insani zayıflık çukurunu kazdı.

Antik dünyadaki tiranlığın absürt alçaklığı, bize, sonlu bir varlığı sonsuz acılarla var olmaya zorlayacak sonsuz bir mucize yaratacak saçma ve kaba bir tanrının hayaletini miras bıraktı.

Bir an için içimizden birinin fani bir varlık yaratmayı başardığını ve o duymadan ona şöyle dediğini varsayalım: 'Yarattığım, bana ibadet et!' Zavallı küçük yaratık, hiçbir şey düşünmeden oradan oraya koşuyor. Günü bittiğinde ve öldüğünde, bir büyücü adama, üzerine bir damla kan dökerek geçici yaratığı diriltebileceğini söyler.

Adam alınıyor - onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım - işte yeniden dirilen yaratık. Adam ne yapacak? Fanatik bir inanan, sana ne yapacağını söyleyeceğim, diye haykırıyor. Yaratığın önceki yaşamında ona tapacak zekaya sahip olmadığını görünce korkunç bir mangal yakacak ve yaratığı içine fırlatacak, ancak alevlerin ortasında onun hayatını mucizevi bir şekilde koruyacak güce sahip olmadığı için pişmanlık duyacaktır. sonsuza kadar yansın diye! — Herkesin bu kadar aşağılık ve bu kadar kötü bir delinin hiçbir yerde bulunamayacağını söyleyeceğini biliyoruz! — Lütfen beni bağışlayın, bazı Hıristiyanlar, söz konusu adam kesinlikle yoktur, buna inanıyorum; ama sizin hayal gücünüzde çok zalim ve aşağılık birisinin var olduğunu hemen eklemek isterim. Siz O'nu açıklarken bu sizin Tanrı fikrinizdir ve Proudhon'un şunu söylemek için bin kat nedeni bu fikirdir: (a) Tanrı (bunun gibi) kötüdür.

Bu anlamda kötülük, kötü bir tanrının aldatıcı tasdiki olacaktır ve böyle bir tanrı, şeytan ya da onun gibi biri olacaktır. İnsanlığın yaralarına böyle bir merhem sunan bir din, onu iyileştirmek yerine zehirler. Ruhlar vahşileşecek, vicdanlar yozlaşacak ve böyle bir tanrı adına yapılan propagandaya şeytani mıknatıslık denilebilecekti. Yalancılığın sonucu adaletsizliktir ve adaletsizlikten, devletlerde ve bireylerde anarşiyi yükselten kötülük doğar; parçalanma ve ölüm.

Bir yalan, ölü ışıkta bir tür hayalet gerçekliği uyandırmadan var olamaz ve hayattaki tüm yalancılar, her şeyden önce geceyi gündüze benzeterek kendilerini kandırırlar. Anarşist özgür olduğunu düşünür, hırsız akıllı olduğunu düşünür.

çapkın eğlendiğini zanneder, diktatör ise zulmün hükmettiğini zanneder. Dünyadaki kötülüğü yok etmek için ne gereklidir? Çok basit görünen bir şey: ahmakların ve kötülüğün aydınlanması. Ancak burada tüm iyi niyet boşa çıkıyor ve tüm çabalar boşa çıkıyor; hainlerin ve ahmakların aydınlanma arzusu yoktur. Sorunun kökeni gibi görünen o gizli sapkınlık, zevk bozukluğu ve hataya bağlılıkla karşı karşıya kaldık. Bizce bu sapkınlık aslında özgürce kabul edilen ve arzulanan bir şey değil, hatanın zararlı gücüyle iradenin zehirlenmesinden başka bir şey değildir.

Soluduğumuz hava bildiğiniz gibi oksijen ve nitrojenden oluşur. Oksijen hayatın ışığına, nitrojen ise ölümün ışığına karşılık gelir. Nitrojene daldırılan bir adam nefes alamaz ve yaşayamaz; aynı şekilde hayalet ışıktan boğulan bir adam artık kendi özgür iradesiyle hareket edemez. Büyük ışık olgusu atmosferde değil, görmek için yaratılmış gözlerde meydana gelir. Bir gün, pozitivist ekolün filozoflarından Bay Littré, yanlış hatırlamıyorsam, sonsuzluğun, şurada burada bir veya iki yıldızla noktalanan sonsuz bir geceden başka bir şey olmadığını ilan etti. Birisi bunun, güneş ışığından başka bir ışıltıyı algılayacak şekilde yaratılmamış olan gözlerimiz için doğru olduğunu söyleyecektir. Ama dünya geceyle örtülüyken ve gözlerimiz kapalıyken rüya gördüğümüzde bu ışığın fikri bize görünmüyor mu? Ruhlara ait gün hangisidir? Düşünce yoluyla insan nasıl görür? Başka şekilde yapılmış gözler için gözlerimizin gecesi var olur mu? Peki gözlerimiz olmasaydı geceye dair bir farkındalığımız olur muydu? Körlere ne yıldızlar ne de güneş vardır; ve eğer gözlerimizi bağlarsak gönüllü olarak kör oluruz. Ruhun melekelerindeki gibi duyuların sapkınlığı da bir kazadan ya da doğa kanunlarına karşı ilk saldırıdan kaynaklanır; daha sonra gerekli hale gelir ve kadermiş gibi görünür. Körlere ne yapılmalı? — Tney elinden tutulmalı ve yönlendirilmelidir. — Peki ya yönlendirilmek istemezlerse? -Korkuluklar dikilecek. — Peki ya onları yere sererlerse? — Bu durumda onlar sadece kör değil, aynı zamanda tehlikeli delilerdir ve yapılacak en iyi şey, eğer kilitlenemezlerse yok olmalarına izin vermektir.

Edgar Allan Poe, mahkumların görevlilere ve bakıcılara el atmayı başardıkları ve onları vahşi hayvanlar gibi gösterdikten sonra kendi yastıklı hücrelerine kilitledikleri bir akıl hastanesinin eğlenceli hikayesini anlatıyor.

İşte oradalar, doktorlarının odalarında zaferlerini kutluyorlar, revirin şarabını içiyorlar ve bu kadar muhteşem iyileşmeler kaydettikleri için birbirlerini tebrik ediyorlar. Onlar eğlenirken tutsaklar zincirlerini kırar ve onları savuran coplarla kovalarlar. Zavallı deliler tarafından çileden çıkarıldılar ve bir bakıma anlamsız kötü muameleyle intikamlarını aldılar.

Burada modern devrimlerin öyküsü var. Sayıların ağırlığıyla zafer kazanan gerizekalılar, diğer bir deyişle sözde kitleler, bilgeleri hapseder ve onların vahşi hayvanlardan daha iyi olmadığını göstermeye çalışırlar. Çok geçmeden hapishaneler bakıma muhtaç hale gelir ve yıkılır ve günümüzün bilgeleri, çektikleri acılarla, ulumalardan ve etrafa terör saçmaktan kurtulurlar. İnsanlara sahte bir tanrı empoze edilmeye çalışılıyor ve onlar Tanrı'nın olmadığını haykırıyorlar. Daha sonra korkudan cesaretlenen ilgisizler, bu çılgın yarım akıllıları bastırmak ve embesillerin egemenliğini başlatmak için bir koalisyon oluştururlar. Bunun olduğunu zaten gördük.

Bu kadar çok suça yol açan dalgalanmalardan ve ıstıraplardan erkeklerin ne noktaya kadar sorumlu olduğunu söylemek bir düşünürün kafasını karıştırır. Marat lanetlendi ve Pius V aziz ilan edildi.

Korkunç Ghislieri'nin rakiplerini giyotinle öldürmediği, onları yakarak öldürdüğü doğrudur. Pius V sert bir adamdı ve ikna olmuş bir Katolikti. Marat tarafsızlığı sefalet noktasına getirdi.

İkisi de yaptıklarına inanıyordu ama cinayete meyilli manyaklar olmasalar bile cinayete meyilli aptallardı.

Şimdi, cani bir çılgınlık halkın suç ortaklığını elde ettiğinde, bu neredeyse korkunç bir hak haline gelir ve aldanmayan ama başka bir şekilde yoldan çıkan kalabalık, kahramanlarını reddedip terk ettiğinde, kaybeden bir olur ve kaybeden bir olur. aynı zamanda hem günah keçisi hem de şehit. Robespierre'in ölümü XVI. Louis'nin ölümü kadar güzel.

Albigensler tarafından öldürüldüğünde ölmeden önce kanıyla yere şunu yazan o korkunç soruşturmacıya gerçekten hayranım:*Bir Deum'da Credo!*(Tek Tanrıya inanıyorum).

Savaş kötü bir şey mi? Evet, elbette öyle çünkü korkunç. Ama bu mutlak bir kötülük mü? — Savaş, ulusların ve medeniyetlerin doğuşunda yaşanan sancıdır. Savaşın sorumlusu kim? Erkekler mi? Hayır, çünkü onlar onun kurbanları. Kim o zaman? — Hiç kimse İlahi Takdir diyecek kadar aceleci davranmaz; Rahiplerin neden her zaman kılıcı kutsadıklarına ve celladın kanlı makamının nasıl her zaman mistik bir hava taşıdığına dair teorileriyle Kont Joseph de Maistre hariç. Kötülük gölgedir,

iyi folyo. Bu argümanı çok ileri götürmek onun negatif iyi olduğu anlamına gelecektir. Öyleyse kötülük, iyiliğin çabasını onaylayan direniştir ve bu nedenle İsa Mesih şunu söylemekten korkmadı: 'Skandalların gelmesi gerekiyor!'

Tıpkı güzel bir kitapta yazım hataları olduğu gibi, doğada da canavarlar vardır. Bu neyi gösteriyor? Hem doğanın hem de basının zekanın yönlendirdiği kör araçlar olduğunu gösteriyor; ama bana şunu diyeceksiniz ki, iyi bir vaka gözetmeni delillerini düzeltir. Evet gerçekten ve doğada ilerlemenin amacı budur.

Karşılaştırma yapmama izin verilirse, Tanrı matbaanın başı gibidir ve insan da onun yazıhanedeki gözetmenidir.

Rahipler her zaman belaların insan günahlarından kaynaklandığını vaaz ettiler ve haklılar çünkü bilim insana belaları öngörmek ve önlemek için verilmiştir. İddia edildiği gibi kolera Ganj nehrinin ağzında biriken cesetlerden çıkıyorsa, eğer kıtlık köşeye sıkışan yiyeceklerden kaynaklanıyorsa, veba kirlilikten kaynaklanıyorsa, savaşlar çoğunlukla kralların aptal gururundan ve kralların asiliğinden kaynaklanıyorsa. halklar, belaların nedeni aslında insanların kötülüğü, daha doğrusu aptallığı değil mi?

'Fikirler havada' diye bir ifade var ve hakikaten kötü alışkanlıkların da var olduğu eklenebilir. Her yolsuzluk, çürümeye neden olur ve her çürümenin kendine özgü, tanımlanabilir bir kokusu vardır. Hastaları saran atmosfer sağlıksız ve ahlaki vebanın çok daha bulaşıcı olan kendi atmosferi var. Dürüst bir kalp, iyi adamların yanında kendini rahat hisseder ama baskı görür, acı çeker, kötülerle çevrili olduğunda boğulur.

BÖLÜM III

Kötülükte Ortak Sorumluluk

Büyük Haham Isaac Loriah, ruhların sürekli hareketi hakkındaki kitabında, uykudan önceki saatin kullanımına özel dikkat gösterilmesi gerektiğini söylüyor. Aslında ruh, daha önce de söylediğimiz gibi iki zıt akım gibi görünen evrensel ışığa dalmak için uyku sırasında bir süre bireysel yaşamını kaybeder. Uyuyan varlık, ya canlı ve yenilenen yılan Aesculapius'un yılanının kollarına teslim olur ya da iğrenç Python'un zehirli kıvrımlarına sırtını döner. Uyumak, yaşam ateşinde ya da ölümün fosforlu ışıltısında yıkanmaktır. Adalet düşünceleriyle uyuyan kişi, kendisini adil olanın erdemleriyle donatır; ama uykuya nefretle ya da zihnini dolduran yalanlarla hazırlanan kişi, ölü denizde debelenir ya da kötülerin enfeksiyonunu emer.

Gece, tohumların kuluçkalandığı ve hazırlandığı kış mevsimi gibidir. Dara ekersek, buğday hasat edemeyiz. Saygısızlık ruhuyla uyuyan, ilahi nimetin huzurunda uyanamaz. Gecenin öğüt getirdiği söylenir. Şüphesiz. Haklıya iyi öğüt, haksıza zararlı dürtüler. Bunlar Haham'ın öğretileridir.

Isaac Loriah.*–

İyilerin iyileri iyileştirmesi ve kötülerin kendilerine benzeyenleri daha da kötüleştirmesi için uykuya dalmış ve bir şekilde istemsiz çekimlerle kontrol edilen varlıklar arasındaki bu karşılıklı etkinin ne kadar kabul edilmesi gerektiğini bilmiyoruz. Adillerin iyi doğasının, onları sakinleştirmek için kötülerin üzerine parladığını ve kötülerin huzursuzluğunun adillerin ruhunu etkileyemeyeceğini düşünmek daha rahatlatıcı olurdu. Kesin olan, kötü düşüncelerin uykuyu bozarak uykuyu sağlıksız hale getirdiği, rahat bir vicdanın ise uyku sırasında kanı tazeleme ve dinlendirme konusunda harikalar yarattığıdır.

Aynı zamanda gündüz alışkanlıklar ve iradeyle sabitlenen manyetik radyasyonun gece boyunca durmaması da kuvvetle muhtemeldir. Bu, çoğu zaman en gizli arzularımızı gerçekleştirdiğimiz yerlerin rüyalarımız olduğu gerçeğiyle kanıtlanmıştır. 'Yalnızca o' diyor Aziz Augustine 'gerçekten başarıya ulaştı

hayallerine bile tevazuyu dayatan iffet erdemi.'

Tüm yıldızlar manyetiktir ve tüm gök mıknatısları gezegen sistemlerinde, evrenlerde ve sonsuzluk boyunca birbirlerine etki eder ve tepki verirler! Aynı durum yeryüzünde yaşayan varlıklar için de geçerlidir.

Mıknatısların doğası ve kuvveti, formlarının kuvvet üzerindeki ve kuvvetin de formları üzerindeki karşılıklı etkisi ile belirlenir. Bunu ciddi bir dikkatle incelemek ve üzerinde düşünmek gerekir.

Biçimlerin uyumu olan o güzellik her zaman büyük bir çekim gücüyle ilişkilendirilir; ama şüpheli ve tartışmalı güzellikleri var.

Belli zevklere, belli tutkulara uygun geleneksel güzellikler vardır. Louis XV'in sarayında Venus de Milo'nun geniş bir beline ve büyük ayaklara sahip olduğu keşfedildi. Doğuda padişahın cariyeleri şişmandır, Siyam krallığında ise kadınlar kilolarıyla satın alınır.

İnsanlar, ister gerçek ister hayali olsun, kendilerine boyun eğdiren güzellik uğruna çılgınlıklar yapmaya hazırdırlar. Demek ki bizi sarhoş eden ve daha iyi muhakeme gücümüz üzerinde ölümcül güçlerin egemenliğini uygulayan şey formlardır. Zevklerimiz bozulduğunda, aslında göze batan bazı hayali güzelliklere kapılırız. Romalılar çöküşe geçtiklerinde Messalina'nın alçak kaşına ve kurbağa gözlerine aşık oldular. Burada herkes kendine göre bir cennet yaratıyor. Ancak adaletin devreye girdiği yer burasıdır: Ahlaksız yaratıkların cenneti her zaman ve kaçınılmaz olarak bir cehennemdir.

Eylemlerin değerini belirleyen iradenin niyetleridir, çünkü kişinin kendisi için belirlediği hedefi belirleyen iradedir ve kişinin çalışmalarının karakterini belirleyen de her zaman arzu edilen ve ulaşılan hedeftir. Evangelist'in söylediği gibi, Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, yaptıklarımıza göre yargılayacaktır. Amellerimiz işlerimizi hazırlar, başlatır, sürdürür ve bitirir. İş iyi olduğunda iyi, kötü olduğunda kötüdürler. Amacın araçları haklı çıkardığını söylemek gibi bir niyetimiz yok, yalnızca değerli bir amacın değerli araçları gerektirdiğini ve en önemsiz türden eylemlere bir miktar değer kattığını söylemek istiyoruz.

Onayladığınız şeyi teşvik ettiğiniz için yaparsınız veya yaptırırsınız. Davranış kurallarınız yanlışsa, amaçlarınız haksızsa, sizin gibi düşünen herkes, siz olsaydınız nasıl davranırsanız öyle davranır; ve başarılı olduklarında iyi iş çıkardıklarını düşünürsünüz. Eğer eylemleriniz iyi bir adamın eylemleri gibi görünüyorsa ve niyetleriniz her zaman bir alçakın eylemleriyse, eylemleriniz kötü olacaktır. Münafığın duası

zalimlerin küfürlerinden daha dinsizdirler. Özetle, adaletsizliği teşvik eden her şey adaletsizdir; Adalet için yapılan her şey adil ve iyidir.

İnsanların birbirini etkileyen mıknatıslar olduğunu daha önce söylemiştik. İlk başta doğal olan, ancak daha sonra iradenin alışkanlıkları tarafından belirlenen bir tarzda yerleşen bu manyetizma, insanlığı belki de Fourier'nin hayal ettiğinden çok daha fazla falanjlarda gruplandırır ve ayarlar. Zaten onunla birlikte çekimlerin kaderlerle orantılı olduğunu söylemek doğrudur; ancak kaçınılmaz çekicilikler ile yapay çekicilikler arasında ayrım yapmayı başaramadığında yanıldı. Ayrıca suçluların toplum tarafından yanlış anlaşılan kişiler olduğuna, tam tersine toplumu anlamayan ve anlamaya niyeti olmayan kişilerin olduğuna inanıyordu. Ona göre kaderleri ile orantılı olarak çekiciliği falansteriyi bozan ve parçalamaya yönelen insanlarla falansterliği içinde ne yapardı?

başlıklı kitabımızda *Ruhlar Bilimi* iyi ve kötü ruhların geleneksel kabalistik sınıflandırmasını belirledik. Yüzeysel okuyucular şunu sormuş olabilir: Neden diğerleri değil de bu isimler? Cennetten inen hangi ruh ya da uçurumdan çıkan hangi ruh, öbür dünyanın bu hiyerarşik sırlarını açığa çıkarabildi? Bütün bunlar fantezinin doruğundan başka bir şey değil. Ancak bunu söylerken bu okuyucular aldatılmış olur. Bu sınıflandırma keyfi değildir ve eğer şu veya bu ruhların öbür dünyada var olduğunu varsayıyorsak, bunun nedeni onların kesinlikle orada var olmasıdır. Anarşi, kibir, gericilik, dolandırıcılık, nefret ve adaletsizlik, bilgece davranışlara, otoriteye, zekaya, şerefe, nezakete ve adalete karşıdır. İbranice isimler Kether, Hokmah, Binah; Hajoth Haccadosh, Ophanim, Aralim vb. isimlerinin aksine Thamiel, Chaigidel, Satariel vb. isimleri başka hiçbir şey ifade etmez.

Aynı şey, eski ya da modern herhangi bir dogmanın tüm önemli sözcükleri ve tüm belirsiz terimleri için de geçerlidir; son tahlilde ebedi ve bozulmaz aklın ilkelerini kutsal sayarlar. Kitlelerin henüz aklın saltanatı için olgunlaşmadığı ve aralarındaki en büyük aptalların ya da en büyük düzenbazların onları kör inançlarla defalarca yanılttığı açık, evet kesin. Deliliğe karşı delilik, Loyola'da Proudhon'da bulabildiğimden daha gerçek sosyalizmi bulabilirim.

Proudhon, ateizmin bir inanç meselesi olduğunu ileri sürüyor, en kötüsü de bu, onu benimsemiş olmasının nedeni de bu. Tanrının kötü olduğunu doğruluyor

toplumsal düzen anarşidir, o mülkiyet hırsızlıktır! Bu ilkelere dayanarak nasıl bir toplum mümkün olabilir?

İsa Cemiyeti karşıt ilkeler üzerine kurulmuştur, isterseniz bunlara karşıt hatalar diyebilirsiniz ve yüzyıllar boyunca kendi varlığını korudu ve gelecek yıllarda da anarşi yanlılarına karşı kendini savunacak kadar güçlü.

Kusursuz bir dengeye sahip olmadığı doğrudur, ama yine de teraziye dostumuz Proudhon'unkinden daha ağır ağırlıkları nasıl atacağını biliyor.

İnsanlar kötülük konusunda sandıklarından daha fazla birlik içindedirler. Proudhon, Veuillot'yu olduğu gibi yaptı. Constance'ta odun yakanlar, Jean Ziska katliamlarının hesabını Tanrı'nın önünde vermek zorunda kalacaklar. Protestanlar, Katoliklerin boğazlarını kestikleri için Aziz Bartholomew Günü katliamından sorumludurlar. Belki de gerçekte Robespierre'i öldüren Marat'tır, tıpkı arkadaşları Girondinlerin idam edilmesine neden olanın Charlotte Corday olması gibi. Bir mezbaha hayvanı gibi böğürerek ve isteksizce ulusal mezbahaya sürüklenen Madam Dubarry'nin, XVI. Louis döneminde yapılan işkencelerin cezasını ödemesi gerektiği konusunda hiç şüphe yok ki. Çünkü çoğu zaman en büyük suçlarımız farkına varmadığımız suçlardır.

Marat, daha büyük bir kanamayı önlemek için bir miktar kan akıtmanın insanlık görevi olduğunu söylediğinde, bu düsturu kimden ödünç aldığını düşünüyorsunuz? — Yumuşak huylu ve dindar Fénelon'dan.

Kısa bir süre önce Madame Elisabeth'in daha önce yayınlanmamış mektupları basıldı ve bu mektuplardan birinde melek prenses, kralın üç kafayı kesmeye cesaret edemediği sürece her şeyin kaybolacağını ilan ediyor. Kimin? Belki Philippe d'Orléans'ın, La Fayette'in ve Mirabeau'nunkileri söylemiyor! Kendi ailesinin prensi, değerli bir adam ve büyük bir adam. Bunun pek önemi yok; nazik prenses üç kafa istiyor. Daha sonra Marat üç yüz bin istiyordu; melek ile şeytan arasında sadece birkaç sıfır fark vardır.

---

[*] Isaac Loria *Trailé des Révolutions des Ames* (P. Chacornac, 1905).

BÖLÜM IV

Çift Cham

Yılanların caduceus etrafındaki hareketi bir zincirin oluşumunu gösterir.

Bu zincir iki şekilde mevcuttur: düz form ve dairesel form. Aynı merkezden başlayarak sayısız çevreyi sayısız yarıçapla keser. Düz zincir iletim zinciridir. Dairesel zincir katılım, yayılma, cemaat ve din zinciridir. Hezekiel'in vizyonundan bize ışık saçan, iç içe dönen birçok çarktan oluşan çark bu şekilde oluşur. Aktarım zinciri birbirini takip eden nesiller arasında dayanışmayı sağlar.

Merkezi nokta bir tarafta beyaz, diğer tarafta siyahtır.

Siyah yılan siyah tarafa, beyaz yılan ise beyaz tarafa bağlanır. Merkezi nokta orijinal özgür iradeyi temsil eder ve siyah tarafında orijinal günah başlar.

Kaderin akışı siyah taraftan başlar, hareket seçimi ise beyaz tarafa bağlıdır. Merkezi nokta alegorik olarak ay tarafından, iki güç ise biri beyaz, diğeri siyah iki kadın tarafından temsil edilebilir.

Siyah kadın düşmüş Havva'dır, o pasif formdur, alnında ay hilalini taşıyan cehennemi Hekate'dir. Beyaz kadın, hem hilali hem de kara yılanın başını ayaklar altına alan Maia veya Maria'dır.

Meseleyi daha açık ifade etmemiz mümkün değil çünkü biz tüm dogmaların beşiğine elimizi koyduk. Gözümüzün önünde bebeklik çağlarına geri döndüler ve onlara zarar vermemek için ihtiyatlıyız.

İlk günah doktrini, hangi şekilde yorumlanırsa yorumlansın, ruhlarımızın, kendi özel yaşamlarında olmasa bile, en azından evrensel yaşamda önceden var olduklarını varsayar.

Şimdi, eğer kişi evrensel yaşamda bilmeden günah işleyebiliyorsa, aynı şekilde kurtarılması gerekir; ama bu büyük bir gizem.

Düz zincir, tekerleğin çarkı, aktarım zinciri nesiller arasında dayanışma yaratır, çocuklarında babaların cezalandırılmasını sağlar, böylece babalar çocukların acılarından kurtulma şansına sahip olur.

Kutsal Yazılar bize, Mesih'in Cehenneme indiğini ve demir kilitleri ve pirinç kapıları kırdıktan sonra esaret altında Cennete yükseldiğini anlatır.

Ve Evrensel Yaşam haykırdı: Hosanna! Çünkü O, Ölümün acısını ortadan kaldırmıştır!

Bütün bunlar ne anlama geliyor? Bunu açıklamaya cesaret edebilir misiniz? Tahmin edebilecek misin, anlayabilecek misin?

Yunan'ın eski hiyerofantları, iki yılanın temsil ettiği iki gücü temsil etmenin başka bir yolunu kullanıyorlardı; bu, ayakları ve dizleri arasında bir küre tutan iki çocuğun birbirleriyle mücadele etmesi gibiydi.

İki çocuk Eros ve Anteros, Aşk Tanrısı ve Hermes, aptalca aşk ve bilge aşk; ve onların sonsuz mücadelesi dünyayı dengede tutuyor.

Eğer kişi dünyada doğmadan önce kişisel bir varoluşa sahip olabileceğimiz konusunda hemfikir değilse, ilk günahın, zincirin dengesini bozacak olan ilk ebeveynimizde insan çekiciliğinin gönüllü olarak bozulması olarak görülmesi gerekecektir. kara yılanın ölümcül hakimiyeti, yani ölü yaşamın astral akımı; ve raşitizmle doğan çocukların ebeveynlerinin kötü alışkanlıklarına sahip olmaları gibi sonuçlara katlanıyoruz; Kendi yapmadıkları kötülüklerin cezasını hissetmek.

İsa'nın ve şehitlerin aşırı acıları, azizlerin aşırı kefaretleri, bu denge eksikliğine karşı bir denge olarak düşünülmüştü; o kadar onarılamaz ki, şunu da eklemek gerekir ki, bir gün dünya yanıp kül olacak. Zarafet güvercin ve kuzuyla simgelenir; Kurtarıcının ya da azizlerin erdemleriyle yüklü yaşamın astral akımı.

Şeytan ya da Ayartıcı, ölümün astral akımı olacaktır; insanların tüm suçlarıyla lekelenmiş, kötü düşünceleriyle lekelenmiş, günahkar arzularının zehiriyle yüklü kara yılan; başka bir deyişle KÖTÜLÜĞÜN MANYETİZMASI.

Artık iyiyle kötü arasında bitmek bilmeyen bir çatışma yaşanıyor. Sonsuza kadar uzlaşmazlar. Yani kötülük her zaman lanetlenir, her zaman düzensizliğin beraberinde getirdiği azaplara mahkum edilir, ama yine de çocukluğumuzdan beri hiç dinmez.

bizi baştan çıkarmak ve kendi tarafına çekmek için. Mistik şiirin bize kral Şeytan hakkında öğrettiği her şey, daha ölümcül olduğu kadar korkunç olan bu dehşet verici manyetizma açısından mükemmel bir şekilde açıklanmaktadır; yine de yetişemeyeceği ve Tanrı'nın lütfuyla ona kesinlikle direnecek olan erdemden bu kadar korkulmasına gerek yoktur.

BÖLÜM V

Dış Karanlık

Fiziksel ışık olgusunun yalnızca onu gören gözlerde tecelli ettiğini ve gerçekleştiğini belirtmiştik. Yani görme yetisi olmadan görünürlüğün bizim için hiçbir varlığı yoktur.

Aynı şey entelektüel ışık için de geçerlidir; o yalnızca onu görebilen zekalar için mevcuttur. Bu, Mesih'in sözlerine göre, her zaman feryatların ve diş gıcırdatmasının olduğu ve olacağı dış karanlıktan başka hiçbir şeyin olmadığı iç ışıktır.

Gerçeğin düşmanları, karanlıkta daha kolay çığlık atıp ağlayabildikleri için tüm lambaları deviren ve söndüren suçlu çocuklara benzerler.

Hakikat, iyi olana o kadar ayrılmaz bir şekilde bağlıdır ki, özgürce rıza gösterdiğimiz ve vicdan azabı duymadan yapılan her kötülük, ruhumuzun ışığını söndürür ve bizi dış karanlığa atar.

Ölümcül günahın özü budur. Günahkar, antik masalda babasını öldüren ve annesine tecavüz eden, sonunda kendi gözlerini çıkaran Oedipus tarafından temsil edilir.

Numan aklının babası ilim, annesi ise imandır. Cennet Bahçesi'nde iki ağaç vardı; bilgi ağacı ve hayat ağacı.

İmanı doğurması gereken ve besleyebilecek olan şey bilgidir; aksi takdirde korkunç kürtajlarla kendini tüketir ve hayaletlerden başka bir şey doğurmaz.

Bilginin ödülü olması gereken şey inançtır ve uğruna çabaladığı nesne, onsuz sonunda kendinden şüphe duymaya başlar, büyük ölçüde cesareti kırılır ve çok geçmeden umutsuzluğa kapılır.

İşte bir yandan bilimi küçümseyen ve doğayı yanlış anlayan müminler, diğer yandan imanı aşağılayan, reddeden ve yok etmek isteyen bilim adamları, her ikisi de ışığın düşmanıdır ve mücadeleye girişirler. Proudhon ve Veuillot'nun seslerini yükselttikleri dış karanlıkta birbirleriyle, sanki kulağa hoş geliyormuş gibi dönüp duruyorlar.

gözyaşlarından daha kötüdür ve dişlerini gıcırdatmaya devam ederler.

Gerçek inancın gerçek bilimle çatışması mümkün değildir. Ayrıca bilimin yanlış olduğunu gösterdiği her dogma açıklamasının inanç tarafından reddedilmesi gerekir.

Artık şunu söylemenin moda olduğu günlerde yaşamıyoruz: Buna inanıyorum çünkü mantık ötesinde. Bugünlerde şunu söylemeliyiz: İnanıyorum çünkü bunu yapmamak mantıksız olacaktır;*İnanç quia saçmalık olmayan inanç*.

Bilim ve inanç, çarpışma rotasına girmiş iki savaş motoru değildir: onlar, barış tapınağının alınlığını desteklemeye mahkum iki sütundur. Rahipliğin kiri nedeniyle sık sık lekelenen mabedin altınını temizlemek gerekir.

Mesih şöyle dedi: 'Öğretinin sözleri ruh ve yaşamdır, mektubun hiçbir önemi yoktur.' Ayrıca şöyle dedi: 'Yargılanmamak için yargılamayın, çünkü hangi yargıya göre yargılanırsanız yargılanacaksınız ve ne kadar yargılarsanız o size o şekilde verilecektir.' Makul şüphenin bilgeliğine ne muhteşem bir övgü! Ve ne büyük bir vicdan özgürlüğü ilanı! Aslında mantıklı dinlemeyi seven herkes için bir şey net olacaktır; eğer herkes için geçerli olan ve uyulmadığı takdirde kurtarılması imkansız olan katı bir yasa varsa, bu yasanın, kimsenin yürürlüğe girmesi konusunda şüpheye yer bırakmayacak şekilde ilan edilmesi gerekecektir. Böyle bir durumda şüphenin imkânı biçimsel bir olumsuzlamadır; ve eğer tek bir kişi bile böyle bir kanundan habersiz kalabilseydi, kanun ilahi olmazdı.

Düzgün bir adam olmanın iki yolu yoktur; ve din dürüstlükten daha az mı önemli? Kesinlikle hayır ve bu nedenle dünyada tek dinden başka bir şey olmamıştır. Bölünmeler sadece görünüştedir. Her zaman dinsiz ve korkunç olan, karşılıklı olarak birbirini kınayan cahillerin taassubudur.

Hakiki din evrensel dindir; Bu nedenle Katoliklik, gerçeği belirten tek adı benimsemiştir. Dahası, bu din öğretide ortodoksluğu, güçler hiyerarşisini, ibadetin etkinliğini ve törenlerin gerçek büyüsünü korur. Başka bir deyişle, tipik ve normal bir dindir; Musa geleneklerinin ve Hermes'in kadim kehanetlerinin haklı olarak ait olduğu ana dindir. Gerekirse Papa'nın önünde bunu savunurken, gerektiğinde Papa'dan daha Katolik, Luther'den daha protestan olacağız.

Gerçek din, her şeyden önce içsel ışıktır ve dini formlar sıklıkla çoğalır ve dışsal ışıktaki hayalet fosforesansla parlar.

karanlık; ama ruhu anlamayan ruhlarda bile biçime saygı duymak gerekir. Bilim cehalete karşı misilleme yapamaz ve yapmamalıdır.

Bağnazlık, imanın neden makul olduğunu bilmemektedir ve akıl, dinin vazgeçilmez olduğunu kabul ederken, batıl inancın nasıl ve neden yanlış olduğunu da mükemmel bir şekilde anlamaktadır.

Bütün Hıristiyan ve Katolik dini lütuf, yani karşılıksız armağan öğretisine dayanır. Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin, diyor Aziz Paul. Din aslında bir hayır kurumudur. Kilise, felsefenin dışlanmışları için bir sığınak evidir. Onu bırakabiliriz ama ona asla saldırmamalıyız. Kamu yardımı olmadan idare eden yoksullar, bunu küçümseme hakkını kendilerine hak etmediler. Dinsiz, dürüst bir şekilde yaşayan insan, kendisini çok büyük yardımlardan mahrum bırakır, fakat kendisini Allah'a karşı koymaz. Ücretsiz hediyeler, onları reddedersek yerini cezalara bırakmaz ve Tanrı, insanlara ödünç almadıkları şeyler için faiz ödeten bir tefeci değildir. İnsanın dine ihtiyacı vardır ama dinin insana ihtiyacı yoktur. Aziz Paul, yasayı kabul etmeyenlerin yasa olmadan yargılanacağını söylüyor. Şimdi, burada doğal hukuktan değil, dinsel hukuktan ya da daha kesin bir ifadeyle din adamlarının emirlerinden söz ediyor.

Bu kadar iyi ve temiz gerçeklerin ötesinde, yanlış yorumlanmış bir dinin teselli edemediği insanların feryad ettiği, nefreti aşk yerine koyan mezhepçilerin birbirlerine dişlerini gıcırdattıkları o dış karanlıktan başka bir şey yoktur.

Bir gün Aziz Theresa muazzam bir vizyonla karşılaştı. Cehennemdeymiş ve onu boğmak için boşuna çabalayarak etrafını saran devasa duvarların arasına hapsolmuş gibi görünüyordu ona. Bu duvarlar oldukça elle tutulurdu ve bizi sık sık İsa'nın 'dış karanlık' hakkındaki o tehditkar sözü üzerine düşünmeye yöneltmişti. Işığa duyduğu nefret nedeniyle Oedipus gibi kendini kör eden bir ruhu hayal edin; hayatın tüm cazibesine direnmiş ve ışığı geri çevirdiği gibi hayatı da daima geri çevirmiştir. İşte burada, dünyaların etkisinin ve güneşlerin parlaklığının ötesine fırlatılmış. Sonsuza kadar kendi başına ve ona benzeyen diğer isteyerek körlerle birlikte yaşaması gereken uçsuz bucaksız karanlıkta yalnızdır. Gölgede sabitlenir ve gece boyunca sonsuz bir boğulma yaşar. Sonsuzluğu doldurabilecek kendi acıları dışında her şey yok olmuş gibi görünüyor.

Ne sefalet! Anlama kapasitesine sahip olmak ve anlamsız bir inancın aptallığında ısrar etmek! Sevebilmek ve sevebilmek

kalbin solmasına izin verdin! Ah, sadece bir saat, hatta bir dakika için en kusurlu zevkler ya da en geçici aşklar için! Biraz hava! Biraz güneş! hatta ay ışığı ve yeşilin üzerinde dans etme! Bir damla hayat ya da bir damladan azı – bir gözyaşı! Ve amansız bir sonsuzluk cevap verir: Nedir bu gözyaşı konuşması: Ağlayamıyorsun bile! Gözyaşları hayatın çiyidir ve aşkın özsuyunun sızıntısıdır; Bencilliğinizle kendinizi sürgüne gönderdiniz ve kendinizi ölümle ördünüz.

Ah! Tanrı'dan daha kutsal olmak istedin! Ah! Annenin, iffetli ve ilahi tabiatın yüzüne tükürdün! Ah! Bilimden, zekadan ve ilerlemeden kötü konuştunuz! Ah, sen sonsuz yaşamın bir ceset gibi görünmek, bir mumya gibi kurumak olduğuna inanıyordun! Artık kendi yarattığın şeysin, seçtiğin sonsuzluğun tadını çıkar, huzur içinde! Ama hayır, siz zavallılar, günahkarlar ve lanetliler dediğiniz kişiler sizi kurtarmaya geliyorlar. Işığı yoğunlaştıracağız, duvarınızı deleceğiz, sizi ataletinizden koparacağız. Bir aşk tanrısı sürüsü ya da isterseniz bir melek ordusu (aynı şekilde yaratılmışlardır) etrafınızda dönecek ve sizi çiçek demetleri halinde sürükleyecek; Goethe'nin muhteşem felsefi dramasındaki Mephistopheles gibi boşuna itiraz edeceksiniz. Kendinize, kısıtlamalarınıza ve solgun yüzlerinize rağmen canlanacak, sevecek, bilecek, görecek ve son manastırın yıkıntıları üzerinde bizimle Faust'un cehennem dansını yapmaya geleceksiniz!

Ne mutlu İsa'nın zamanında ağlayanlara! Artık gülebilenlere ne mutlu, *çünkü gülmek insanın özelliğidir*Rönesans'ın büyük peygamberi Rabelais'in dediği gibi. Kahkaha hoşgörüdür; gülmek felsefedir. Onlar güldüklerinde gökyüzü berraklaşır ve ilahi her şeye kadir olmanın büyük sırrı sonsuz bir gülümsemede bulunur!

BÖLÜM VI

Büyük Sır

Bilgelik, ahlak, erdem: Bunlar saygın sözcüklerdir ama aynı zamanda muğlak sözcüklerdir; ve bunlar üzerinde hiçbir anlaşmaya varılmaksızın yüzyıllardır tartışma konusu olmuştur!

Akıllı olmayı isterim ama aptalların benden daha mutlu, hatta daha neşeli olduğundan şüphelendiğim sürece bilgeliğimden emin olabilir miyim?

Ahlak esastır; ama hepimiz biraz çocuklara benzeriz ve ahlak dersi bizi esnetir. Çünkü insanlar bizi doğamıza uymayan aptalca ahlaklarla doldurmaya çalışıyorlar. İnsanlar bize bizimle hiçbir ilgisi olmayan şeyler öğretiyor ve aklımız başıboş dolaşıyor.

Erdem güzel bir şeydir: Adı aslında güç, güç anlamına gelir. Dünya Tanrı'nın erdemiyle ayakta duruyor. Peki bizim için erdem nelerden oluşur? Başı zayıflatacak, yüzü zayıflatacak kadar oruç tutmak fazilet midir? Erdemin hırsızlar tarafından soyulmasına izin veren değerli adamın sadeliği olduğunu mu söyleyeceğiz? İstismardan kaçınmak adına uzak durmak bir erdem midir? Bacağını kırma korkusuyla yürümeyi reddeden bir adam hakkında ne düşünürsünüz? Hangi açıdan bakarsanız bakın erdem, gevşekliğin, uyuşukluğun ve acizliğin karşıtıdır.

Erdem eylemi gerektirir; genellikle tutkularımızla karşılaştırılmasının nedeni, onun asla pasif bir şey olmadığını açıkça belirtmektir.

Erdem sadece güç değildir, aynı zamanda gücün ardındaki yönetici sebeptir. Hayatın dengeleyicisidir.

Erdemin, sanallığın ve yaşamın, ister geçici ister ebedi olsun, büyük sırrı şu şekilde formüle edilebilir:

Hareketi dengede tutmak için kuvvetleri dengeleme sanatı.

Aradığımız denge, hareketsizliği yaratan değil, hareketi düzenleyen dengedir. Çünkü hareketsizlik ölümdür, hareket ise hayattır.

Bu güdü dengesi bizzat doğanın dengesidir. Doğa, belirleyici güçleri dengeleyerek, fiziksel hastalığa, hatta dengesiz insanın görünüşteki yıkımına neden olur. İnsanoğlu doğal hastalıklardan kurtuluyor

özgürlüğünü akıllıca kullanarak güçlerin ölümcül eyleminden nasıl kaçılacağını bilmek. Burada ölümcül kelimesini kullanıyoruz çünkü öngörülemeyen ve yanlış anlaşılan güçler, dengesiz bir adam için kaçınılmaz bir kader gibi görünüyor.

Doğa, hayvanlara içgüdü vererek onların korunmasını sağlamıştır ama her şeyi tedbirsiz insanın yok olması için ayarlamıştır.

Hayvanlar deyim yerindeyse kendi isteğiyle, hiçbir çaba harcamadan yaşarlar. İnsan tek başına yaşamanın yolunu öğrenmek zorundadır. Artık yaşam bilimi ahlaki denge bilimidir.

Bu dengenin temeli bilgi ile dinin, akıl ile duygunun, enerji ile nezaketin uzlaştırılmasıdır.

Gerçekten yenilmez güç, şiddet içermeyen güçtür. Şiddet yanlısı erkekler, çabaları her zaman kendi aleyhine dönen, zayıf ve dar görüşlü adamlardır.

Şiddetli sevgi nefrete benzer ve nefretle yakın akrabadır. Şiddetli öfke, insanın kendini düşmanlarına körü körüne teslim etmesini sağlar. Homeros'un kahramanları birbirlerine saldırırken, birbirlerinin öfkesini uyandırmak amacıyla karşılıklı hakaretler savurmaya özen gösteriyorlardı; büyük ihtimalle ikisinden daha öfkeli olanın yenileceğini çok iyi biliyorlardı.

Ateşli huylu Aşil, sefil bir şekilde yok olmaya mahkumdu. Yunanlıların en gururlusu ve en cesuruydu ve yurttaşlarının başına felaketten başka bir şey getirmedi.

Truva'yı ele geçiren şey, her zaman kendini kontrol altında tutan ve başarıdan emin olmadığı sürece asla saldırmayan Odysseus'un sağduyusu ve sabrıydı. Chilles tutkuyu temsil eder ve Odysseus erdemi temsil eder ve Homerik şiirlerin yüksek felsefi ve ahlaki önemini anlayabilmemiz için bunu aklımızda tutmamız gerekir.

Hiç şüphe yok ki, bu şiirlerin yazarı birinci dereceden bir inisiyeydi ve pratik Yüksek Büyünün büyük sırrının tamamı Odysseia'da mevcut.

Büyünün büyük sırrı, eşsiz ve iletilemez Arcana, doğaüstü gücü bir şekilde insan iradesinin hizmetine sunmayı amaçlamaktadır.

Böyle bir başarıya ulaşmak için yapılması gerekeni BİLMEK, yapılması gerekeni İSTEMEK, denenmesi gerekene CESUR ETMEK ve idrak ile SESSİZ TUTMAK gerekir.

Homeros'un Odysseus'u tanrılarla, doğa unsurlarıyla, tepegözlerle, sirenlerle, Kirke'yle vb. mücadele etmek zorundaydı... yani tüm zorluklara ve

hayatın tehlikeleri.

Sarayı işgal edilir, karısı rahatsız edilir, malları yağmalanır, ölümü karara bağlanır, yoldaşlarını kaybeder, gemileri batırılır; sonunda geceye ve denize karşı savaşmak için tek başına kalır. Ve tek başına tanrıları etkisi altına alır, denizden kaçar, tepegözleri kör eder, sirenleri çalar, Circe'e hakim olur, sarayını geri alır, karısını kurtarır, onun ölümünü planlayanları katleder; Çünkü o*irade*Ithaca ve Penelope'yi yeniden görmek, çünkü o her zaman *biliyordum*kendisini tehlikeden nasıl kurtaracağını, çünkü o*cesaret*ne yapılması gerekiyordu ve çünkü o her zaman*Sessiz kaldı*konuşmanın uygun olmadığı bir zamanda.

Ancak peri masallarından hoşlananlar, biraz hayal kırıklığıyla bunun hiç de sihir olmadığını söyleyecektir. İnsanın harikalar yaratabileceği tılsımlar, şifalı bitkiler veya kökler yok mu? Kilitli kapıları açacak ve ruhları çağıracak gizemli büyüler yok mu? Bu konuyu bizimle konuşun ve Odyssey hakkındaki yorumunuzu başka bir zamana bırakın.

Biliyorsunuz çocuklarım, çünkü eğer daha önceki çalışmalarımı okuduysanız, büyülerin, şifalı otların ve tılsımların göreceli etkinliğini fark ettiğimi biliyorsunuz, çocuklara cevap vermem gerektiğine şüphe yok. Ancak bunlar yalnızca daha az gizemlerle bağlantılı olan küçük cihazlardır. Şimdi size maddi araçlardan değil, büyük ahlaki güçlerden bahsediyorum. Büyüler inisiyasyon ayinlerine aittir, tılsımlar manyetik yardımcılardır, kökler ve şifalı bitkiler okült tıbbın alanına girer ve Homeros'un kendisi de onları küçümsemedi. Moly, nilüfer ve nepenthe'nin şiirlerinde yeri vardır ama bunlar tesadüfi süs eşyaları olarak oradadır. Circe'nin kadehi, onun kötü sonuçlarını fark eden ve onu içmekten nasıl kaçınacağını bilen Odysseus'u etkileyemedi. Büyücülerin yüksek bilimine yeni başlayanların büyücülerden korkacak hiçbir şeyi yoktur.

Tören büyüsüne kapılan ve falcılara danışmaya tenezzül edenler, ibadetlerini çoğaltarak hak dinin eksikliğini gidermeye niyet eden veya bunu ümit eden kimseler gibidir. Onları bilgece öğütlerle tatmin etmeye çalışmak zaman kaybı olurdu.

Hepiniz çok kolay tahmin edilebilecek bir sır saklıyorsunuz ve o da şu: Aklın kınadığı bir tutkum var ve onu akla tercih ederim; bu yüzden mantıksız bir kehanete başvuruyorum, çünkü o bana umut etmeye devam etmemi söylüyor, vicdanımı kandırmama yardım ediyor ve kalbimi bir güvenlik duygusuyla uyuşturuyor.

O halde bu tür insanlar, susuzluklarını gidermek şöyle dursun, onu daha da yoğunlaştıran aldatıcı bir kaynaktan içmeye giderler. Şarlatan karanlık kehanetler mırıldanıyor,

İnsanın bulmak istediğini bulduğu ve her zamanki kadar az şey bilerek yola çıktığı yer. İnsan ertesi gün de, ondan sonraki gün de geri döner; aslında her zaman geri döner; kartları okuyanlar bu şekilde servet kazanırlar.

Basilidian gnostikler, insanın doğal bilgeliği olan Sophia'nın, Narcissus'un masalda yaptığı gibi kendine aşık olduğunu, birincil kaynağından uzaklaştığını ve pleroma adını verdikleri ilahi ışığın çizdiği dairenin dışına fırladığını söylediler. Karanlıkta tek başına, ışığı doğurmak için günahlar işledi; ve İncil'de kan döken kadın gibi kanını kaybederek korkunç canavarlar doğurdu. Aptallıkların en tehlikelisi sapkın bilgeliktir.

Sapık kalpler bütün doğayı zehirler. Güzel bir günün görkemi onlar için cafcaflı bir oyalanmadan başka bir şey değil ve bu ölü ruhlar için ölü olan hayatın tüm sevinçleri önlerinde yükselerek onlara lanet ediyor ve hayaletler gibi Richard III'e şöyle diyor: ' Umutsuzluğa kapıl ve öl.' Asil amaçlara yönelik coşku onları gülümsetiyor ve sanki bir hakarete karşılık veriyormuşçasına, Sténio ve Rollon'un aşka ve güzelliğe küstahça alaylarını fırlatıyorlar. İnsanın kollarını bırakmasının ve kaderi suçlamasının faydası yok; Yapılması gereken onunla savaşmak ve fethetmektir. Bu savaşta yenik düşenler, kazanmayı bilmeyen ya da kazanmak istemeyenlerdir. Bilmemek bir mazeret olabilir ama öğrenme fırsatı varken bu bir mazeret değildir. İsa ölürken, 'Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar' dedi. Eğer bilgi eksikliğine izin verilseydi, Kurtarıcı'nın duası adaletsiz olurdu ve Babasının affedecek hiçbir şeyi olmazdı.

İnsan bilmediği zaman yapmalı*irade*öğrenmek. Birinin yapamayacağı ölçüde*Bilmek*aptallıktır*cesaret etmek*ama her zaman iyidir*sessiz kal*.

BÖLÜM VII

Yaratan ve Dönüştüren Güç

İrade pratik gerçekleştiricidir: Makul bir proje olduğuna inandığımız her şeyi yapabiliriz.

Kendi eylem alanında insan, her şeye gücü yeten Tanrı'nın suretidir; hem yaratmaya hem de dönüştürmeye muktedirdir.

İlk görevi bu gücü kendi üzerinde kullanmaktır. Dünyaya girdiğinde melekeleri kaos içindedir, aklının karanlığı kalbinin uçurumlarını kaplar ve ruhu sanki dalgalar tarafından oraya buraya sürüklenmiş gibi belirsizlik içinde durur.

Ona akıl bahşedilmiştir ama bu akıl hâlâ pasiftir ve onu harekete geçirmek ona kalmıştır; dalgaların ortasında yüzü parlasın ve haykırsın: ışık olsun!

Mantıklı bir zihin geliştirir, bir vicdan geliştirir, bir kalp geliştirir. İlahi yasa onun ne yaptığını açıklayacak ve tüm doğa onun için tam olarak olmasını istediği gibi olacaktır.

Sonsuzluk onun hafızasına girecek ve kalacaktır. Ruha şöyle diyecek: madde ol ve maddeye: ruh ol, ruh ve madde ona itaat edecek!

Her madde eylemle değişikliğe uğrar, tüm eylemler ruh tarafından kontrol edilir, tüm ruhlar iradeye uygun olarak kontrol edilir ve tüm iradeler bir akıl tarafından kararlaştırılır.

Şeylerin gerçekliği var olma nedenlerindedir ve şeylerin bu nedeni var olanın ilkesidir.

Ateistler kuvvet ve maddeden başka hiçbir şeyin olmadığını söylüyorlar.

Kitapların kağıt ve mürekkepten başka bir şey olmadığını da söyleyebilirler.

Madde, ruhun tamamlayıcısıdır; ruh olmadan var olması için hiçbir neden olmazdı ve var olmazdı.

Madde, duyularımız aracılığıyla ruha dönüşür ve yalnızca ruhumuzun algılayabildiği bu dönüşüm, zevk dediğimiz şeydir.

Haz, ilahi bir eylemin duyumudur. Gelişmesine izin vermek hayat yaratır ve ölü bileşikleri büyük ölçüde canlı maddelere dönüştürür.

muhteşem bir tarz.

Doğa neden iki cinsi bu kadar coşku ve sarhoşlukla bir araya getiriyor? Çünkü onları büyük çalışmaya davet ediyor*aynı düzeyde mükemmel*, sonsuz verimliliğin eseri.

Bedenin zevkleri hakkında ne konuşuluyor bu? Bedenin ne acıları ne de sevinçleri vardır; o yalnızca pasif bir araçtır. Sinirlerimiz, doğanın bize şehvetli hazzın müziğini duyup hissettirdiği keman telleridir; ve yaşamın tüm sevinçleri, en şımarık olanları bile, ruhun ayrıcalıklı payıdır.

Güzellik, ruhun madde üzerindeki izi değilse nedir? Gözlerimizi büyülemek ve düşüncelerimizi alevlendirmek için Venüs de Milo'nun bedeninin etten olması mı gerekiyor? Kadının güzelliği anneliğin ilahisidir; göğüslerinin yumuşak ve narin şekli dudaklarımızın ilk susuzluğunu hatırlatmaktan asla geri kalmaz; bize verdikleri tatlı içeceğin karşılığını sonsuz öpücüklerle ödemek isteriz. Bu, ete aşık olduğumuz anlamına mı geliyor? Onları sevimli şiirlerinden mahrum edin ve şimdi kahverengi, şimdi pembe ve beyaz bir derinin altındaki bezlerle dolu bu 'kauçuk yastıklarda' hangi ilham bulunabilir? Peki sevgilinin artık titremeyen eli, doktorun büyüteci veya anatomi uzmanının neşteriyle silahlanmak zorunda kalsaydı, en büyüleyici duygularımızdan ne olurdu?

Apuleus, akıllıca bir masalda, beceriksiz bir deneycinin, bir kadın büyücünün hizmetçisini baştan çıkardıktan sonra, metresi tarafından hazırlanan bir merhemi ondan nasıl aldığını anlatır. Kendini kuşa dönüştürmeye çalıştı ama ancak eşeğe dönüşmeyi başardı. Orijinal formuna kavuşması için tek yapması gerekenin biraz gül beslemek olduğu söylendi ve ilk düşüncesi bunun ne kadar kolay olacağı oldu. Ancak çok geçmeden güllerin eşeklerin yararına yapılmadığını öğrendi. Ne zaman bir gül fidanının yanına yaklaşmaya çalışsa sopa darbeleriyle uzaklaştırılıyordu. Binlerce talihsizliğe maruz kaldı ve sonunda ancak tanrıların doğrudan müdahalesiyle kurtuldu.

Bazı insanlar Apuleus'un bir Hıristiyan olduğundan şüphelendiler ve bu Eşek efsanesini Hıristiyanlığın gizemlerine yönelik kurnaz bir kazı olarak okumaya çalıştılar. Onlara göre Hıristiyanlar, göklere yükselmek için bilimi reddetmişler ve ilk yüzyıllarda eşek başına tapınmakla suçlanmalarına neden olan o kör inancın boyunduruğu altına girmişlerdir.

Ölümcül bir çileciliğin kölesi haline gelen insanlar, güllerin simgelediği doğal güzelliklere artık yaklaşamaz hale geldiler. Zevk,

güzellik, hatta doğa ve yaşamın kendisi, Beytüllahim'in zavallı kıçını varlığından uzaklaştıran bu nezaketsiz ve cahil rehberler tarafından lanetlendi. Orta Çağ'ın hayalini kurduğu dönem tam da bu dönemdir. ' *Gülün Romantizmi'*. İşte o zaman, haçtan vazgeçmeden gülü geri kazanmak isteyen antik çağ bilimlerine inisiyeler, ikisini bir araya getirip bu ismi benimsediler.*Rosae Crucis*(ya da Gül-Haç) böylece gül hâlâ haçtı ve haç gülü ölümsüzleştirebiliyordu.

Tek gerçek zevk, gerçek güzellik ve gerçek aşk bilgelere aittir; aslında kendi mutluluklarının yaratıcıları olanlardır. Bir şeyden uzak durduğunda, onu doğru kullanmayı öğrenmek, kendini mahrum bıraktığında ise karşılığında bir haz elde etmektir.

Ruhun acımasından daha acınacak ne sefalet vardır ve kalplerini yoksullaştırmış olanların ağıt yakmaya ne kadar hakları vardır! Homeros'un yoksulluğunu Trimalcion'un zenginliğiyle karşılaştırın ve hangisinin zavallı zavallı olduğunu söyleyin. Hiçbir zaman gerçekten bize ait olmadıklarını, kaçınılmaz olarak kaybolacaklarını ya da başkalarına bırakılacaklarını görerek, bizi saptırıyorlarsa, sahip olduklarımızın ne yararı var? Elimizde bilgeliğin araçları değilse ne işe yararlar? Hayvan yaşamının ihtiyaçlarını karşılamaya mı hizmet ediyorlar, bizi tokluk ve nefretle gaddarlaştırıyorlar: varoluşumuzun amacı bu mu? Bu olumlu bir yaşam tarzı mı? İdeallerin en batılısı, en ahlaksızı değil mi? Ruhunu leşini şişmanlatma işine adayan kişi zaten aptalca bir oyun oynuyor demektir; ama onu ele geçiren ilk başıboş kadının kucağına teslim edecek olan genç bir aptal tarafından çarçur edilecek bir serveti geride bırakma ayrıcalığı uğruna hem bedeni hem de ruhu yıpratmak, çılgınlığın doruk noktası değil. ? Ancak bunlar, filozoflara ve şairlere hayalperest gözüyle bakan sorumlu adamların eylemleridir.

Benim değer verdiğim şey, dedi Curius, büyük bir servete sahip olmak değil, bunu benim emrim altında yapanlara sahip olmak ve Saint Vincent de Paul, muhtemelen Curius'un düsturunu düşünmeden, bunun tüm ihtişamını hayırseverliğin hizmetinde ortaya çıkardı. Hangi hükümdar bu kadar çok imarethane kurabilir ya da evsizler için bu kadar çok sığınma yeri bağışlayabilirdi? Hangi Rothschild tüm bunlara yetecek kadar milyon bulmayı başarabilirdi? Zavallı rahip Vincent de Paul bunu yapmaya kararlıydı; konuştu ve zenginlik ona itaat etti.

Onun sırrı yaratan ve dönüştüren güce sahip olmakta, azimli bir iradede ve doğanın en kutsal yasalarını akıllıca uygulamakta yatıyordu. Tanrı'nın istediklerini istemeyi öğrenin; istediğiniz her şey kesinlikle gerçekleşecektir.

olmak.

Ayrıca karşıtlıkların karşıtlıklar yoluyla gerçekleştiğini de anlamalısınız: açgözlülük her zaman yoksuldur, bencillik her zaman zengindir.

Gurur küçümsemeyi kışkırtır, alçakgönüllülük övgüyü kazanır, sekse aşırı düşkünlük hazzı öldürür, ölçülülük şehvetli zevki arındırır ve yeniler. Her seferinde haksız yere sahip olmak istediğin şeyin tam tersini alacaksın ve adalet uğruna feda ettiğin her şeyin karşılığını yüz kat fazlasıyla alacaksın. O halde, eğer sol elle biçmek istiyorsanız, sağ elle ekin; ve bir paradoks gibi görünen ve size okült felsefenin en büyük sırlarından birine dair ipucu verecek olan bu tavsiye üzerinde meditasyon yapın.

Çekmek istiyorsanız bir boşluk yaratın. Ahlaki yasaya benzer bir fiziksel yasayla çalışır. Hızla akan dereler engin derinlikleri arar. Sular, bulutların ve dağların kızlarıdır ve daima vadilere doğru yola çıkarlar. Gerçek zevk yukarıdan gelir, daha önce de söylediğimiz gibi: çeken şey arzudur ve arzu dipsiz bir kuyudur.

Olmayan olanı çeker, dolayısıyla sevilmeye en lâyık olmayanlar bazen en sevilenler olur. Doluluk bir boşluk arar ve boşluk onu içine çeker. Hayvanlar ve sütanneler bunu çok iyi bilirler.

Pindar, Sappho'yu hiçbir zaman sevmedi ve Sappho, Phaon'un tüm küçümsemelerine boyun eğmek zorunda kaldı. Dahi bir erkek ve kadın erkek ve kız kardeştir: onların çiftleşmesi bir tür ensest olacaktır; ve sadece erkek olan bir adam asla 'sakallı bir kadına' aşık olmayacaktır.

Rousseau, kalın kafalı ve açgözlü bir fahişe olan hizmetçi bir kızla evlendiğinde bunu hissetmiş görünüyor. Ancak Thérèse'in entelektüel üstünlüğünün farkına varmasını hiçbir zaman sağlayamadı ve varoluşun daha kaba yönlerinde açıkça onun aşağısındaydı. Evlerinde Therese erkek, Rousseau ise kadındı. Rousseau onun pozisyonunu kabul edemeyecek kadar gururluydu ve çocuklarına kimsesiz muamelesi yaparak Therese'nin rejimini protesto etti. Bunu yaparak doğayı kendisine karşı kışkırttı ve kendisini annesinin intikamına maruz bıraktı.

Siz dahi adamlar, çocuk sahibi olmaktan kaçının; tek meşru çocuğunuz kitaplarınızdır. Asla evlenme; itibar senin karındır! Erkekliğini onun için sakla; ve Heloise'i bulduğunuzda, bir kadın uğruna kendinizi Abelard'ın kaderine maruz bırakmayın!

BÖLÜM VIII

Astral Yayılımlar ve Manyetik Projeksiyonlar

Evren, birbirini çeken ve iten bir grup mıknatıslanmış küre olarak tanımlanabilir. Farklı kürelerin ürettiği varlıklar, evrensel manyetizma tarafından dengelenen özel mıknatıslanmalarını paylaşırlar.

Dengesi zayıf olan insanlar, dengedeki kısmi bir hata yıkıma neden olana kadar doğanın birbirini tarttığı düzensiz veya abartılı mıknatıslardır.

Bunsen'in spektrum analizi, bilimin mıknatısların özel özelliklerini ayırt etmesini sağlayacak ve böylece adli astrolojinin kadim kuralları için bilimsel bir gerekçe sunacaktır. Sistemin farklı gezegenleri, kendi yerküremiz ve içinde yaşayan canlıların çeşitli yapıları üzerinde kesinlikle manyetik bir etki yaratır.

Hepimiz, dünyanın ruhuna karışmış, çeşitli yıldızların etkisi altında doğan göksel kokuları içinize çekeriz; Hepimizin belirli bir biçimle karakterize edilen bir kuvveti, belirli bir kıvrımı ve belirli bir rengi tercih etme durumumuz vardır.

Yerdeki bir çatlağın üzerinde bir tripod üzerinde oturan Delphi Pythoness, cinsel organlarından astral sıvıyı çekiyordu, demans veya durugörü durumuna düşüyordu ve bazen kehanet olduğu ortaya çıkan tutarsız cümleler söylüyordu. Tutkuların düzensizliğine terk edilmiş bütün çok sinirli tabiatlar, Python'daki Python'a, nefese, yani yeryüzünün kötü ve öldürücü ruhuna benzerler. Daha sonra, içlerine nüfuz eden sıvıyı zorla dışarı atarlar, hemen ardından diğer varlıkların yaşamsal sıvılarına ilham verir ve onları emerler; böylece dönüşümlü olarak önce nazarın, sonra da vampirin kötü güçlerini kullanırlar.

Eğer bu zararlı formdan mustarip olan bu hasta insanlar *nefes alma* Ve*nefes verme*bunu bir güç sanıp birikimi ve yansıtmayı arttırmak isterler, arzularını çağrıştırma, uğursuzluk adı verilen törenlerde ifade ederler ve eski çağlarda nekromancer ve büyücü olarak adlandırılan kişilere dönüşürler.

Varlığı kanıtlanmamış, bilinmeyen ve tuhaf bir zekaya, rehberliğini onun yerine koymak amacıyla yapılan her türlü başvuru.

kendi aklımızın ve kendi özgür irademizin bu olması, entelektüel intihar olarak görülebilir, çünkü bu, aptallığa bir çağrıdır.

İradeyi gizemli güçlere teslim eden, içimizde vicdanın ve aklın seslerinden başka seslerin konuşmasını sağlayan her şey zihinsel dengesizliğe aittir.

Deliler statik hayalperestlerdir; uyanıkken görülen bir vizyon ise bir delilik nöbetidir. Çağırma sanatı, kişinin kendisinde yapay bir delilik nöbeti yaratma sanatıdır.

Tüm vizyonlar rüya niteliğindedir ve sağlıksız zihinlerin yanılsamalarıdır. Onlar, astral ışığa yansıtılan, düzensiz bir hayal gücünün bulutlarıdır; hayaletler, ölülerin hayaletleri veya iblisler kılığına girmiş olarak görünenler biziz.

Çılgın bireyler, kendi çekicilik ve manyetik yansıma çemberi içinde doğayı çılgına çeviriyor gibi görünüyor: Mobilyalar gürültülü sesler çıkarıyor ve hareket ediyor ve hafif nesneler çekiliyor veya uzağa fırlatılıyor. Zihinsel uzmanlar bunun gayet farkındalar ama bunu itiraf etmekten korkuyorlar çünkü resmi bilim, insanların mıknatıs olabileceğini ve bu mıknatısların yanlış ayarlanabileceğini henüz kabul etmedi. Ars'ın papazı rahip Vianney, bir iblisin şakalarıyla sürekli olarak kendisine eziyet edildiğine inanıyordu; ve Terre-Neuve du Thym'den Berbiguier, goblinlere saplanmak için uzun iğnelerle silahlanmıştı.

Artık destek noktası, disiplinsiz gelişimin onlara sunduğu dirençtir. Demokraside ordu örgütlenmesini imkansız kılan şey, her askerin kendisini general sanmasıdır. Cizvitlerde tek bir general var.

İtaat özgürlüğün jimnastiğidir ve kişi her zaman istediğini yapma noktasına ulaşmadan önce genellikle istemediğini yapmayı öğrenmek gerekir. Bizi memnun eden şey fantezinin hizmetinde olmaktır; hoşlanmadığımız şeyleri yapmak aklı ve iradeyi çalıştırıp onları zafere ulaştırmaktır.

Zıtlıklar kendilerini karşıtlarla ileri sürer ve onaylarlar. Sağa gitmek isterken sola bakmak, ikiyüzlülük ve basiretliliktir; ama terazinin sol kefesine bir miktar ağırlık atarak sağ kefenin yükselmesini sağlamak dinamik ve denge yasalarını bilmek demektir.

Dinamikte kuvvetin miktarını belirleyen dirençtir; ama ısrarlı bir çaba ve hareketle aşınamayacak hiçbir direnç yoktur: Fare ipi böyle kemirir ve su damlaları kayayı deler.

Her gün yenilenen çaba, eylem kendi başına önemsiz veya mantıksız ve gülünç bir şeye uygulansa bile, gücü artırır ve korur. 'Selam Meryem!' diye tekrarlarken tespih boncuklarını parmaklarının arasından geçirmek pek de ciddi görünen bir uğraş değildir. iki ya da üç yüz kez. Yine de bir keşiş, tespihini çekmeden yatarsa, ertesi gün çok morali bozuk bir şekilde uyanacak, sabah namazını kılmaya cesaret edemeyecek ve ibadet sırasında dikkatsiz kalacaktır. Bu nedenle keşişlerin itirafçıları onlara küçük şeyleri ihmal etmemeleri gerektiğini haklı olarak hatırlatmaya devam edecekler.

Büyü kitapları ve büyü ritüelleri ayrıntılı talimatlarla doludur ve görünüşte gülünçtür:

On-yirmi gün yemeğinizi tuzsuz yiyin, dirseğinize yaslanarak uyuyun. Gece yarısı bir ormanın ortasındaki bir kavşakta siyah bir horoz kurban edin, bir mezarlığa gidin ve yeni işgal edilmiş bir mezardan bir avuç dolusu toprak alın, vb., sonra kendinizi bazı tuhaf kıyafetlere sarın ve uzun ve sıkıcı çağrılar yapın. Bu kitapların yazarları okuyucularıyla dalga geçmeye mi çalışıyordu? Onlara gerçek sırlar mı veriyorlardı? Hayır, şaka yapmıyorlardı ve verdikleri bilgiler ciddiydi. Amaçları, ustalarının hayal gücünü yüceltmek ve onlara, inanıldığı anda var olan ve ısrarlı çabalarla her zaman güçlenen tamamlayıcı bir gücün bilincini kazandırmaktı. Ancak karşıtların tepkisi yasasıyla, Tanrı'ya aralıksız dua ederek şeytanın çağrılması ve şeytani çağrılardan sonra kişinin meleklerin ağladığını duyması gerçekleşebilir. Aziz Anthony Mezmurları okuduğunda tüm cehennem çanlarla dans ediyordu ve Cennet, Albertus Magnus veya Merlin'in büyülerinden önce yeniden canlanıyor gibiydi.

Bunun nedeni, törenlerin kendi başlarına çok az şey ifade etmesi ve her şeyin,*nefes alma*ve*nefes verme*. Uzun süreli kullanımla kutsanan formüller bizi canlılarla ve ölülerle iletişim içerisine sokar ve irademiz bu şekilde büyük akımlara girdiğinde, onların tüm yayılımlarıyla silahlanır. Uygulama yapan bir hizmetçi, Yahudi Mortara'nın vaftizi ve kaçırılması sırasında açıkça görüldüğü gibi, belirli bir anda Fransa'nın kollarının desteğiyle Kilise'nin tüm dünyevi gücünü harekete geçirebilir. On dokuzuncu yüzyılda tüm uygar Avrupa bu eylemi protesto etti ve dindar bir hizmetçinin isteği nedeniyle bu eyleme maruz kaldı. Ama toprak bu kıza yardımcı olarak Aziz Dominik ve Torquemada dönemlerinin hayalet yayılımlarını gönderdi; Aziz Ghislieri onun için dua etti. Nantes fermanını yürürlükten kaldıran büyük kralın gölgesi ona bir kurtuluş işareti verdi.

onay aldı ve tüm din dünyası onu desteklemeye hazırdı.

Bir cadı olarak yakılan Joan of Arc, aslında kahraman Fransa'nın ruhunu kendine çekmiş ve ordusunu harekete geçirmek ve İngilizleri kaçırmak için onu muhteşem bir şekilde dökmüştü. Bir papa onu rehabilite etti; bu yeterli değildi, onu aziz ilan etmek gerekiyordu. Bu büyücü büyücü değilse bile açıkça bir azizdi. Zaten büyücü nedir? Sadece papanın onayını almayan bir büyücü.

Mucizeler, deyim yerindeyse, insanın heyecanlı duygularının ürettiği doğanın aşırılıklarıdır. Her zaman aynı kanunlara uyuyorlar. Herhangi bir popüler ünlü, bazen istemeden de olsa mucizeler yaratabilir. Fransa'nın kralların putlaştırdığı zamanlarda, Fransız kralları sıraca hastalığını tedavi ediyordu ve günümüzde, zouaves adı verilen bu pitoresk ve barbar askerlerin muazzam popülaritesi, Jacob adlı bir zouave'de ses ve gözle iyileştirme yeteneğini geliştirdi. Bu zouave'nin el bombacılarına katılmak için birliklerini terk ettiğini duyuyoruz ve el bombacısı Jacob'ın artık zouave'nin özel mülkiyeti olan güce sahip olmayacağına kesin olarak bakıyoruz.

Druid zamanlarında Galya'da elfler ve periler adı verilen kadın büyücüler vardı. Druidler için onlar azizdi; Hıristiyanlara göre onlar büyücüydü. Müritleri tarafından ilahi Cagliostro olarak bilinen Joseph Balsamo, mucizeler yarattığı ve Olağan'ın izni olmadan kehanetlerde bulunduğu için Roma'da bir kafir ve büyücü olarak kınandı. Yüksek Büyü ve etkili törenlerin tekeli Roma Kilisesi'nin elinde olduğundan, engizisyoncular bu konuda haklıydı. Şeytanları su ve tuzla büyüler; O'nun yeryüzünde görünür ve elle tutulur varlığını kazanmak için Tanrı'yı ekmek ve şarapla çağırır; yağı sağlık bahşetmek ve bağışlamak için kullanıyor.

Daha fazlasını yapıyor: Rahipler ve krallar yaratıyor.

Üçlü büyü diyarının krallarının, yanan yıldızın önderlik ettiği üç büyücünün neden beşiğindeki İsa Mesih'e gözleri büyüleyen ve insanların kalplerini fetheden altını, ruhları yükselten buhuru sunmaya geldiklerini yalnızca o anlıyor ve açıklıyor. beyne çilecilik ve ölü bedenleri koruyan ve ölümde dokunulmazlık ve bozulmazlığı göstererek ölümsüzlük öğretisini bir dereceye kadar elle tutulur kılan mür.

BÖLÜM IX

Büyülü Kurban

Öncelikle kurban konusunu genel olarak ele alacağız.

Kurban nedir? Adanmışlığın pratik ifadesi olarak tanımlanabilir.

Bu, gönüllü kefaret çalışmasında suçlunun yerine masumun geçmesidir.

Bu, (hakkı olmadığı bir zevki çalan) isyancının alçakça adaletsizliği için adil olanın (cezaya maruz kalan) yaptığı cömertçe adaletsiz ödemedir.

Evrensel yaşamda anlamsızların çılgınlıklarına karşı dengeleyici bir rol oynayan, bilge adamın ölçülülüğüdür.

Gerçekte fedakarlık böyledir ve her zaman korunması gereken başlıca özellikler bunlardır.

Antik dünyada fedakarlık nadiren isteğe bağlıydı. Suçlu, fetih hakkı veya mülkiyet hakkı yoluyla kendisine ait olduğunu düşündüğü acılara kendini adadı.

Kara büyü, antik dünyanın yasaklanmış ayinlerinin gizli bir devamıdır. Nekromansi gizemlerinin temelinde kurban etme yatar ve balmumu figürlü büyücülük, şeytani manyetizmanın ibne ve bıçağın yerine geçtiği büyülü kurbanlara eşdeğerdir. Dinde kurtarıcı olan inançtır; kara büyüde öldüren inançtır!

Kara büyünün ölüm dini olduğunu daha önce anlatmıştık. Başkasının yerine ölmek yüce bir fedakarlıktır. Ölümden kaçınmak için başkasını öldürmek dinsizliğin fedakarlığıdır. Kendi suçlarımızın cezasız kalmasını sağlamak için masumların öldürülmesine rıza göstermek, eğer kurbanın teklifi gönüllü olmasaydı ve bu kurbanın kendisini bizim amirimiz ve kendisininmiş gibi sunma hakkı olmasaydı, son ve en bağışlanamaz korkaklık eylemi olurdu. mutlak usta. Bu, insanın kurtuluşunun vazgeçilmez koşulu olarak kabul edildi.

Burada yüzyıllarca süren hayranlıkla ve milyonlarca erkek ve kadının inancıyla kutsanan bir inançtan bahsediyoruz; ve sahip olduğumuz gibi

kolektif ve kalıcı sözün onayladığı her şeyi yarattığını söylediğimizde, öyle olduğunu söylemeye hakkımız var.

Şimdi, haç kurbanı sunakta yenileniyor ve sürdürülüyor; ve belki de orada inananı daha da büyük bir hayranlıkla dolduruyor. İlahi kurban orada insan formu bile olmadan bulunur; dilsiz ve pasiftir, onu almak isteyenlere teslim olmuştur, ona saygısızlık etmeye cesaret edenlerin karşısında direnmez. Beyaz ve kırılgan bir konakçıdır. Kötü bir rahibin çağrısı üzerine gelir ve eğer niyet onu en saf olmayan ayinlere dahil etmekse, itiraz etmez. Hıristiyanlık ortaya çıkmadan önce Stryges katledilen çocukların etini yerdi; artık kutsanmış gofretlerle yetiniyorlar.

İnsanlar, kutsal törenleri suiistimal eden şeytani seçmenlere açık olan kötülüğün insanüstü gücüne karşı kördür. Hiçbir şey sıradan basından gelen bir iletişimci kadar kötü niyetli olamaz. Sarhoşken karısını döven ayyaş için 'Kötü şarapla dolu' denir. Bir keresinde sözde bir Katolik'in, kötülük Tanrısı'na sahip olduğunu söylediğini duymuştum. Öyle görünüyor ki, bazı iletişimcilerin ağzında ikinci bir dönüşüm yaşanıyor. Allah onların dillerine konmuştur ama yuttukları şeytandır.

Katolik bir ev sahibi gerçekten korkutucu bir şeydir. Cennetin ve Cehennemin tamamını içerir, çünkü yüzyılların ve çoklukların çekiciliğiyle yüklüdür: gerçek imanla yaklaşıldığında iyi bir çekicilik, değersiz bir şekilde kullanıldığında yoğun kötülüğün çekiciliği. Ayrıca, hiçbir şey, yasal rahipler tarafından kutsanan, ancak kutsal hedeflerinden kutsal olmayan hırsızlıklarla saptırılan ordular kadar kötü büyü yapmak için bu kadar aranan ve bu kadar güçlü kabul edilen bir şey değildir.

Burada kara büyünün dehşetinin derinliklerine iniyoruz ve hiç kimsenin onları ifşa ederken bu iğrenç uygulamaları teşvik etmek istediğimizi düşünmesine izin vermeyin.

Retz'in lordu Gilles de Laval, Kara Ayini, Machecoul şatosundaki gizli bir şapelde mürted bir Dominik rahibi tarafından kutlattı. Yüksekte küçük bir çocuk katledildi ve mareşal, kurbanın kanına bulanmış ordunun bir parçasıyla iletişim kurdu.

Honorius'un büyü kitabının yazarı, kara büyü işlerini yapan kişinin bir rahip olması gerektiğini söylüyor. Ona göre şeytanı çağırmanın en iyi törenleri Katolik ibadetidir ve aslında Peder Ventura'nın kendi itirafına göre şeytan bu ibadet şeklinin işleyişinden doğmuştur. Bay Gougenot Des Mousseaux'ya gönderilen bir mektupta

İkincisi tarafından başlıca eserlerinden birinin başında yayınlanan bilgili Theatine keşişi, şeytanın Katolik dininin aptalı olduğunu söylemekten çekinmemiştir (en azından Peder Ventura'nın anladığı kadarıyla). İşte kendi sözleri:

Voltaire, Şeytan'ın Hıristiyanlık olduğunu söyledi; Şeytan yok, Hıristiyanlık yok. Demek ki Şeytan'ın başyapıtı, onun varlığını inkar ederek başarıya ulaşmaktır. Şeytan'ın varlığını kanıtlayarak, Hıristiyanlığın dayandığı ve onsuz sadece bir kelimeden ibaret olan temel doktrinlerden birini yeniden canlandırıyoruz. (Peder Ventura'nın Chevalier Gougenot Des Mousseaux'ya kitabının önsözünde yazdığı mektup*La Magie au XIXe siècle (On dokuzuncu yüzyıla kadar büyü)*.

Böylece, Proudhon'un 'Tanrı kötüdür' deme küstahlığını yaptıktan sonra, bilgili olması gereken bir rahip, ateistin düşüncesini şu sözlerle kapatıyor: Hıristiyanlık Şeytan'dır. Ve bunu tüm sadeliğiyle, iftira attığı dini, din adamlarının bazı üyelerini Hıristiyanlığın siyah bir karikatürüne sürükleyen taklit ve maddi kaygılar gibi yanlış temsil ederek, bu kadar dehşet verici bir şekilde savunduğu izlenimiyle söylüyor: Gilles de Laval'ın ve Honorius'un büyü kitabının. Belki de Papa'ya şunu söyleyen de aynı babaydı: 'Bir parça toprak için Cennetin Krallığını tehlikeye atmamalıyız'. Peder Ventura kendi içinde iyi bir adamdır ve zaman zaman içindeki gerçek Hıristiyan, keşiş ve rahibe galip gelir.

Eğer kişi üzerinde mutabakata varılan bir noktaya yoğunlaşabilir ve iyilik yönündeki tüm arzularını bir işarete bağlayabilirse, bu işarette Tanrı'yı idrak edecek kadar imana sahip olur. Gerçek Hıristiyanlığın sunaklarında her gün gerçekleşen kalıcı mucize budur.

Aynı işaret, saygısız hale getirildiğinde ve kötülüğe adandığında, kötülüğü aynı şekilde gerçekleştirmeye muktedirdir ve eğer aklanmış kişi, cemaatinden sonra İsa Mesih'in bende yaşadığını söyleyebilirse veya başka bir şekilde ifade edersek: Ben varım. artık kendim değilim, ben İsa Mesih'im, Tanrı'yla birim; değersiz iletişimci bile daha az kesinlik ve doğrulukla şunu söyleyebilir: Ben artık ben değilim, ben Şeytan'ım.

Şeytan'ı yaratmak ve Şeytan'a dönüşmek, kara büyünün büyük gizemidir ve Retz lordunun suç ortağı büyücüleri onun için başardıklarını düşünüyorlardı; ve bunu onun için belli bir noktaya kadar şeytan ayinini söyleyerek başardılar.

Eğer insan, Tanrı'ya bir beden vererek onu yaratma cesaretini hiç göstermeseydi, şeytanı yaratma tehlikesiyle karşı karşıya kalır mıydı? Bedensel bir Tanrı'nın mutlaka bir gölgesi olması gerektiğini ve bu gölgenin Şeytan olduğunu söylememiş miydik? Evet, bunlar bizim sözümüzdür ve asla aksini söylemeyeceğiz. Ama eğer Tanrı'nın bedeni hayaliyse, o zaman O'nun gölgesi olamaz.

muhtemelen gerçek olabilir.

İlahi beden yalnızca bir görünüş, bir perde, bir buluttur: İsa bunu imanla biliyordu. Işığa saygı gösterelim ve gölgeye gerçeklik vermeyelim, çünkü gölge bizim inancımızın konusu değildir! Dinin yeryüzünde var olması doğanın iradesidir ve her zaman da öyle olacaktır. Din insanda filizlenir, çiçek açar ve meyve verir; onun özlemlerinin ve arzularının meyvesidir; egemen akıl tarafından yönetilmesi gerekir. Ama insanın sonsuzluğa yönelik özlemleri, sonsuz iyiliğe olan özlemi ve özellikle aklı Tanrı'dan gelir!

BÖLÜM X

Çağrışımlar

Yalnızca akıl özgürlük hakkını verir. İnsanoğlunun bu iki büyük ve temel ayrıcalığı olan özgürlük ve akıl o kadar sıkı bir şekilde birleşmiştir ki, diğerinin kullanımından vazgeçilmedikçe birinden vazgeçilemez. Özgürlük aklın zaferini ister ve akıl da emredici bir şekilde özgürlüğün saltanatını talep eder. Özgürlük ve akıl insan için yaşamın kendisinden daha önemlidir. Özgürlük için ölmek güzeldir ve akıl uğruna şehit olmak yücedir çünkü akıl ve özgürlük ruhun ölümsüzlüğünün özüdür.

Tanrı'nın kendisi var olan her şeyin özgür nedenidir.

Öte yandan şeytan ölümcül bir mantıksızlıktır.

Birinin aklından ya da özgürlüğünden vazgeçmesi Tanrı'yı inkar etmektir. Mantık dışı ya da kaderci olana başvurmak şeytanı çağırmak demektir. Şeytanın var olduğunu ve onun efsanelerde anlatılanlardan bin kat daha korkunç ve acımasız olduğunu, en dehşet verici haliyle bile daha önce söylemiştik. Bizim açımızdan ve mantıken, onun ne Milton'un düşmüş güzel meleği ne de yıldızlı ihtişamını gecenin içinde orada burada şimşeklerin parıltısıyla takip eden parıldayan Lucifer olması mümkün değildi. Bu tür devasa masallar dinsizdir. Gerçek şeytan, katedrallerimizde heykeli yapılan ve Gotik kitaplarımızın naif tezhipçileri tarafından tasvir edilen şeytandır. Onun özünde melez biçimi tüm kabusların sentezidir; çirkindir, deformedir ve grotesktir. O zincire vurulmuştur ve başkalarını da prangalarla bağlamaktadır. Kafası dışında her yerde gözleri vardır; midesinde, dizlerinde ve tarif edilemeyecek kadar pis kıçında yüzler var. O, çılgınlığın ayak basabileceği her yerdedir ve her yerde cehennem azabını peşinden sürükler.

Kendisi tek bir hece bile söylemiyor ama bütün kötülüklerimizi konuşturuyor; o, oburları, terk edilmiş kadınların Python'unu yöneten vantriloktur. Bazen sesi bir kasırga kadar aceleci, bazen de hafif bir tıslama kadar imacıdır. Sorunlu beyinlerimizle sohbet etmek için çatal dilini kulaklarımıza sokar, kalbimizi bozmak için kuyruğunu ok gibi sallar. Kafamızda mantığı katlediyor, kalplerimizde özgürlüğü zehirliyor ve bunu her zaman ve zorunlu olarak aralıksız yapıyor, çünkü o bir kişi değil.

ama kör bir güç; o lanetlidir ama bizimle birlikte lanetlidir; o bir günahkardır ama bizim içimizde günah işler. Onun bize yaptırdığı kötülükten yalnızca biz sorumluyuz, çünkü onun ne özgürlüğü ne de aklı var.

Şeytan canavardır; Aziz Yuhanna muhteşem Kıyametinde bu eve çekiçle vuruyor; ama kutsal Kabala'nın anahtarları olmadan Kıyamet nasıl kavranabilir?

Bu nedenle çağrı, canavara yapılan bir çağrıdır ve yalnızca canavar yanıt verebilir. Canavarın ortaya çıkması için kişinin önce onu kendi içinde oluşturması, sonra da dışarıya yansıtması gerektiğini ekleyebiliriz. Bu sır, tüm büyü kitaplarının sırrıdır, ancak yalnızca eski ustalar tarafından çok örtülü bir şekilde ifade edilmiştir.

Şeytanı görmek için şeytan gibi makyaj yapıp sonra aynaya bakmak gerekir. Bir çocuğun bile anlayabileceği kadar basit olmasının sırrı budur. İnsanların yararına, büyücülerin gizemlerinde şeytani çehrenin astral aracı tarafından ruha basıldığını ve aynanın baş döndürücüler gibi hareket eden karanlık olduğunu da ekleyelim.

Eğer büyücü, özgürlüğünü ve aklını sonsuza dek feda ederek ruhunu lanetlemeye başlamasaydı, her çağrı boşuna olurdu. Bunu anlamak kolaydır. İçimizdeki canavarı yaratmak için insanı öldürmek şarttır; daha önce bir çocuğun kurban edilmesiyle ve daha belirgin olarak bir ev sahibinin küfür edilmesiyle temsil edilen şey budur. Çağrışım yapmayı seçen kişi, akıldan utanan ve kendi içindeki hayvani arzuları büyütmek isteyen ve onları ölümcül bir etkiye sahip manyetik bir merkeze dönüştürmek isteyen bir zavallıdır. Mantıksızlığı ve kaderciliği kişileştirmek istiyor; düzensiz bir mıknatıs ve aynı zamanda kötü bir mıknatıs olmak, kötülükleri ve onları besleyen altını kendine çekmek istiyor. Hayal gücünün hayal edebileceği en korkunç suçtur. Doğaya tecavüzdür. Bu, tanrısallığın yüzüne atılan doğrudan ve mutlak hakarettir; ama aynı zamanda ve ne mutlu ki, bu korkunç derecede zor bir iştir ve bunu yapmaya kalkışanların çoğu, bu başarıda başarısızlığa uğramıştır. Yeterince güçlü ve yeterince sapkın bir adam, gerekli şartlarda şeytanı çağırırsa, şeytan ortaya çıkar. Tanrı geri çekilecek ve dehşete kapılan doğa, kötülüğün despotizmine maruz kalacaktı.

Yıllar önce bir adamın bu korkunç işi üstlendiği ve papa olduğu söyleniyor. Ayrıca ölüm döşeğindeyken tüm Kiliseyi kara büyü ağıyla sardığını itiraf ettiği de anlatılır. Kesin olan bir şey var: Bu papa da Faust kadar derin eğitime sahipti ve onun Papa olduğu iddia ediliyor.

birçok harika buluşun yazarı. Zaten kitaplarımızdan birinde ondan bahsetmiştik. Ancak efsaneye göre şeytanı çağırmadığının, yani şeytana dönüşmediğinin kanıtı, tövbesidir. Şeytan asla tövbe etmez.

Erkeklerin çoğunluğunun vasat olmasının nedeni, her zaman eksik olmalarıdır. Namuslu insanlar bazen yanlış yapar, alçaklar ise bazen iyi bir dileği yerine getirecek kadar kendilerini unuturlar. Artık Allah'a karşı işlenen günahlar, Allah'ın insandaki gücünü zayıflatır, şeytana karşı işlenen günahlar ise (iyi arzu ve amelleri kastediyorum) şeytanın gücünü zayıflatır. Yukarıda ya da aşağıda, sağ ya da sol elde olağanüstü bir güç uygulamak için bütün bir insan olmak esastır.

Suçlularda korku ve pişmanlık, hayırdan kaynaklanan iki şeydir ve onları kendilerine ihanet etmeye sevk eder. Kötülükte başarılı olmak için kişinin kesinlikle kötü olması gerekir. Mandrin'in haydutlarının itiraflarını duyduğunu ve ona biraz acıdıklarını itiraf ettiklerinde bir çocuğun veya kadının öldürülmesinin kefareti olarak onlara ceza verdiğini biliyoruz. Nero'nun içinde biraz iyilik vardı, o sanatsal bir sanatçıydı ve bu onun mahvoluşuydu. Müzisyen olarak küçümsenmekten dolayı pes etti ve intihar etti. Eğer bir imparatordan başka bir şey olmasaydı, Senato ve Vindex'e teslim olmaktansa Roma'yı ikinci kez yakardı; halk onun tarafındaydı; onlara sadece altın yağdırması yeterliydi ve yargıçlar onu bir kez daha alkışlayacaklardı. Nero'nun intiharı gösteriş yapmaya çalışan bir sanatçının eylemiydi.

Eğer ölümsüzlük aynı zamanda kazanılmamış olsaydı, kendini Şeytan'a dönüştürmeyi başarmak insan sapkınlığının tam bir zaferi olmazdı. Prometheus acıyı kayasının üzerinde taşıyabilir; bir gün zincirinin kırılacağını ve Jüpiter'i tahtından indireceğini biliyor; ama Prometheus olmak için cennetin ateşini çalmış olmak gerekir ve biz henüz cehennemin ateşine ulaşmış değiliz!

Hayır, Şeytan'ın rüyası Prometheus'un rüyası değil. Eğer asi bir melek göklerin ateşini, yani hayatın ilahi sırrını ele geçirebilseydi, o da Tanrı gibi olurdu. Yalnızca insan, bu tür bir teoremin olası bir çözümünün varlığına inanacak kadar aptal ve sınırlı zekaya sahiptir: aynı anda hem olmayanı yaratmak; gölgeyi ışık, ölümü yaşam, yalanı gerçek ve hiçliği her şey haline getirmek. Üstelik, kötülükte mutlak olanı gerçekleştirmek isteyen vahşi ahmak, en sonunda, tıpkı dikkatsiz simyacı gibi, kendisini cehenneme gömecek muazzam bir patlamayla sonuçlanacaktır.

saçma laboratuvarının enkazı.

Ani ve ezici bir ölüm, zaman zaman cehennemi çağrışımlardan kaynaklanmıştır ve insan bunun fazlasıyla hak edildiğini kabul etmeden duramaz. Cezasızlıkla aşırı çılgınlığın sınırlarına gidilmez. Doğanın kabul etmeyeceği bazı aşırılıklar vardır. Eğer uyurgezerler bazen irkilerek uyandırıldıklarında ölüyorsa, belli bir derecede sarhoşluk ölüme neden oluyorsa... Ama belki birileri bu geriye dönük uyarıların ne işe yaradığını soracaktır - bu çağda kim bir büyü kitabı ritüeli ile çağrışımlar yapmayı hayal edebilir? ? Bu soruya verecek bir cevabımız yok, çünkü bildiğimiz her şeyi anlatsaydık muhtemelen kimse bize inanmazdı!

Kötülüğün çekiciliğini uyandırmanın antik dünyanın ritüelleri dışında başka yolları da vardır. Son bölümümüzde, suç teşkil eden niyetlerle saygısızlaştırılan bir Ayinin, Tanrı'ya sunulan bir hakaret ve insanın kendi vicdanına karşı bir saldırı haline geldiğini söylemiştik. Baş halüsinasyon halinde yüzerken veya rastgele mıknatıslanmış hareketsiz nesnelerin kontrolsüz hareketlerini fark ederek kehanetlere başvurmak da cehennemi çağrışım biçimleridir çünkü bunlar özgürlüğü ve aklı kadere tabi kılma eğiliminde olan eylemlerdir. Kara büyü kitaplarındaki talimatları yerine getirenlerin, cehaletleri nedeniyle neredeyse her zaman masum oldukları doğrudur. Canavara başvuruyorlar, bu doğru ama onların arzularına hizmet edecek olan vahşi canavar değil. Onlar sadece kendi aptallıklarına küçük bir yardım olarak aptal canavardan tavsiye istiyorlar.

Işığın büyüsünde çağrışım bilimi, astral ışıktaki akımları mıknatıslama ve onları istenildiği gibi yönlendirme sanatıdır. Eğer eski geleneklere inanılırsa, bu bilim Zerdüşt ve Kral Süleyman tarafından uygulanan bilimdi; fakat Zerdüşt ve Süleyman'ın yaptığını yapabilmek için Süleyman'ın bilgeliğine ve Zerdüşt'ün ilmine sahip olmak gerekir.

İyiliğin çekiciliğini yönlendirmek ve ona hükmetmek için insanların en iyisi olmak gerekir. Kötülük girdabını harekete geçirmek ve hızlandırmak için en kötüsü olmak gerekir. Samimi Katolikler, zavallı bir münzevinin dualarının kralların fikrini değiştirebileceğinden ve imparatorlukların kaderini belirleyeceğinden şüphe etmezler. Hayatın kolektif olduğunu kabul eden, manyetik akımları ve iradenin göreceli her şeye kadir olduğunu kabul eden bizler, bu inancı küçümsemekten uzağız.

Son bilimsel keşiflerden önce, elektrik ve manyetizma olguları, atmosfere yayılan ruhlara atfedilirdi ve manyetik akımları etkilemeyi başaran usta, kendisinin de öyle olduğunu düşünürdü.

ruhlara komuta eder. Ancak manyetik akımlar kaderci güçler olduğundan, kişinin onları kontrol edip dengeleyebilmesi için önce kendisinin mükemmel bir şekilde dengelenmiş bir merkez olması gerekir ki bu pervasız büyücülerin çoğu için bunu söylemek pek mümkün değildir.

Ayrıca nötralize edemedikleri ölçülemez sıvı tarafından şiddetli bir flaşla vuruldular. Ruhlar üzerinde mutlak hakimiyet kazanmak için vazgeçilmez olan şeyin, Süleyman'ın Yüzüğünün, eksik olduğunu da itiraf ettiler.

Ancak efsaneye göre Süleyman'ın yüzüğü hâlâ o hükümdarın parmağındadır ve bedeni, kıyamet gününe kadar açılmayacak bir kayaya kapatılmıştır.

Bütün efsaneler gibi bu da doğrudur. İhtiyacı olan tek şey anlayıştır.

Yüzük ne anlama geliyor? - Bir halka, bir zincirin ucu, diğer dairelerin bağlanabileceği bir dairedir.

Başrahipler her zaman inançlıların çemberi ve zinciri üzerindeki otoritelerinin bir işareti olarak yüzük takmışlardır.

Günümüzde piskoposlar hâlâ yüzüğü takıyor; ve evlilik töreninde damat, gelini ev işlerinin ve hizmetkar çevresinin metresi ve denetleyicisi yapmak için Kilise tarafından kutsanan ve takdis edilen bir yüzük verir.

Dolayısıyla hiyerarşik olarak kutsanan ve bahşedilen papalık yüzüğü ve evlilik yüzüğü belirli bir gücü temsil eder ve hayata geçirir.

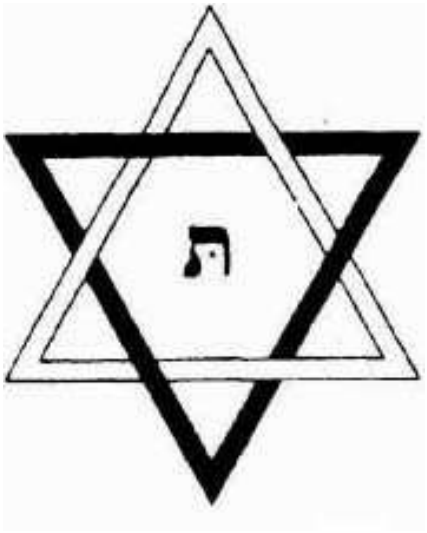
Ancak kamusal ve toplumsal güç bir şeydir, sempatik, felsefi ve okült güç başka bir şeydir.

Süleyman'ın, inisiyelerin dininin egemen papazı olduğu varsayılır; bu ona okült rahipliğin kraliyet imtiyazı hakkını verir, çünkü o evrensel bilgiye sahipti ve söylendiğine göre, evrensel bilgiye sahipti ve yalnızca onda vaadini gerçekleştirmişti. büyük yılan: 'İyiyi ve kötüyü bilerek tanrılar gibi olacaksınız.'

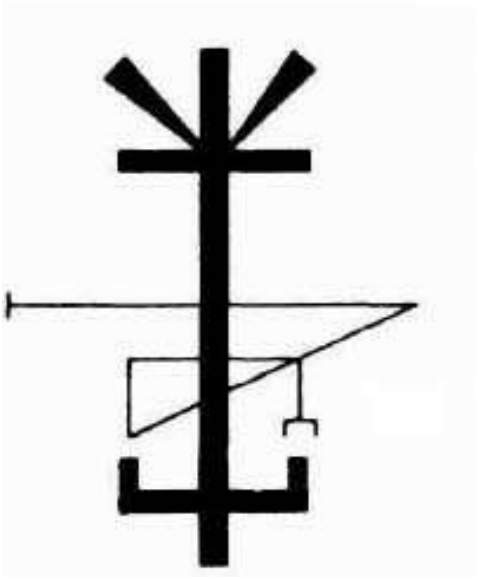
Bazıları, Süleyman'ın tüm eserleri arasında en akılcı olanı olan Vaiz'i, evlendiği kafir kadınların tanrıları Astarte ve Chamos'a tapındıktan sonra yazdığını söylüyor. Böylece ölmeden önce bilgisini tamamlamış ve yüzüğünün sihirli erdemini yeniden keşfetmiş olacaktı. Gerçekten onu mezara mı götürdü? Başka bir efsane bu noktada bir şüphe unsuru ortaya koyuyor. Saba Melikesi'nin bu yüzüğü büyük bir dikkatle inceledikten sonra gizlice bir benzerini yaptırdığını anlatıyor; ve nasıl, bu arada

Kral uyuduğunda, şans eseri onun yanında olabildi ve gizlice yüzük takası yapabildi. Süleyman'ın gerçek yüzüğüyle birlikte Sabeanların yanına gitti ve bu yüzük daha sonra Zerdüşt tarafından bulundu.

Bu, yedi büyük metalden oluşan ve yedi ruhun imzasını taşıyan, değerli taşlarla kaplı bir yüzüktü ve bir tarafına Süleyman'ın olağan mührü kazınmış gül kırmızısı bir mıknatıs taşı vardı:

ve diğerinin üzerine sihirli mührü kazınmıştı:

Kitaplarımızı okuyanlar bu alegoriyi anlayacaktır.

BÖLÜM XI

Süleyman'ın Yüzüğünün Gizemi

Süleyman'ın mezarına, yani okült felsefenin mahzenlerine onun yüzüğünü değil bilgeliğini aramalısınız.

Bilgelik ve ısrarlı bir iradenin yardımıyla, bilgeliğin yüce sırrına, yani dengeli hareket üzerinde özgür egemenliğe ulaşacaksınız. Daha sonra, sırrını açıklama fırsatınız olmayacak bir kuyumcuya yaptırarak yüzüğü kendinize alabileceksiniz. Çünkü ne yaptığını bilmiyorsa başkalarına anlatamayacaktır.

İşte yüzüğün formülü:

Güneş ve ay saatlerinde az miktarda altın ve iki katı gümüş alın ve bunları birbirine karıştırın; birincisine benzer üç kısım iyi rafine edilmiş bakır, dört kısım kalay, beş kısım demir, altı kısım cıva ve yedi kısım kurşun ekleyin. Hepsini metallere karşılık gelen saatlerde karıştırın ve bütünü, üzerine karakterlerin kazınmasına izin verecek şekilde dairesel kısmı düzleştirilmiş ve biraz geniş olacak şekilde bir halka haline getirin.

Çift altın halkaya monte edilmiş kırmızı bir mıknatıs taşını tutmak için bu halkada kare bir ayar yapın.

Süleyman'ın çifte mührünü taşın üstüne ve altına kazıyın. Yüzüğü,

Paracelsus'un büyülü Archidoxis'inde veya Agrippa'nın Okült Felsefesinde gösterildiği gibi yedi gezegenin okült işaretleriyle kazıyın; Ritüelimizde belirlenen törenlerle bir hafta boyunca her gün kutlayarak yüzüğü güçlü bir şekilde mıknatıslayın.

Daha sonra halka ipek bir kumaşa sarılmalı ve ilaçlamadan sonra üzerinizde taşınabilir.

Aynı şekilde hazırlanan yuvarlak bir metal parçası veya bir tılsım, yüzük kadar değerli olacaktır.

Bu şekilde hazırlanan her şey bir nevi irade deposudur. Hiçbir zaman gerekli olmasa da çok faydalı olabilecek manyetik bir reflektördür.

Hıristiyanlığın gelişiyle birlikte eski ayinlerin etkinliğini yitirdiğini başka bir yerde belirtmiştik.

Katolik Hıristiyanlık aslında müneccimlerin hayran olduğu İsa'nın meşru kızıdır. Katolik ibadeti, hem makul hem de etkili olmasını sağlamak için vazgeçilmez olan hiyerarşi kanunlarına atıfta bulunulan yüksek sihirden başka bir şey değildir.

Gerçek bir Hıristiyan tarafından giyilen sıradan bir kürek kemiği, Süleyman'ın yüzüğünden ve beşlisinden daha yenilmez bir tılsımdır.

Çok alçakgönüllü olan Tanrı'nın Oğlu ve İnsanoğlu İsa Mesih Kendisi hakkında şöyle dedi: 'Saba Kraliçesi, Süleyman'ı görmek ve dinlemek için uzak Doğu'dan geldi; burada Süleyman'dan daha büyük biri var.'

Ayin, çağrışımların en olağanüstüsüdür.

Necromancer'lar ölüleri çağırır, büyücüler şeytanı çağırır ve titrerler, ama Katolik rahip Yaşayan Tanrı'yı çağırırken titremez!

Kutsanmış gofretle karşılaştırıldığında eski bilimin tüm tılsımları nelerdir?

Süleyman'ın iskeleti, kemikli parmağındaki yüzükle birlikte kaya mezarında uyusun. İsa Mesih ölümden dirildi, yaşıyor. Kilisenin verandasında satılan, üzerinde çarmıha gerilen resmi ve on tespih bulunan gümüş yüzüklerden birini alın. Eğer onu takmaya layıksanız, o sizin elinizde gerçek Süleyman yüzüğünden daha etkili olacaktır.

Büyülü ritüeller ve ayrıntılı ibadet icraları tamamen cahil ve batıl inançlı kişiler içindir ve şimdi kısaca anlatacağımız meşhur hikayeyi buraya sığdırdığı için hatırlamadan edemeyiz.

İki keşiş, iki çocuğun bakımına bırakılan sazdan çatılı bir kulübeye girdiler ve eğer mümkünse dinlenmelerine ve yiyecek bir şeyler yemelerine izin verilmesini istediler. Çocuklar verecek hiçbir şeyleri olmadığını söylediler.

— 'Ah pekala!' Rahiplerden biri şöyle dedi: 'İşte bir ateş var; bize bir tencere ve bir tane ödünç ver biraz su ve kendimize biraz çorba yaparız.'

'Ne ile?'

'Bu çakıl taşıyla' dedi kurnaz keşiş, bir taş parçası getirerek. 'Çocuklarım, St Francis'in öğrencilerinin çakıl çorbasının sırrına sahip olduğunu bilmiyor musunuz?'

Çakıl çorbası mı? Çocuklar için ne harika bir şey! Tadacaklarına ve mükemmel bulacaklarına söz verildi.

Birkaç dakika içinde tencere hazırlandı, içine su döküldü, ateş yakıldı ve çakıl taşı dikkatlice suya yerleştirildi.

'Şimdiye kadar her şey yolunda' dedi keşişler, 've şimdi biraz tuz ve biraz sebze; getir onları, bahçende birkaç tane var. Şimdi neden biraz füme domuz pastırması eklemiyorsunuz? Bu sadece çorbayı iyileştirir.'

'Çocuklar ocağın yanında çömelmiş hayretle bakıyorlardı. Tencere kaynatıldı.

'Tamam, birkaç dilim ekmek kes ve bu kaseye gel. Benim! Ne koku! Sofrayı kuralım ve ekmeğimizi çorbaya batıralım. İşte çakıl taşı, onu dikkatle sarın, işinize yarar diye saklayabilirsiniz; asla tükenmeyecek ve her zaman çalışacaktır. Şimdi çorbanın tadına bakın! Orada! Sana ne söylemiştik?'

'Ah! Bu birinci sınıf!' dedi küçük köylü çocukları ellerini çırparak. Aslında bu, çakıl taşıyla biraz mucizeler yaratmadan çocukların misafirlerinin önüne koymayı asla başaramayacakları güzel bir domuz pastırması ve lahana çorbasıydı.

Büyülü ritüeller ve dini törenler daha çok keşişlerin çakıl taşlarına benzer. Kendi başlarına insanın ahlaki yaşamı için vazgeçilmez olan erdemleri uygulamak için bahane ve fırsat sağlarlar. İyi keşişler çakıl taşı olmadan yemek yemezlerdi; peki taşta gerçek bir güç mü vardı? Evet, iyi babaların yaratıcılığıyla harekete geçirilen gençlerin hayal gücünde.

Kimseyi suçlamadan, rencide etmeden bunu söyleyebiliriz. Rahipler yalancı değil, mantıklı adamlardı. Çocukların iyilik yapmasına yardımcı oldular, onları hayranlıkla doldurdular, güzel bir çorbayı paylaşmalarına yardımcı oldular; ve bu bağlamda, aç hisseden ancak lahana çorbası yapmayı çok zor (veya daha doğrusu çok basit) bulanlara, bunun yerine çakıl çorbası yapmalarını tavsiye ediyoruz.

Bu noktanın açıkça anlaşılmasını istiyoruz. İşaretlerin ve ayinlerin büyük bir aldatmaca olduğunu söylemeye çalışmıyoruz. İnsanların onlara ihtiyacı olmasaydı böyle olurdu; ancak herkesin aynı düzeyde zekaya sahip olmadığını kabul etmeliyiz. Çocuklara her zaman masallar anlatılmıştır ve hemşireler, anneler olduğu sürece bu hikayeler anlatılmaya devam edecektir. Çocuklar inançlıdır ve onları kurtaran da budur. Yedi yaşında bir çocuğun şunu söylediğini hayal edin: 'Anlayamadığım hiçbir şeyi kabul etmek istemiyorum.' Böyle bir canavara ne öğretilebilir ki? Öncelikle öğretmenlerinin sana söylediklerini kabul et güzel dostum, sonra onu çalış ve eğer aptal değilsen yavaş yavaş anlayacaksın.

Çocukların masallara, kitlelerin masallara ve törenlere ihtiyacı var; İnsanoğlunun kırılganlığının koltuk değneklerine ihtiyacı var. Ne mutlu yüzüğe sahip olanlara

Süleyman, ama onun yüzüğünü gerektirmeden bilgi ve bilgelik bakımından Süleyman'a eşit veya ondan üstün olanlara daha da kutludur!

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

BÖLÜM XII

Korkunç Sır

Bazı gerçekler, geri zekalılar ve aptallar için her zaman gizemli kalacaktır; Onlara bu gerçekleri anlatmaktan korkmamıza gerek yok çünkü onları asla anlamayacakları kesin.

Aptal nedir? Aptal bir hayvandan biraz daha mantıksız olan biri. O, emeklemeden önce koşmak isteyen bir adamdır; bir konuda biraz ilerleme kaydettiği anda o konuda uzmanlaştığını düşünen bir adam; şiire burun kıvıran bir matematikçi; matematiği kınayan bir şair; teolojinin ve Kabala'nın saçmalık ve saçmalık olduğunu söyleyen bir ressam; Bilgiyi inceleme zahmetine girmeden bilgiyi reddeden eğitimsiz bir adam; Ne hakkında konuştuğunu bilmeden konuşan ve kesinlik olmadan iddialarda bulunan bir adam. Aptallar, dahileri öldüren insanlardır. Galileo, Kilise tarafından değil, ne yazık ki Kilise'ye mensup olan aptallar tarafından kınandı. Delilik, masumiyetin soğukkanlılığına sahip vahşi bir canavardır; pişmanlık duymadan suikast düzenler. Aptal, La Fontaine'in masalındaki ayıdır; bir sineği kovalamak için arkadaşının kafasını kaldırım taşının altında kırar; ama işler fena halde ters gittiğinde ona hatalı olduğunu kabul ettirmeye çalışmayın. Cehennem ve Kader gibi aptallık da amansız ve yanılmazdır çünkü her zaman kötülüğün çekiciliği tarafından kontrol edilir.

Hayvan asla aptal değildir, çünkü açıkça ve doğal olarak bir hayvanın rolünü oynar; ama insan köpeklere ve akıllı eşeklere deliliği öğretir. Aptal, içgüdüyü küçümseyen ve kendini akıllı gibi gösteren hayvandır.

İlerleme hayvan için bir olasılıktır: zorla alıştırılabilir, evcilleştirilebilir ve eğitilebilir; ama aptal için bu mümkün değildir çünkü aptal öğrenecek hiçbir şeyi olmadığını düşünür. Başkalarına dikte etmek ve onları düzeltmek onun görevidir ve bu nedenle onunla mantık yürütmek imkansızdır. Anlamadığı şeyin anlamlı bir önerme olmadığını söyleyerek sizi küçümseyecek kadar gülecektir. Harika bir küstahlıkla, 'O halde neden anlamıyorum?' diye soruyor size. Ona bunun aptal olduğunu söylemek yalnızca hakaret olarak algılanır, dolayısıyla yanıt olarak söyleyebileceğiniz hiçbir şey yoktur. Herkes bunu açıkça görüyor ama o asla

farkına var.

O halde, başlangıçta insanların çoğunluğunun erişemeyeceği güçlü bir sır vardır; asla tahmin edemeyecekleri ve onlara söylemenin yararsız olacağı bir sır: kendi aptallıklarının sırrı.

Sokrates baldıran içmek zorunda kaldı, Aristoteles sürgüne gönderildi, İsa çarmıha gerildi, Aristofanes Sokrates'le alay etti ve Atina'nın aptallarını ona güldürdü, taşralı bir hödük Aristides'in Adil olduğunu duymaktan bıktı ve Renan "İsa'nın Hayatı"nı onun için yazdı. aptalların zevki. Neredeyse sonsuz sayıdaki aptallar sayesinde politika, ikiyüzlülüğün ve yalanların bilimi olmuştur ve her zaman da öyle kalacaktır. Machiavelli bunu duyurmaya cüret etti ve haklı olarak kınandı, çünkü prenslere ders verme bahanesiyle hepsine ihanet etti ve onları kitlelerin güvensizliğine maruz bıraktı. Aldatılmak zorunda kalanları uyarmamak önemlidir.

İsa öğrencilerine şunları söylediğinde aşağılık ve aptal kitleleri düşünüyordu: 'Domuzlara inci atmayın, çünkü onlar paçalarıyla üzerlerine basarlar ve sizi parçalara ayırmak için size saldırırlar.'

Öyleyse, büyük şeyler yapmak isteyen sen, en derin düşüncelerini asla kimseye, sevdiğin karına bile söyleme; ve neredeyse bunları esas olarak ondan sakla diyebilirim - Samson ve Delilah'ın hikayesini hatırlayın!

Bir kadın kocasını baştan sona tanır tanımaz onu sevmekten vazgeçer. Onu kontrol etmek ve yönetmek istiyor. Eğer ona direnirse ondan nefret eder; teslim olursa onu küçümsüyor. Araştırabileceği başka bir adam bulmak için etrafına bakınıyor. Kadınlar her zaman bilinmeyene ve gizemli olana ihtiyaç duyarlar ve aşkları çoğu zaman doyumsuz bir meraktan başka bir şey değildir.

Neden itirafçılar kadınların ruhları ve neredeyse her zaman kalpleri üzerinde bu kadar mutlak bir etkiye sahip? Çünkü onlar kendi sırlarını biliyorlar, oysa kadınlar itirafçıların sırlarını bilmiyorlar.

Masonluk dünyada ancak korkunç sırrı nedeniyle o kadar güçlüdür ki, inisiyeler, hatta en yüksek derecelerde olanlar bile bunu bilmezler.

Katolik dini, Papa'nın bilmediği bir sır sayesinde kitleler üzerindeki hakimiyetini sürdürüyor. Bu sırların sırrıdır. Eski Gnostikler isimlerinden de anlaşılacağı gibi bunu biliyorlardı ama nasıl susacaklarını bilmiyorlardı. Onlar irfanı yaygınlaştırmak istediler ve Kilise'nin kınamakta haklı olduğu gülünç doktrinler ortaya attılar. Ne yazık ki, mahkum edildiklerinde okült tapınağın girişi de aynı şekilde mahkum edildi ve portalın anahtarları uçuruma fırlatıldı.

Hastaneciler ve Tapınakçılar, sonsuz lanetlenme riskini göze alarak onları bu çukura götürmeye cesaret ettiler. Öbür dünyada bunun için lanetlenmeyi hak ettiler mi? Biz sadece bu dünyada Tapınakçıların kazıkta yakıldığını biliyoruz.

İsa'nın gizli öğretisi şuydu:

İnsanlar Tanrı'yı bu dünyanın efendisi, kötüyü ise bu dünyanın prensi olarak gördüler; Tanrı'nın Oğlu olan ben size şunu söylüyorum: Tanrı'yı uzayda aramayın, O vicdanlarımızda ve kalplerimizdedir. Babam ve ben tamamen Biriz ve sizin ve Benim de tek olmamızı diliyorum. Kardeş gibi birbirimizi sevelim. Tek bir kalbiniz ve tek bir ruhunuz olsun. İnsan hukuk için değil, dinî hukuk insan için yapılmıştır. Yasal reçeteler inançla birleşmiş aklımızın özgür tahkimine sunulur. İyinin ve kötünün sizi kontrol altına alamayacağına inanın.

Benim adımla bir araya geldiğinizde, Ruhum aranızda olacak. Hiçbiriniz diğerlerinin efendisi olduğunu düşünmeyin ama hepiniz meclisin kararına saygı duymalısınız. Her insan yaptığı işlerle değerlendirilmeli ve ölçerken benimsediği ölçüye göre ölçülmelidir. Her insanın vicdanı inancını kapsar; o, ondaki Tanrı'nın gücüdür.

Eğer kendinize hakim olursanız doğa size itaat edecek ve siz de diğerlerine hükmedeceksiniz. Adil olanın imanı, Cehennem kapılarından daha sarsılmazdır ve onların ümitleri asla boşa çıkmaz.

Bizim olan ve Tanrı olan sevgi ruhuyla ben senim ve sen de benim. Buna inanın ve sözünüz yaratıcı olacaktır. Buna inanın ve mucizeler yaratacaksınız. Dünya sana zulmedecek ve sen dünyayı yeneceksin.

İyiler, hayırsever ve mazlumlara yardım edenlerdir; Kötüler, acımasız kalplerdir ve bunlar, insanlık ve akıl tarafından sonsuza kadar kınanacaktır.

Yalan üzerine kurulu eski toplum biçimleri yok olacak; Bir gün İnsanoğlu, putperestliğin gölgeleri olan Cennetin bulutlarının üzerinde tahta çıkacak ve yaşayanlar ve ölüler hakkında nihai hükmünü bildirecek.

Işığı arzulayın, çünkü o parlayacaktır. Adaleti arzulayın, çünkü o gelecektir. Kılıçla zafer kazanmaya çalışmayın, çünkü cinayet cinayeti doğurur. Sabır ve nezaket sayesinde kendinizin ve dünyanın efendisi olacaksınız.

Şimdi, çöküş çağındaki sofistlerin ve ortaçağın lafı dolaştıranlarının yorumlarındaki bu takdire şayan öğretiyi okuyun; ondan bazı tuhaf şeylerin çıkarıldığını göreceksiniz. — Eğer İsa Tanrı'nın Oğlu idiyse, Tanrı O'nu nasıl doğurdu? Tanrı ile aynı cevhere mi sahip, yoksa farklı bir cevhere mi sahip? Tanrı'nın özü! Küstah cehalet için ne kadar da ebedi bir tartışma konusu! O, ilahi bir kişi miydi yoksa insan bir kişi miydi? İki doğası ve iki iradesi mi vardı? Kesinlikle aforoz edilmeyi ya da boğazın kesilmesini hak eden korkunç sorular bunlar! — 'İsa'nın bir doğası ve iki iradesi vardı' dedi bir taraf, ama onları dinlemeyin, onlar kafirdir! 'O halde iki tabiat ve bir irade mi?' — 'Hayır, iki vasiyet'. —'O halde O, Kendisine muhalif miydi?' 'Hayır, çünkü bu iki vasiyet yalnızca tek bir vasiyet oluşturdu, adı Theandric' - Ah, evet! Bu söz karşısında daha fazlasını söylememeliyiz, özellikle de inananların ilkel topluluğundan oldukça farklı bir şeye dönüşen Kilise'ye itaat etmek zorunda olduğumuz için. İsa yasanın insan için yaratıldığını söyledi ama Kilise, insanın Kilise için yaratıldığını ve yasayı uygulayanın da kendisi olduğunu söylüyor. Tanrı, Kilise'nin tüm kararlarını onaylayacak ve hepinizin ya da neredeyse hepinizin lanetlendiğine karar verirse hepinizi lanetleyecektir. İsa, toplulukla aynı fikirde olmanız gerektiğini söyledi, bu nedenle yanılmazdır, dolayısıyla Tanrıdır, bu nedenle iki artı ikinin beş ettiğine karar verirse, iki artı iki beş eder.

Eğer dünyanın hareketsiz olduğunu ve güneşin onun etrafında döndüğünü söylerse, dünyanın dönmesi yasaktır. Size, Tanrı'nın, seçilmişlerine mümkün kılan lütfu vererek onları kurtardığını ve geri kalanların yalnızca yeterli lütfu aldıkları için lanetleneceğini söyleyecektir; bu prensipte yeterlidir, ancak aslında orijinal günah nedeniyle yetersizdir; aynı zamanda Cennetin ve Cehennemin anahtarlarına sahip olduğu için Papa'nın dilediğini kurtarıp lanetlediğini de size bildirecektir. Sonra, Babil Kulesi'nde planlanan tüm oda süitlerinin kapılarını açmayan, ancak ikili ve üçlü kilitleyen anahtar desteleriyle kazuistler gelir. Ey Rabelais, efendim, bütün bu zihinsel sapkınlıklara uygun ilacı ancak sen getirebilirsin! Muazzam bir kahkaha! Gelin, tüm bunları bizim için son bir kelimeyle özetleyin ve boşlukta patlayan bir rüzgar torbasının ikinci kez şişip ikinci niyetimizin muhteşem mahiyetiyle doldurulup doldurulamayacağını bize bildirin.'

Vakum bombalarındaki Utrum chimaera, gizli niyetleri mümkün kılıyor

Başka aptallar, başka yorumlar. İşte bize şunu söyleyen Kilise düşmanları geliyor: Tanrı insanın içindedir, bu da demek oluyor ki, Tanrı'dan başka Tanrı yoktur.

insan zekası. Eğer insan dini kanunların üstündeyse ve onu sakıncalı buluyorsa, neden kanunu kaldırmayalım? Eğer Tanrı bizsek ve hepimiz kardeşiz, eğer kimsenin kendisini efendimiz olarak göstermeye hakkı yoksa neden itaat edelim ki? İman embesillerin sebebidir. Hiçbir şeye inanma ve kimseye boyun eğme.

Bu doğru! Yüksek ve güçlü ol. Ama bununla mücadele etmek zorunda kalacaksınız, hepiniz herkese ve her birinize karşı. Bu, tanrıların savaşı ve insan ırkının yok edilişidir! Ne yazık ki! ne yazık ki! sefalet ve aptallık! ... Sonra giderek daha fazla çılgınlık; aptallık ve sefalet!

'Baba, onları affet' dedi İsa, 'çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar' — Kim olursanız olun, şunu ekleyeyim, sağduyulu insanlar, onları dinlemeyin, çünkü ne söylediklerini bilmiyorlar.

Bu durumda masumdurlar, bazıları*korkunç çocuk*diye haykıracak. — Sessiz ol, düşüncesiz adam! Sessizlik, Tanrı adına, yoksa tüm ahlak kaybolur! Üstelik yanılıyorsun. Eğer onlar masum olsaydı, onların yaptığı gibi yapmak caiz olurdu; sen onları taklit etmek ister miydin? Tamamen safdillik bir aptallıktır; yani aptallığın masum olması mümkün değildir. Eğer hafifletici sebepler varsa, bunlara ancak Allah izin verebilir.

Türümüzün açıkça kusurlu olduğu ve duyulan ve görülen kadarıyla insanların çoğunluğu sanki gerçekten sorumlu olmaya yetecek kadar beyne sahip değilmiş gibi davranıyorlar. Fransa'nın (dünyadaki ilk ülke) güveniyle onurlandırdığı erkeklerin parlamento tartışmalarını dinleyin.

Muhalefetin sözcüsü orada duruyor. İşte Bakan. Her biri diğerine devlet işlerinden kesinlikle hiçbir şey anlamadığını kesin olarak kanıtlıyor. A, B'nin bir ahmak olduğunu kanıtlar ve B, A'nın bir şarlatan olduğunu kanıtlar. Kime inanmalı? Eğer beyazsanız A'ya inanacaksınız; eğer kırmızıysan B'ye inanırsın. Ama gerçek, gerçek! — Gerçek şu ki A ve B iki şarlatan ve iki yalancıdır; Her ikisinin de iddialarının şüpheli olduğunu görerek, her biri diğerinin konumunun değersiz olduğunu ortaya koymayı başarmıştır. Kanıtlarına hayranım ve birbirlerini mahvetme biçimlerine hayranım. İnsanlar, yazarın söylemeye çalıştığı şeyler dışında, kitaplarda hoşlarına giden her şeyi bulabilirler. Halk dine gülüyor ama çocuklarını kiliseye gönderiyor. Halk büyük bir alaycı numarası yapıyor ama yine de batıl inançları var. İnsanların her şeyden önce korktuğu şey sağduyu, gerçek ve akıldır.

Çocuksu kibir ve çıkarcı ilgi, insanı ölüme, son unutuşa, son kahkahaya kadar burnundan sürükler. Çoğu şeyin temelinde kibir yatar

ruhlar. Peki gösteriş nedir? Bu boşluktur. Sıfırı kendisiyle istediğiniz kadar çarpın, her zaman sıfır olacaktır, sıfırları toplarsanız hiçbir şey elde edemezsiniz, hiçbir şey, hiçbir şey. Hiçbir şey, erkeklerin çoğunluğunun planladığı şey bu.

Ve bunlar ölümsüzler! Bu kadar gülünç bir şekilde aldatan ve aldatılan bu ruhlar ölümsüzdür! Bütün bu düşüncesiz bireyler için Hayat, Cehennemin üzerine atılan en büyük düşme tuzağıdır! Ah! Bu konuda kesinlikle korkunç bir sır var: Bu, sorumluluk sırrıdır. Baba çocuklara, efendi hizmetkarlara, akıllı adam da zeki olmayan sürüye hesap verir. Kurtuluş tüm üstün insanlardan gelir; Aptallık acı çeker ama kefareti yalnızca ruh öder.

Ezilmiş bir solucanın ya da yırtılmış bir istiridyenin acısı telafi edilemez.

O halde şunu bil ki, ey büyük sırlara inisiye olmak isteyenler, acıyla bir anlaşma yapar ve Cehennemle karşılaşırsın. Prometheus'un bağırsaklarını tıka basa doyuran akbaba gözünü sana dikti ve Merkür'ün önderliğindeki Fury'ler tahta blokları ve çivileri hazırlıyor. Sen kutsal olacaksın, yani azaba adanmış olacaksın. İnsanlığın senin acılarına ihtiyacı var.

Mesih genç bir adam olarak çarmıhta öldü ve O'nun inisiye ettiği herkes şehit oldu. Tyanalı Apollonius, Roma hapishanelerinde kendisine yapılan işkenceler sonucu öldü. Paracelsus ve Agrippa gezgin hayatlar sürdüler ve sefil bir şekilde öldüler. William Postel bir mahkum olarak öldü. Saint-Germain ve Cagliostro gizemli ve muhtemelen trajik bir sonla karşılaştı. Er ya da geç anlaşmanın resmi ya da zımni olarak yerine getirilmesi gerekecek. Bilgi ağacının meyvesini yağmalayan her kişi tazminat ödemelidir. Doğanın mucizeler yarattığı vergilerden kurtulmak gerekir. Kişi Tanrı gibi olmaya cesaret ettiğinde Şeytan'la son bir savaşa girilmelidir.

Eritis sicut dit sciencees bonum et malum.[*] –

---

[*] – İyiyi ve kötüyü bilerek tanrılar gibi olacaksınız.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

Sacerdotal Gizemi veya Varolma Sanatı

Spirits'in sunduğu

BÖLÜM I

Sapkın Kuvvetler

Sonsuzluk duygusu olarak adlandırılabilecek belirsiz bir duygu, insanoğlunu harekete geçirir ve ona eziyet eder. İnsan, içinde uyuyan güçlerin yattığını hisseder ve şekilsiz düşmanların ve bilinmeyen yardımcıların varlığını tespit edebildiğini düşünür. Çoğu zaman absürt olana inanmaya ve imkansızı denemeye ihtiyaç duyar. Belki de kendini üzgün ve cesareti kırılmış hissediyor, her fırsatta şaşkına dönüyor ve umutsuzluğunu yeni bir umut şekline sokmanın özlemini çekiyor. Aşkta aldatılmıştır, arkadaşları onu terk etmiştir, akıl ise onun davasını karşılamaya yetmez. Bir filozof onu bunaltabilir; bir sihirbaz onu korkuturdu; yani bu noktada kendini bir rahibe teslim ediyor!

Rahip, hayali hipogriflerin ve fantazi tarafından yaratılan canavarların terbiyecisidir. Zayıflıklarımızdan güç alıyor ve hayallerimizden bir gerçeklik inşa ediyor: O, insan çılgınlığının homeopatik doktorudur. Ayrıca o sıradan bir insandan daha fazlası değil mi? Onun misyonu Golgota veya Sina'nın asil soyundan gelen meşru bir görev değil mi? Şimdi Katolik rahipten bahsediyorum ve aslında var olan tek kişi o. Yahudilerin hahamları, Müslümanların imamları, Hinduların brahminleri, Çinlilerin bonzeleri ve Protestanların bakanları vardır. Yalnızca Katoliklerin rahipleri vardır, çünkü yalnızca onların sunağı ve kurbanı vardır, yani dinin toplamı.

Yüksek büyü yapmak, Katolik rahipliğine rakip olmaktır; aslında kurallara uymayan bir rahip olmak. Roma, yeni inisiyasyonun büyük Thebes'idir. Eski zamanlarda Julian'ın çağrıştırdığı tanrılara karşı savaşmak için şehitlerinin kemiklerini toplardı. Yeraltı mezarları onun mezarları, tespihleri ve madalyaları onun tılsımları, cemaatleri onun sihirli zincirleri, manyetik kaynakları onun manastırları, çekim merkezleri onun günah çıkarma odalarıdır. Genişleme aracı olarak kendi tahtlarını, matbaalarını ve piskoposlarının pastoral mektuplarını kullanıyor. Sonunda, papası olarak 'tanrı-insan'ı yeryüzünde görünür ve kalıcı kıldı; Neredeyse tüm fanatikler gibi aptal olabilecek papası ya da her şeye rağmen ruhların hakimi, vicdanın hakemi olacak olan Alexander VI gibi bir alçak olabilir.

Hıristiyan dünyasının her yerinde hoşgörü ve bağışlamaların meşru sağlayıcısı.

Bu çok saçma, diyeceksiniz! — Evet, büyüklüğü nedeniyle saçmalık sınırında! Yüceliğin ötesine geçtiği için saçmalık sınırındadır! Bu dünyada buna benzer hangi güç ortaya çıktı; ve eğer var olmasaydı kim onu icat etmeye cesaret edebilirdi? İmkansızı başarıyormuş gibi görünen bu dehanın kökeni nedir? - Serseri güçlerin yoğunlaşmasından, belirsiz içgüdülere yön vermekten, umut ve inanç alanlarında mutlaklığın geleneksel yaratımından geliyor!

Haydi, canavara bağırın, siz on sekizinci yüzyılın filozofları! Canavar senden daha güçlü ve seni yenecek. Devam edin, bu utanç verici şeyi ezmeniz gerektiğini söyleyin, Voltaire'in müritleri! Ama hangi utanç verici şeyden bahsediyorsun? Vincent de Paul ve Fénelon'un ilham veren kötü şöhreti, hayırseverlik mesleğinin asil kızkardeşlerine bu kadar çok fedakarlık yapılmasını, yoksul ve iffetli misyonerlere bu kadar bağlılığı ima eden rezillik mi? Bu kadar çok hayır kurumu, tövbekarlar için bu kadar çok sığınak, masumlar için bu kadar inziva yeri kurmuş olan bu utanç verici bir şey mi? Eğer bu bir alçaklıksa ve iftiralarınız, hakaretleriniz şereflendiriliyorsa, o zaman boyunduruğu bütün kalbimle kucaklıyorum ve şerefinizi ayaklar altına alıyorum!

Ancak söylemeye çalıştığınız şey bu değildi ve ben de size iftira atmayacağım. Voltaire'in ruhu, sana seve seve aziz ruhu adını verdiğim sen, çünkü sen her şeyden önce gerçeği ve adaleti tercih ettin; senin için sağduyu Tanrı'ydı ve aptallık Şeytan'dı. Siz sadece Beytüllahim'in beşiğinde bir eşek gördünüz. İsa'nın Kudüs'e zaferle girişini gördünüz ve eşeğin kulaklarıyla dalga geçtiniz. Bu Fréron'u kızdırmış olmalı. Ah, keşke Veuillot'yla tanışacak kadar yaşasaydın! Ama ciddi olmalıyız çünkü bunlar ciddi meseleler.

*Hıristiyanlığın Dehası** Voltaire'in alaylarına yanıt verdi, daha doğrusu Chateaubriand Voltaire'i tamamladı, çünkü bu iki büyük adam rahiplerin Katolikliğinin eşit derecede dışında duruyor.

Dünyada eşekler var olduğu sürece eşeğin kulakları vazgeçilmez olacaktır; ve eşekler olacak, çünkü onları oraya Tanrı'nın kızı olan doğa yerleştirdi.

İsa Mesih'in bineği olarak bir eşeğe sahip olması isteğiydi ve Kutsal Babanın katıra binmesinin nedeni budur. Terliğine bile katır denir; belki de iyi bir papanın tırnaklarına kadar inatçı olması gerektiğini belirtmek için

ayak parmakları.*Keseli sıçan olmayan*Kutsal Babamız Papa X. Pius kendisinden tavizler ve reformlar istendiğinde şöyle cevap verdi. Papa asla söylemez*keseli sıçan*, 'Biz yapabiliyoruz', çünkü bu, rahipliğin büyük sırrıdır; bütün rahipler bunun farkındadır ama en doğrusu, bunu söylemekten kaçındıkları zamandır.

Gizemlere dayanan gücün gizemli bir güç olması gerekir, yoksa artık var olmazdı.

Bu adamın benim tanımlayamadığım bir şeyi, benim de ondan daha fazla anlamadığım bir şey yüzünden yapabileceğine inanıyorum. Dolayısıyla ona itaat etmek zorundayım, çünkü ona neden itaat etmemem gerektiğini söyleyememem, bilmediğim şeyin varlığını, üstelik onun da aynı derecede gerekçeyle doğruladığı varlığı inkar edememem gerekir. Bunun mantıksız olduğunu hissediyorum ve bundan mutluyum çünkü bana defalarca akla güvenilmemesi gerektiğini söylüyor. Bunun bana bir rahatlık hissi verdiğini ve bu düşünce tarzıyla sakinleştiğimi görüyorum.

— Charbonnier, haklısın.

Başarısız ya da hayal kırıklığı yaratan aşk ilişkileri, hüsrana uğrayan hırslar, iktidarsız öfke nöbetleri, küskün kırgınlıklar, düşmeden önce gelen gurur, şüpheyi yoran bir zihin tembelliği, cehaletin bilinmeyene sıçraması, özellikle de harika olduğunda belirsiz ölüm korkuları , vicdan azabı, sürekli elimizden kaçan dinlenme ihtiyacı, sanatçıların kasvetli ve görkemli hayalleri, sonsuzlukla ilgili korkunç hayaller: bunlar dinin bir araya topladığı ve en yenilmez ve en heybetlisini oluşturduğu güçlerdir. herkesin tutkusu – bağlılık.

Bu tutku dizginsizdir, çünkü hiçbir şey onu dizginleyemez veya sınırlandıramaz. Aşırılıkları ile övünür ve Sonsuzluğa ilk adımı attığına inanır. Bir insanın tüm duygularını emer ve onu diğer her şeye karşı duyarsız hale getirir; ve propaganda gayretini despotizmin en ölümcül uçlarına ve en amansız öfkeye kadar itiyor. Aziz Dominik ve Aziz Pius V, tüm Kilise tarafından bu şekilde kabul edilir ve dindar ve inançlı bir Katolik tarafından reddedilemez.

Bağlılığın, yanılmaz olduğunu ilan eden bir otoritenin elinde nasıl güçlü bir kaldıraç haline gelebileceği anlaşılabilir. Arşimed, 'Bana dünyanın dışında durabileceğim bir yer verin, dünyayı yerinden oynatayım' dedi. Rahipler, kişisel aklın ötesinde baskı uygulayabilecekleri bir yer bulmuşlar ve insanlığın aklını yerinden etmişlerdir.

'İnsanların Tanrı'nın bilgisine bilgi yoluyla ulaşmadıklarını görünce

ve bu nedenle," dedi Havarilerin Prensi, "inançlıları imanın aptallığıyla kurtarmak bizi memnun etti!"

Kilisenin düşmanları olanlarınız buna ne cevap vereceksiniz? Aziz Pavlus burada kimseyi kandırmaya çalışmadan gayet açık ve net bir şekilde konuşuyor.

Dogmanın dinsel gücü, saçmalığını açıkça ortaya koyan bu belirsizliktedir. Bir dogma bir kez açıklandığında artık bir dogma değil, felsefede bir teorem ya da en azından bir postülat haline gelir. İnsanlar her zaman dini felsefeyle karıştırmak isterler ve aralarındaki ayrılık ve farklılığın, karşıtlıklarının aklın dengesi için kesinlikle gerekli olduğunu anlayamazlar.

Gökbilimciler, kuyruklu yıldızların, bizim sistemimiz açısından nispeten sapkın yollar izlediklerini ve odakları iki güneş olan bir elips çizerek bir sistemden diğerine düzenli bir yol izlediklerini düşünüyorlar.

İnsanın sapkın güçleri için de durum aynıdır. Ona tek bir ışık yetmez, ilerlemesini dengelemek için iki merkeze ve iki odak noktasına ihtiyacı vardır: Biri akıl, diğeri imandır.

---

[*] *Le Génie du Chrilianisme*1802'de Chateaubriand tarafından yazılmıştır.

BÖLÜM II

Rahiplerin Yetkileri

Rahibin güçlü olabilmesi için bilmesi ya da inanması gerekir. Bilimin inançla uzlaştırılması büyük kâhinlerin uzmanlık alanıdır.

Rahip inanmadan biliyorsa, ya iyi niyetli bir adam olabilir, ya da şerefsiz bir adam. Eğer iyi niyetli bir insansa, başkalarının inancını akıl ve adalet adına istismar eder. Eğer dürüst değilse, kendi açgözlülüğü uğruna onların inançlarını istismar eder ama o zaman artık bir rahip değildir, suçluların en aşağılıklarından biridir.

Eğer bilmeden inanırsa, bilim adamlarının hakimiyetine girecek ve kontrol altında tutulacak saygın ama tehlikeli bir kandırmacadır.

Hıristiyan âleminde rahiplik ve krallık yalnızca vekâletten ibarettir. Hepimiz rahip ve kralız; ancak rahiplik ve kraliyet görevleri bir kişinin çokluk üzerindeki eylemini gerektirdiğinden, güçlerimizi dünyevi düzende bir krala, ruhsal düzende ise bir rahibe emanet ederiz.

Hıristiyan Kral da hepimiz kadar bir rahiptir, ancak rahiplik görevini yerine getiremeyebilir.

Hıristiyan rahip bizim gibi bir kraldır ancak kraliyet otoritesini kullanamayabilir.

Krala rehberlik etmek rahibin görevidir ve kralın görevi de rahibi korumaktır.

Rahip anahtarları tutar ve kral kılıcı taşır. Aziz Petrus, erken Hıristiyanlığın rahibiydi ve kralı da Aziz Paul'du.

Kral ve rahip yetkilerini, kutsal vaftiz töreni ve İsa Mesih'in ilahi kanının uygulanmasıyla kral ve rahip olarak kutsanan halkın tamamından alırlar.

Bütün toplum bu iki güç arasındaki dengeyle korunur. Yarın papa olmasaydı, ertesi gün kral da olmayacaktı, ne dünyevi ne de ruhsal düzende hüküm sürecek kimse olmayacaktı, çünkü artık kimse itaat etmeyecekti; o zaman artık toplum olmazdı ve insanlar birbirlerini katlederlerdi.

Papa rahiptir ve rahip de papadır, çünkü o

diğerinin temsilcisi. Papa'nın yetkisi rahiplerden gelir ve rahiplerin yetkisi yeniden papaya yükselir. Bunun ötesinde yalnızca Tanrı vardır. En azından rahiplerin inancı böyledir.

Dolayısıyla rahip, kendisine güvenen kişiler aracılığıyla ilahi gücü kullanır. Hatta onun gücünün ilahi olmaktan da öte bir görünüme sahip olduğunu öne sürmeye cüret edeceğim, çünkü o, Tanrı'ya emir verme ve O'nu tek kelimeyle yaratma iddiasındadır! Kişiliğine kazandırdığı prestij nedeniyle, erkekleri gururlarından, kadınları ise iffetlerinden yoksun bırakır. Onları gelip, erkeklerin şüphelenilmesinden nefret edeceği, kadınların ise günah çıkarma kabini dışında dinlemeyi reddedeceği ahlaksızlıkları anlatmaya zorluyor. Ama bir kez oraya vardıklarında, alçak sesle söylenen küçük utanç eylemlerini ortaya çıkarmalarında sorun yok ve rahip onları affediyor ya da onlara bir kefaret dayatıyor: söylenecek birkaç dua, biraz acı çekilecek ve onlar da acı çekecekler. teselli bularak uzaklaşın. Biraz kölelik, gönül rahatlığı için ödenemeyecek kadar pahalı bir bedel mi?

Dinin manevi bir ilaç olduğuna göre, doktorun çarelerini yazması ve bakımı altındaki sakatları bir rejime tabi tutması kadar, kulluk da söz konusudur. Hiç kimse ilacın faydasına makul bir şekilde karşı çıkamaz, ancak bu, doktorların sağlıklı kişileri doz almaya ve kendilerini temizlemeye zorlamasını haklı çıkarmaz.

Fransız Akademisi başkanının müshil olmadan yaşayan herkese karşı bir genelge yayınlamasını ve ayıklık ve bol egzersiz sayesinde doktor olmadan yaşamaya çalışanları yasakladığını görmek eğlenceli bir manzara olurdu. Ancak hükümet, dekanın iddiasını benimseyerek inatçılara hipodermik şırınga ile idam mangası arasında doğrudan bir seçim hakkı tanısaydı, sahne en ufak bir mizah unsuru olmadan komediden trajediye dönüşürdü. Rejim özgürlüğü, vicdan özgürlüğü kadar dokunulmazdır.

Belki bana, akıl hastalarına soğuk duş yaptırmadan önce fikirlerinin sorulmadığını söyleyeceksiniz. Katılıyorum ama dikkatli olun: bu iddia aleyhinize dönebilir. Deli olanlar sağduyuya karşı çıkarlar. Başkalarına empoze etmek istedikleri ve onları çılgına çeviren olağanüstü inançlar ve abartılı fikirlere sahiptirler. Bizi, kanunun savunucularına cevap vermenin doğru yolu olduğuna inandırmaya çalışmayın. *Müfredat** ile *zorunlu* soğuk duşlar.

Rahibin yetkisi tamamen ahlakidir ve zorla empoze edilemez. Ancak öte yandan, adil bir tazminat olarak, güç onun otoritesini yok edemez. Bir rahibi öldürürsen şehit olursun. Yapmak

Şehit olmak bir sunağın ilk taşını döşemeye eşdeğerdir ve her sunak kendi rahip ilahiyat okullarını üretir. Bir sunağı yıktığınızda, dağınık taşlardan yirmi tane daha yapılır ve bunları ikinci kez yıkamazsınız. Din insan icadı değildir, kaçınılmazdır, yani ilahi bir durumdur; insanın bir ihtiyacını karşılamak için kendiliğinden ortaya çıkar ve bu nedenle Tanrı onu dilemiş ve bildirmiştir.

Sokaktaki adam buna inanıyor çünkü kendisi için anlaşılmaz bir şey ve görünüşe göre ona başvurarak sadakatini kazanmak yeterince mantıksız. Bana gelince, ona inanıyorum çünkü onu anlıyorum ve ona inanmamanın saçma olduğunu düşünmem gerekiyor.

Fırtınanın doruğunda dalgaların üzerinde yürürken İsa, "Benim, korkma" dedi.

'Tanrım, eğer sen olursan,' dedi Aziz Petrus, 'dalgaların üzerinde yürüyerek sana gelmemi bana teklif et.'

'Gelmek!' Kurtarıcı cevap verdi ve Aziz Petrus denizde yürüdü. Aniden rüzgar daha da şiddetle esmeye başladı, silindirler yükselip alçaldı ve adam korktu; hemen batmaya başladı ve İsa onu yakalayıp eliyle kaldırarak ona şöyle dedi: Ey az imanlı, neden şüphe ettin?'

---

* – Muhtemelen 1864'te Pius IX tarafından ortaya konan ve kınanan çağdaş görüşlerin müfredatı.

BÖLÜM III

Şeytanın Zincirlenmesi

Zevk, ya kölemiz ya da efendimiz olmaya mahkum olan bir düşmandır. Ona sahip olmak için onunla savaşmalıyız ve hazzın tadını çıkarmadan önce onu fethetmeliyiz.

Zevk, büyüleyici bir köleyi ama zalim, acımasız ve katil bir efendiyi yaratır. Sahip olduğu herkesi yorar, yorar ve öldürür; tüm arzularını aldattıktan ve tüm umutlarına ihanet ettikten sonra. Bir zevke hizmet etmeye tutku denir. Bazı zevkler üzerindeki hakimiyete güç denir.

Doğa zevki görevle eşleştirmiştir; eğer onu görevden uzaklaştırırsak iltihaplanır ve bizi zehirler. Eğer kendimizi göreve adarsak, zevk artık görevden ayrılmayacak, bizi takip edecek ve ödülümüz olacaktır. Zevk, iyilikten ayrılamaz. Doğru insan acı çekebilir, doğrudur ama çektiği acılardan onun için muazzam bir zevk ortaya çıkar. Eyüp, onu teselli eden ve rahatlatan Tanrı tarafından gübre yığınında ziyaret edildi; Nebuchadnezzar ise tahtındayken onu aklından mahrum bırakan ve onu bir canavara dönüştüren ölümcül bir elin altına düştü. İsa çarmıhta ölürken sanki yakın dirilişini hissedebiliyormuş gibi bir zafer çığlığı attı; halbuki Tiberius, Capri'deki canice zevklerinin ortasında, Senato'ya yazdığı bir mektupta ruhunun acılarını her gün öldüğünü hissettiğini yazdı!

Kötülük bizi ancak kötü alışkanlıklarımız ve bize ilham ettiği korku aracılığıyla ele geçirir. Şeytan kendisinden korkanları yakalar, kendisine direnenlerden ise cesaretle kaçar. İblisleri zincirleme sanatı iyilik yapmak ve hiçbir şeyden korkmamaktır.

Bir ahlak kitabı yazmakla meşgul olduğumuzu düşünmeyin. Yaptığımız şey, büyülü bilimin ruhsal şifada uyguladığı sırları ortaya çıkarmaktır. Bu nedenle ele geçirme ve şeytan çıkarma hakkında bir şeyler söylemek gerekiyor.

Her birimiz kendi içimizde ikili bir yaşamı hissedebiliriz. Aklın vicdanla mücadelesi; asil duygulara karşı erkekçe olmayan arzu; kısacası, zalimin akıllı yaratığa karşı mücadelesi; iradenin zayıflığı yani

genellikle tutku tarafından ihanete uğrar; kendimizi azarladığımız suçlamalar; kendimize olan güvensizliğimiz; uyanık olduğumuz saatlerde bizi rahatsız eden rüyalar: tüm bunlar içimizde farklı karakterde iki kişiyi gösteriyor gibi görünüyor; bunlardan biri bizi iyilik yapmaya teşvik ederken diğeri bizi kötülüğe sürüklemeye çalışıyor.

Çifte doğamızdan kaynaklanan doğal kaygılar nedeniyle, her birimizin, biri sağımızda, diğeri solumuzda olmak üzere, biri iyi, diğeri kötü iki meleğin her zaman yanında olduğu sonucuna varılmıştır. Bu tamamen ve basitçe bir sembolizm parçasıdır, ancak daha önce de söylediğimiz gibi (ve bu bilimin bir sırrıdır), insanın hayal gücü sözlü olarak onayladığı varlıkları geçici olarak gerçek olan biçimlere büründürecek kadar güçlüdür. Birden fazla münzevi, tanıdık iblisiyle göğüs göğüse çatışmaya girdi.

Yarattığımız veya hastalıklı bir yatkınlıktan kaynaklanan vizyonlarda, yüce hayal gücümüze manyetik bir yansıma sağlayan formlar altında kendimize görünürüz. Bazen hasta ya da dengesiz bazı kişiler de, eylemlerine tabi tutulan nesneleri mıknatıslayan güçleri yansıtabilirler, böylece bu nesneler kendi kendilerine hareket ediyormuş gibi görünürler.

Bu imge ve güç üretimleri, doğanın alışılagelmiş düzenine ait olmadıkları için, her zaman, sürpriz, korku ya da bazı kötü eğilimlerin etkisiyle birdenbire bulaşıcı hale gelebilen sağlıksız bir durumdan kaynaklanırlar.

Bu aşamada dehalar çoğalır ve her şey bir çılgınlık girdabına kapılmış gibi görünür. Bu tür fenomenler açıkça bozukluklardır. Bunlar kötü manyetizmanın ürünleridir ve sokaktaki adam, eğer bizim bu tür varlıklara ilişkin tanımımıza katılıyorsa, buna şeytanın işi demek konusunda haklı olacaktır.

Saint-Médard'ın çırpınanlarının, Cévennes'i sarsanların ve daha birçoklarının mucizelerinin üretim tarzı budur. Böylece ispiritizmanın benzersiz özellikleri ortaya çıkar; Yüce ruh halindeki ya da bir şekilde hastalıklı insanlar, tüm çevrelerinin odak noktası, tüm akımlarının başında yer alıyor. Akıntının hareketi ve dairelerin baskısı sayesinde hastaların tedavi edilemez hale gelmesi, aşırı heyecanlananların delirmesi mümkündür.

Bir hastanın kronik durumu nedeniyle vizyoner coşku ve manyetik dengesizlik meydana geldiğinde, hastalığın ciddiyetine göre kişi ya takıntılıdır ya da ele geçirilmiştir.

Bu durumda kişi bir tür bulaşıcı hipnozun saldırısına uğrar. O

gözleri açık rüya görür, çevresindeki akıl dışı koşullara inanır ve belli bir noktaya kadar üretir, çevresindeki kolay etkilenebilir insanların gözlerini büyüler ve duyularını aldatır. Böylece batıl inançlar galip gelir ve şeytanın işleri ortaya çıkar. Evet bunlar belli ama Şeytan sandığımız gibi değil. Büyü, evrensel manyetizma bilimi olarak tanımlanabilir, ancak bu, etkiyi nedene bağlamak olacaktır. Sebep, söylediğimiz gibi, dünyanın hakim ışığıdır.*od*,*ob*ve*hava*İbranilerden. Ancak büyük sırları hala bilinmeyen manyetizma konusuna dönüp, gelecek teoremlerini ortaya çıkarmamız gerekiyor.

BEN

Şu ya da bu şekilde var olan tüm varlıklar, evrensel yaşamı ilham etmek ve yaşatmak amacıyla kutuplaşmışlardır.

II

Üç krallıktaki manyetik kuvvetler, karşıtların gücüyle bir denge kuracak şekilde düzenlenmiştir.

III

Elektrik, manyetizmanın dolaşımını üreten özel ısıdan başka bir şey değildir.

IV

İlaçlar hastalıkları, maddelerinin spesifik etkisiyle değil, manyetik özellikleriyle iyileştirir.

V

Her bitki bir hayvana karşı sempatik, karşıt bir hayvana ise antipatiktir. Her hayvan bir insana sempati duyarken diğerine karşı antipatiktir. Bir hayvanın varlığı hastalığın karakterini değiştirebilir.

Pek çok yaşlı kız, kedisi olmasaydı delirirdi ve kedisinin bir köpekle iyi geçinmesini sağlayabilirse bu oldukça mantıklı olacaktır.

VI

Bazı manyetik özellikleri gizlemeyen ve insanın iradesine iyi ya da kötü hizmet edebilecek bir bitki, böcek ya da taş yoktur.

VII

İnsan, iradesiyle, iradesiyle hemcinslerine yardım etme konusunda doğal bir güce sahiptir.

Sözleriyle, bakışlarıyla ve işaretleriyle. Bu gücü kullanabilmek için onu bilmek ve ona inanmak gerekir.

VIII

Kendini bir işaretle ifade etmeyen her irade eylemi boş bir eylemdir. İşaretler doğrudan veya dolaylı olabilir. Doğrudan işaret daha güçlüdür çünkü daha rasyoneldir; ancak dolaylı bir işaret her zaman bir fikre karşılık gelen bir işaret veya eylemdir ve bu haliyle iradeyi gerçekleştirmeye muktedirdir. Ancak dolaylı işaret yalnızca doğrudan işaretin imkansız olduğu durumlarda etkilidir.

IX

Harekete geçme kararı, manyetik bir projeksiyondur. Bir eyleme verilen her onay, çekiciliğin çekilmesine hizmet eder.

Rızaya dayalı her eylem bir anlaşmadır. Başlangıçta her anlaşma serbest bir angajmandır, daha sonra ise kadere bağlıdır.

X

Kendini bağlamadan başkaları üzerinde hareket edebilmek için kişinin yalnızca Tanrı'ya ait olan o mükemmel bağımsızlığa ihtiyacı vardır. İnsan tanrısal olabilir mi? — Evet, katılımla!

XI

Tamamen özgür olmadan büyük bir güç uygulamak, kişinin kendisini büyük bir kadere teslim etmesidir. Bir büyücünün tövbe etmesinin pek mümkün olmamasının ve lanetlenmesinin bu kadar kesin olmasının nedeni budur.

XII

Büyücünün ve büyücünün gücü bir ve aynıdır; Bu farkla büyücü, dalı kestiğinde ağaca tutunur, büyücü ise kesmeye çalıştığı daldan asılır.

XIII

İstisnai doğal güçlerden yararlanmak, kendini kanunların dışına koymaktır. Dolayısıyla adaletli ise şehadet, haksız ise meşru cezaya boyun eğmektir.

XIV

De par le roi défense à Dieu De faire

mucizesi yerine. (Gördüğünüz gibi, Tanrı

harikalar yaratmaz,

Kral kararnameyle bunları yasaklıyor.)

Bu yalnızca biçim açısından paradoksal olan bir yazıttır. Herhangi bir yerin polisi krala aittir ve onun temsilcileridir. Tanrı Kendisini kendi polisinin karşısına koyamaz. Kötü papaları ve kötü kralları gübre yığınına atabilir ama egemen yasaları göz ardı edemez. Bu nedenle, papanın manevi ve hukuki otoritesine ya da kralın dünyevi ve hukuki otoritesine karşı yapılan her mucize, *Tanrı'dan gelmiyor*, ama Şeytan'dan.

Tanrı dünyada düzen ve otorite demektir; düzensizliği ve anarşiyi temsil eden Şeytan'dır. Bir zorbaya direnmek neden sadece caiz değil, aynı zamanda muhteşemdir? Çünkü zorba, iktidarı gasp etmiş bir anarşisttir. Kötülüğe karşı muzaffer bir şekilde savaşmak ister misiniz? İyi olanın kişileşmesi olun. Anarşiyi fethetmek mi istiyorsunuz? Otoritenin kolu olun. Şeytanı zincirlemek mi istiyorsun? Tanrının gücü ol.

Şimdi, Tanrı'nın gücü insanlarda iki güç aracılığıyla kendini gösterir: kolektif inanç ve tartışılmaz akıl.

Bu nedenle, iki tür şaşmaz şeytan çıkarma vardır; mantıkla ilgili olanlar ve inançla ilgili olanlar. Faith, anneleri olduğu için kraliçesi olduğu hayaletlere emirlerini verir ve bir sezon için yola çıkarlar. Akıl, bilim adına onlara nefes verir ve sonsuza dek yok olurlar.

BÖLÜM IV

Doğaüstü ve İlahi

Sokaktaki adam, kendisine doğaya aykırı görünen her şeye doğaüstü diyor.

Doğaya karşı mücadele münzevilerin çılgın rüyasıdır; sanki doğa Tanrı'nın kanunu değilmiş gibi.

Doğanın meşru cazibelerine şehvet adını verdiler. Uykuya, açlığa, susuzluğa ve cinsel arzuya karşı savaştılar. Onlar sadece üstün çekiciliğin zaferini garantilemek için değil, doğanın yozlaşmış olduğu ve doğanın tatmininin kötü olduğu düşüncesiyle de savaştılar. Sonuç tuhaf sapmalar oldu. Uykusuzluk hezeyan yarattı, oruç beyni kemirdi ve onu hayaletlerle doldurdu, zorla bekarlık korkunç kirliliklere yeni bir hayat verdi.

Incubi ve succubi manastırları istila etti. Priapizm ve histeri, mesleği olmayan keşişler ve kibirli rahibeler için her zaman cehennem gibi bir hayat yaratmıştır.

Aziz Anthony ve Aziz Theresa ahlaksız hayaletlere karşı mücadele etti; hayallerinde eski Babil'in hayal bile edemeyeceği alemlere katılıyorlardı.

Marie Alacoque ve Messalina da aynı acıları çekiyorlardı: Doğanın üstünde yüceltilmiş ve doyurulması imkansız bir arzunun acıları.

Aynı zamanda aralarında şu fark var ki, eğer Messalina Marie Alacoque'u öngörebilseydi, ona imrenirdi.

Caligula'nın kana susamışlığında dilediği gibi tüm insanların tek bir bireyde toplandığını görmek ve bu erkek adamın göğsünü açtığını ve ona hayran olması için kanayan ve yanan kalbini verdiğini ve teselli olarak buna taptığını görmek Aşka asla doymamak Messalina için ne büyük bir hayal olurdu!

Aşk, doğanın zaferi, öfkelenmeden onun tarafından tecavüze uğratılamaz. Doğaüstü hale geldiğini zannettiğinde, durumu doğal değildir ve kirliliklerin en korkunç olanı, saygısız ve saygısız olandır.

Tanrı fikrini bir şekilde fahişeleştiriyor. Ixion, Juno'ya saldırdığında ve erkeksi gücünü çıplak bir kadın intikamcıya harcadığında, eskilerin yüksek sembolik felsefesine göre, Tartarus'ta onu sürekli dönen bir tekerleğe bağlayan yılan prangalarla cezalandırılan bu saygısız tutkunun türüydü. Erotik tutku, meşru nesnesinden saptırıldığında ve sonsuzluğa karşı bir tür şiddet uygulamaya yönelik aptalca bir arzuya dönüştüğünde, zihinsel sapkınlıkların en vahşisidir ve Marquis de Sade'ın deliliği gibi işkenceye ve kana susamıştır. Genç kız metal iç çamaşırlarıyla göğüslerini parçalıyor, oruçlar ve gece nöbetleriyle kandırılan bitkin adam, kendini tamamen tuhaf hislerle dolu bir kırbaçlanmanın ahlaksız zevklerine bırakıyor ve sonra bitkin bir halde, bitkin düşürücü saatler süren uykuya dalıyor. rüyalar.

Bilimin çaresizliği olan hastalıklar bu gibi aşırılıklardan kaynaklanacaktır. Tüm duyular, yanıltıcı duyumlara yardımcı olma konusundaki doğal kullanımlarını kaybedecek; Frengi yaralarından daha korkunç olan stigmata, ellerde, ayaklarda ve başın çevresinde aralıklı olarak sızan ve son derece acı veren yaralar açacaktır. Yakında kurban artık göremeyecek, duyamayacak ve beslenmeyecek ve korkunç bir histeri ve priapizm reaksiyonu meydana gelmediği sürece, bu durumdan yalnızca ölmek üzere çıkacağı derin bir aptallık durumuna saplanıp kalacaktır; iblis.

Yazıklar olsun o zaman Urbain Grandier ve Gaufridi'ye! Orpheus'u parçalayan bakirelerin öfkesi, cinsel tutkunun öfkesine kapılan Tanrı'nın dindar güvercinlerinin çılgınlığıyla karşılaştırıldığında masum oyunlar gibi görünecektir!

Carthusian'ın hücresinin ya da manastırdaki keşişin uyurken göründüğü yalnız şiltenin tarif edilemez aşklarını kim bize anlatacak? İlahi eşin kıskançlıkları, insanı deliliğe sürükleyen umursamazlıkları, aşka susuzluk getiren okşamaları! Yıldızlarla taçlandırılmış succubus'un tiksintileri! Meleklerin kraliçesi Meryem Ana'nın küçümseyici bakışları, İsa Mesih'in nezaketleri!

Ah! Bir zamanlar bu öldürücü kadehten içmiş olan dudaklar hâlâ kuru ve titriyor. Bir zamanlar bu hezeyanla ateşlenen kalpler, aşkın gerçek kaynaklarını kuru ve yavan bulur. Bir Tanrı hayali kuran bir kadın için erkek nedir? Yüreği sonsuz güzelliğe heyecan duyan erkek için kadın nedir? Ah! zavallı, deli yaratıklar, her şey olmalarına rağmen artık sizin için hiçbir şey ifade etmiyorlar; çünkü onlar gerçeklik, akıl ve hayattır.

Rüyalarınız yalnızca rüyadır, hayaletleriniz yalnızca hayalettir. Tanrı,

yaşayan yasa, Tanrı, yüce bilgelik, hiçbir şekilde çılgınlıklarınızın suç ortağı ya da umutsuz tutkularınızın olası nesnesi değildir; Bir erkeğin sakalından dökülen bir kıl, etten kandan bir kadının kaybettiği tek bir saç, sizin tüketim hayallerinizden çok daha iyi ve olumlu şeylerdir. Birbirinize cinsel sevginizi verin ve hayranlığınızı Tanrı'ya bırakın.

Allah'a gerçek ibadet, insanın kör bir hezeyan içinde secde etmesi değildir; tam tersine akıl ve ışıkta sakin bir coşkudur. Tanrı'nın gerçek sevgisi Aziz Anthony'nin kabusu değildir; tam tersine derin bir huzurdur, mükemmel düzenden doğan huzurdur. İnsanın kendi hayatında doğaüstü olduğunu düşündüğü her şey doğaya aykırıdır ve doğaya aykırı olan her şey Allah'a hakarettir. Bu, gerçek bir bilgenin çok iyi bilmesi gereken bir şeydir!

Doğanın gösterdiği gibi doğaüstü hiçbir şey, hatta Tanrı bile yoktur. Doğa O'nun yasasıdır, O'nun düşüncesidir. Doğanın Kendisidir ve eğer doğayı yalanlayabilseydi, kendi varlığına yönelik bir girişimde bulunabilirdi. İddia edilen ilahi mucize, eğer sonsuz düzenden kaynaklanmış olsaydı, Tanrı'nın intiharı olurdu.

İsa Mesih bunu yaptığından beri, bir insan doğal olarak başkalarını iyileştirebilir; azizler ve mıknatıslayıcılar bunu yaptılar ve her gün yapıyorlar. Bir insan topraktan yükselebilir, suyun üzerinde yürüyebilir vb.; Kendisi şunu söyleyen İsa'nın yapabildiği her şeyi yapabilir: 'İnananlar benim yaptığım işleri, hatta bunlardan daha büyük işleri yapacaklardır.'

İsa ölüleri diriltti ama onların ruhlarını asla uyandırmadı. Bir insanı diriltmek, genellikle ölümden önce gelen uyuşukluğu hafifletir. Ölümden sonra çağrıştırmak, hayata geriye doğru bir hareket katar; doğaya İsa'nın yapamayacağı bir şiddet uyguluyor.

İlahi mucize, akla itaat ettiği zaman doğadır; Cehennem mucizesi, çılgınlığa boyun eğmek için karışıklığa düşmüş gibi görünen doğadır. Gerçek mucize insan hayatıdır, sağduyu, sabırlı ve sakin akıl, kin ve öfke olmadan şüphe etmeyi başarabildiği için tehlikesizce inanabilen bilgeliktir; Arayan, araştıran, bekleyen ısrarlı iyi niyettir. Şarabı öven, sık sık su içen, iyi bir papazın tüm görevlerini yerine getiren ve kendi kitabını yazan Rabelais'dir.*Pantagruel*. Bir gün Jean de La Fontaine çoraplarını ters giydiğinde ciddi bir tavırla Aziz Augustine'in Rabelais kadar sağduyulu olup olmadığını sordu. Çoraplarını doğru şekilde giy dostum La Fontaine ve sormamaya dikkat et.

gelecekte bu tür sorular; belki de Fontenelle sizi anlayacak kadar zekidir, ama size cevap verecek kadar cesur olmadığı kesin.

Tanrı olduğunu hayal ettiğimiz her şey Tanrı değildir ve Şeytan olduğunu hayal ettiğimiz her şey de Şeytan değildir.

İlahi olan, özellikle sıradan insanlar söz konusu olduğunda, insanın takdirini şaşırtır. Güzellik her zaman basittir, gerçek sıradan görünür ve olan ise gözden kaçar çünkü kimse bundan etkilenmez. Düzen hiçbir zaman gözetilmez; garip ve müdahaleci olduğu için dikkat çeken şey düzensizliktir. Küçük çocuklar uyum konusunda duyarsızdırlar; çoğunlukla gürültüyü ve gürültüyü tercih ederler; aynen öyle, hayatta pek çok insan drama ve romantizm arar. Güzel güneşi küçümsüyorlar ve şimşeklerin görkemini hayal ediyorlar; erdemin baldıran otu ile birlikte gittiğini ve Cato'nun özgür yaşayabileceğini hayal ediyorlar; ama eğer onlar gerçek bilgeler olsaydı, dünya onları tanır mıydı?

Gerçek bilgeliğin inisiyelerine 'bilinmeyen filozof' adını veren Aziz Martin buna inanmadı. Susmak okültizmin en büyük yasalarından biridir. Artık susmak, kendini saklamaktır. Tanrı, Kendisini gizleyen, her şeye gücü yetendir ve Şeytan, sürekli kendini göstermeye çalışan, bencil güçten yoksundur.

BÖLÜM V

Kutsal Ayinler ve Lanetli Ayinler

Mukaddes Kitap, buhurdanlıklarına kutsal olmayan ateş koyan iki rahibin, sunağın önünde dururken kutsal ateşin kıskanç bir patlamasıyla nasıl yanıp kül olduklarını anlatır. Bu hikaye bir uyarı alegorisidir.

Gerçeği söylemek gerekirse ayinler ne kayıtsız ne de keyfidir. Etkili ayinler meşru otorite tarafından kutlananlardır. Kutsala saygısızlık ayinleri her zaman aceleci uygulayıcının amaçladığına zıt bir etki yaratır.

Hıristiyanlık tarafından geçersiz kılınan ve yürürlükten kaldırılan eski dinlerin ayinleri, şu anda yasaklanmış olan bu dinlere ciddi bir inancı olmayanlar için saygısız ve lanetli ayinlerdir.

Ne Yahudilik ne de Doğu'nun diğer büyük inançları henüz son sözlerini söylemedi. Mahkum edildiler ama henüz yargılanmadılar; ve hüküm verilene kadar beyanları meşru kabul edilebilir.

Dini ilerleme yürüyüşünde geride bırakılan ayinler saygısızdır ve bir dereceye kadar bu nedenle lanetlenmiştir. Yahudi dogmasında henüz bilinmeyen büyüklüklerin gün yüzüne çıkacağı bir gün gelecektir ancak bu, Hıristiyan dünyasının sünnete döneceği anlamına gelmeyecektir.

Samiriye ayrılığı Mısır sembolizmine bir geri dönüştü ve ondan geriye hiçbir şey kalmadı. On kabile ortadan kaybolup Yahudi olmayanlarla karışmış ve sonsuza kadar onlar tarafından yutulmuştur.

Musa Yasası tarafından zaten kınanmış olan İbranice büyü kitaplarının ayinleri, vizyonları uyandırma sürecinde kurbanları dağlarda kurban eden patriklerin ibadetine aittir. İbrahim'in kurbanına geri dönmek istemek suçtur.

Yalnızca Katolik ve Ortodoks Hıristiyanlar bir doktrin oluşturmuş ve bir ibadet biçimi oluşturmuşlardır; kafirler ve mezhepçiler inkar etmekten, bastırmaktan ve yok etmekten başka bir şey yapamadılar. Bizi belirsiz bir deizme ve vahyedilen tüm dinlerin inkarına doğru yönlendiriyorlar. Başka bir deyişle, Tanrı'yı o kadar derin bir belirsizliğe havale ediyorlar ki, insanlar neredeyse

O'nun artık gerçekten var olup olmadığını bilmekle ilgileniyorum.

Musa ve İsa Mesih'in Tanrılığa ilişkin yetkili ve olumlu beyanlarının dışında yalnızca şüpheler, hipotezler ve fanteziler vardır.

Yahudilerden nefret eden ve Yahudilerin nefret ettiği eski ırklar için Tanrı, bahar kadar lütufkar ve fırtına kadar korkunç olan Doğanın Ruhu'ndan başka bir şey değildi; ve bu değişken varlığın binlerce dönüşümü, dünyanın çeşitli panteonlarını çok sayıda tanrıyla doldurdu.

Ama her şeyden önce Kader ya da Kader hüküm sürüyordu. Eskilerin tanrıları yalnızca doğal güçlerdi. Doğanın kendisi büyük Panthea'ydı. Böyle bir dogmanın ölümcül sonuçları kaçınılmaz olarak materyalizm ve kölelik oldu.

Musa'nın ve İsa Mesih'in Tanrısı Birdir. O ruhtur; O, ebedidir, bağımsızdır, değişmez ve sonsuzdur; Her şeye gücü yeten, her şeyi yaratan ve her şeye hükmeden O'dur. İnsanı kendi suretinde ve benzerliğinde yarattı. O bizim tek Babamız ve tek Efendimizdir. Bu doktrinlerin sonuçları maneviyat ve özgürlüktür.

Ne yazık ki, fikirler arasındaki bu karşıtlıktan yola çıkarak, şeylerin kendi aralarında bir karşıtlık olduğu anlaşılmıştır. Panteizm, sanki panteizmin Tanrı'nın kendi imparatorluğu dışında gerçek bir varlığı varmış gibi, Tanrı'nın düşmanı olarak gösterildi. Doğa isyan halindeki bir güç olarak kurgulanmıştır; aşka Şeytan denildi; Maddeye muhtemelen sahip olamayacağı bir ruh verilmiş ve kaderci denge yasasıyla sonuç, dini öğretilerin materyalist hale getirilmesi olmuştur. Bu çatışmadan bir yanılgı doğmuştur, ya da çok büyük bir yanlış anlama mı demeliyiz: İnsan, kendisini zincire vuran kadercilik adına özgürlüğünü yeniden kazanmış ve onu tek başına ayarlamaya muktedir ve bunu arzulayan Tanrı adına köleleştirilmiştir. özgür. Bu muhakeme sapkınlığının sonucu inanılmaz bir kırgınlık ve bir nevi ahlaki felçtir çünkü insan her fırsatta tehlikeleri görebilir.

Proudhon ile Veuillot arasında seçim yapmaya en ufak bir niyetim olmadığı konusunda bana güvenebilirsiniz.

Ölü dinler asla canlanmaz ve İsa Mesih'in dediği gibi, insan yeni şarabı eski şişelere koymaz. Ayinler etkisiz hale geldiğinde rahiplik ortadan kalkar. Bununla birlikte, evrensel dinin gizli ayinleri, tüm dini değişikliklere rağmen korunmaktadır ve Masonluğun büyük sırrı, bu ayinlerin mantığı ve değerinde yatmaktadır.

Aslında masonik semboller bir bütün olarak dini bir anlam oluşturmaktadır.

Roma Katolik rahiplerinin hâlâ gözden kaçırdığı sentez. Kont Joseph de Maistre bunu içgüdüsel olarak hissetti; dünyayı dinsiz görmekten korktuğu için bilim ve inanç arasında yakın bir ittifak arzuladığında, istemsizce gözlerini okültizmin yarı açık kapılarına çevirdi.

Günümüzde masonik okültizm artık mevcut değildir ve inisiyasyon kapıları ardına kadar açılmıştır. Her şey açıklandı, her şey yazıldı.*Kiremitçi*ve masonik ritüeller herkesin satın alması için satışta. Grand-Orient'in gizemi ya da en azından sıradan insanlar için inisiyeler için olduğundan daha fazla gizemi yoktur; ama masonik ayinler hala Roma'nın kalbini rahatsız ediyor, çünkü bunların içinde kendisinden kaçan bir güç olduğunu düşünüyor.

Bu güç insan vicdanının özgürlüğüdür, her tarikatın bağımsız temel ahlakıdır. Rahiplerin hizmetleri olmadan kişi bunu yaptığı için lanetlenmeme veya sonsuz ölüme mahkûm edilmeme hakkıdır; Sadece ihtiyaç duyanlar için gerekli olan, dayatma olmadan sunulduğunda herkes için saygın, suiistimal edildiğinde korkunç bir hizmet.

Kilisenin yasağı düşmanlarını güçlendirir. Haksız aforoz bir nevi kutsamadır. Kazıkta yakılan Jacques de Molay, papanın ve kralın yargıcıydı. Alexander VI tarafından yakılan Savonarola, o zamanlar İsa Mesih'in saygıdeğer papazı ve temsilcisiydi; ve sahte Jansenistlere ayin yapılmasını reddedince papaz Pâris mucizeler yarattı.

Bu nedenle büyüde iki tür ayin etkili olabilir: kutsal ayinler ve lanetli ayinler, çünkü lanet olumsuz bir kutsamadır. Şeytan çıkarma, ele geçirmeyi sağlar ve yanılmaz Kilise, Şeytan'ı kovmaya çalıştığında, onu yaratma yolunda bir miktar yol kat eder.

Roma Katolik Kilisesi, bu kitabın yazarları tarafından büyük bir dehayla tasvir edilen Tanrı imgesini tam olarak yeniden üretmektedir.*Siphra DzeniÛta*Haham Simeon ve öğrencileri tarafından açıklandı. Biri ışıktan, diğeri gölgeden olmak üzere iki yüzü vardır ve ona göre uyum, zıtlıkların benzetilmesinden kaynaklanır. Nurun yüzü Meryem'in yumuşak ve güler yüzlü yüzüdür. Karanlık yüz, şeytanın yüz buruşturmasıdır. İblisin yüzünü buruşturması hakkında ne düşündüğümü oldukça açık bir şekilde söylemeye cesaret ediyorum ve bunun kiliseyi annemi rahatsız edeceğini düşünmüyorum. Belki benim cesaretimi kınarsa; Gelecekteki bir konseyin kararı Şeytan'ın kişisel varlığını ilan ederse, ilkelerimin gücüyle ona boyun eğeceğim. Sözün olumladığı şeyi yarattığını belirtmiştim; artık Kilise, sözün otoritesinin emanetçisidir; öyle bir zamanda

Şeytan'ın yalnızca gerçek değil kişisel varlığını da onaylıyor, Şeytan bizzat var olacak, onu Roma Kilisesi yaratmış olacak.

Mucizeler yaratan Meryem Ana'nın yüzleri her zaman siyahtır çünkü halk, dinin karanlık tarafına bakmayı sever. Kontrastlı resimlerle ilgili öğretiler için de aynı şey geçerlidir: Gölgeleri azaltırsanız parlak noktaları zayıflatırsınız.

Kilisede dünyevi etki rahipliği yerine aydınlanma rahipliğini yeniden kurmak gereklidir. Din adamlarına bilim öğretilmesi, doğanın derinlemesine incelenmesi, yorumların düzeltilmesi ve yönlendirilmesi için gereklidir. Rahiplerin olgun, hayatın her alanında kendilerini kanıtlamış insanlar olması gerekir; piskoposların bilgelik ve erdem bakımından rahiplerden üstün olması; Papanın piskoposlardan daha bilgili ve bilge olması. Rahiplerin halk tarafından, piskoposların rahipler tarafından ve papanın da piskoposlar tarafından seçilmesi gerekmektedir. Rahipliğe aşamalı bir girişin olması, okült bilimlerin kutsal bakanlık adayları tarafından çalışılması, her şeyden önce tüm sembolojinin anahtarı olan büyük Yahudi Kabalası gereklidir. Ancak bu şekilde gerçek evrensel din ortaya çıkacak ve tüm çağların ve halkların Katolikliği, ilerlemenin ve özgürlüğün düşmanı olan, dünyada hâlâ hakikate ve adalete karşı savaşan, ancak hükümdarlığı çoktan sona ermiş olan mevcut saçma ve iğrenç Katolikliğin yerini alacaktır. sonsuza kadar vefat etti.

İsa Mesih'in zamanındaki Yahudilik'te olduğu gibi, günümüz Kilisesi'nde deralar iyi mısırla karıştırılır ve buğdayın kökünün sökületeceği korkusuyla daralara dokunmaya cesaret edilmez. Kilise kendi lanetleriyle cezalandırılıyor; o*dır-dir*lanetlendi çünkü o*sahip olmak*lanetli. Çektiği kılıç, tıpkı Üstad'ın öngördüğü gibi ona karşı döndü.

Lanetler cehenneme aittir ve aforozlar Şeytan'ın papalığının eylemleridir. Honorius'un büyü kitabına yeniden kapatılmaları lazım. Tanrı'nın gerçek Kilisesi günahkarlar için dua eder ve onları lanetlemeyi umursamaz.

Çocuklarına küfreden babalar kınanıyor, ancak bir annenin kendi çocuğuna küfretmiş olabileceğini kabul eden hiç kimse bulunamadı. Barbar zamanlarda kullanılan aforoz ayinleri, karanlığa saygı göstermek için kutsal şeylerin perdelenmesi ve tüm ışıkların söndürülmesi gerçeğinin kanıtladığı gibi, sempatik veya kara büyü ritüelleriydi. Daha sonra halklar krallarına karşı isyana kışkırtıldı, yok etme ve nefret vaaz edildi, bütün krallıklar yasaklandı ve kötülüğün manyetik akımı mümkün olan her yolla güçlendirildi. Bu akım bir hale geldi

Peter'ın Sandalyesini sarsan güçlü bir girdap, ancak Kilise hoşgörü ve bağışlamayla zafere ulaşacak. Bir gün gelecek, bir ekümenik konseyin son lanetleri şunlar olacak: Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun, tüm insanlar kutsansın!

- O zaman artık bir tarafta insanlığı, diğer tarafta Kilise'yi görmeyeceğiz; Çünkü Kilise insanlığı kucaklayacaktır ve insanlığa dahil olan herkes Kilise'nin sınırları dışında olamaz.

Muhalif doktrinler yalnızca cehalet olarak kabul edilecektir. Sevgi, nefrete hafif bir şiddet uygulayacak ve biz, kendilerini bizden ayırmak isteyenlerle bile, tüm samimi kardeşlik duygularıyla birlik içinde kalacağız. O zaman din dünyayı fethedecek ve babalarımız ve kardeşlerimiz olan Yahudiler, Mesih'in ruhani hükümdarlığını selamlamak için bize katılacaklar. Artık çok ıssız ve mutsuz olan dünyamızın gelecekteki beklentisi budur: Kurtarıcı'nın ikinci gelişi, büyük Katolikliğin tezahürü ve Mesihçiliğin zaferi, umudumuz ve inancımız! ...

BÖLÜM VI

Kehanet Konusunda

Kehanet iki şekilde yapılabilir: bilgelikle veya ikinci görüşle.

Bilgelik, sonuçların ve nedenlerin meşru çıkarımıyla birlikte gerçeklerin doğru gözlemlenmesidir.

İkinci görüş, geçmişi, bugünü ve geleceği evrensel ışıkta okuyan durugörü sahiplerinin sergilediğiyle karşılaştırılabilecek özel bir sezgidir. Yapay uyarıcılar konusunda öngörü sahibi olan Edgar Allan Poe şunları yazdı:*Masallar* Düşünceleri okuyan ve çok özel bir gözlem ve çıkarım sistemi kullanarak en karmaşık olayların gizemlerini çözen Auguste Dupin adında bir adam hakkında.

Sorgu yargıçlarının August Dupin'in sistemine iyice dahil olmaları çok iyi olurdu.

Çoğu zaman önemsiz gibi göz ardı edilen ipuçları, takip edildiğinde gerçeğin ortaya çıkmasına neden olur. Bazen bu gerçek garip, beklenmedik ve neredeyse inanılmaz olabiliyordu, tıpkı Poe'nun öyküsünde olduğu gibi.*Morgue Sokağı Cinayetleri*. Örneğin, Bay Lafarge'ın zehirlenmesinden gerçekten kimsenin sorumlu olmadığı, bunun belirsiz korkuların (eğer kadın olsaydı) harekete geçen bir uyurgezer tarafından gerçekleştirildiği ortaya çıkarsa ne söylenirdi? Aldatıcı bir kehanet halindeyken uykusu, Marie Capelle'in kutularına arsenik, kabartma tozu ve toz sakızı karıştırmak için, rüyasının oğlu için korktuğu zehirlenmeyi önleyeceğine inanarak mı değişti?

Elbette burada, suçlu kararının ardından kabul edilemez bir hipotez ileri sürüyoruz; ancak bu, karardan önce aşağıdaki gerçeklerin ışığında dikkatle incelenmeye değer olabilir:

1. Anne Bayan Lafarge, zehirlenmeden bahsetmeye devam etti ve talihsiz bir mektupta arsenik bulundurmakla övünen gelinine güvenmedi;
2. Aynı kadın hiç soyunmadı, hatta şalıyla bile uyumadı;

3. Geceleri bu eski Grandier evinde bazı olağanüstü sesler duyuluyordu;

4. Arsenik evin her yerine, mobilyalara, çekmecelere, kumaşlara her türlü zekayı ve mantığı dışlayacak şekilde dağılmıştı;

5. Marie Capelle'in genç arkadaşı Emma Pontier'e gönderdiği bir kutuda, kendisi için kullandığı ve Bay Lafarge'ın içeceklerine karıştırdığını itiraf ettiği sakızın bulunduğu bir kutuda toz sakızla karıştırılmış arsenik vardı.

Bu tür tuhaf koşullar şüphesiz August Dupin'in ya da Zadig'in sağduyusunu ortaya koyabilirdi, ancak elmasların çalındığına dair berbat delillerle sanığa karşı ölümcül bir önyargıya sahip olan jüri üyeleri ve yargıçlar üzerinde hiçbir etki yaratmadı. Bu yüzden oldukça adil bir şekilde kınandı, çünkü adalet her zaman haklıdır; ama mutsuz kadının ölümüne kadar nasıl bir enerjiyle karşı çıktığını ve son anlarına kadar çevresinde ne kadar saygın sempatizanların olduğunu biliyoruz.

Kuşkusuz daha az çekici olan başka bir hükümlü de, korkunç ölüm anına kadar din barosunda masumiyetini ve hemcinslerini protesto etti. O, bir çocuğu öldürmek ve tecavüz etmekten suçlanan ve suçlu bulunan mutsuz Léotade'di. Edgar Allan Poe sürükleyici hikayelerinden birini bu trajik rapora dayandırabilirdi. Olaya karışanların isimlerini değiştirip İngiltere ya da Amerika'da ortamı hazırlayabilir ve Auguste Dupin'in ağzından şu sözleri çıkarabilirdi:

Çocuk eğitim kurumuna girdi, oradan çıktığı görülmedi. Kapıyı her zaman anahtarla kilitleyen kapıcı sadece bir anlığına ortalıkta yoktu. Geri döndüğünde çocuk artık orada değildi ama kapıyı açık bırakmıştı.

Talihsiz bebek ertesi gün yatılı okulun duvarının yakınındaki mezarlıkta bulundu. Ölmüştü ve birisinin yumruklarıyla darp edilmiş gibi görünüyordu, kulakları yırtılmıştı ve tamamen anormal bir cinsel saldırının izlerini taşıyordu: Yaralarını görmek korkunçtu. Bir erkek tarafından gerçekleştirilen tecavüze eşlik edecek başka hiçbir özel özellik yoktu.

Üstelik yattığı yerde düşmüş gibi değil, oraya konulmuş gibi görünüyordu. Elbiseleri altına ve etrafına sarılmıştı. Bütün gece yağmur yağmasına rağmen kuruydu; o olmalı

Şafaktan hemen önce ya kapıdan ya da mezarlık duvarındaki bir aralıktan bir çuvalın içine getirilmiş. Giysileri bağırsaklardan geçen ve içinde yuvarlanmış gibi görünen maddeler nedeniyle kirlenmişti.

Gerçekleşmiş olması gereken bu. Küçük kız salona girer girmez aniden tuvalete gitme ihtiyacı duydu; bunun üzerine açık bırakılan kapıdan dışarı kaydı ve kadere göre kapıyı kimse görmedi.

Mezarlığın yanında karanlık bir ara sokak aradı ve orada kapısını sık sık kirlettiği, her türlü erkek ya da kıza şiddetli bir şekilde dayak atmaya yemin etmiş olan nöbetçi bir kadın tarafından saldırıya uğradı. yakalamak.

Bu kişi birdenbire failini açmış, çocuğa yumruk atmaya başlamış, yüzünü morarmış, kulaklarını yarı kopartmış ve onu kendi dışkısında yuvarlamış. Sonra talihsiz çocuğun artık kıpırdamadığını gördü. Sadece onu dövmek istemişti ve öldürmüştü.

Zavallı kız ölmek yerine sersemlemiş olabileceğinden, cesetle ya da ceset olduğunu düşündüğü şeyle ne yapacaktı? Cesedi bir çuvalın içinde sakladı, dışarı çıktı ve sonra birisinin okula giden ancak çıkışı görülmeyen genç bir yatılı öğrenciyi aradıklarını söylediğine kulak misafiri oldu.

Korkunç bir düşünceye kapılmıştı: Her ne pahasına olursa olsun şüphenin ondan uzaklaştırılması gerekiyordu; Mağdurun okul duvarının dibinde bulunması ve sanki tecavüze uğramış gibi görünmesi gerekir, bu da suçun bir kadına atılmasını imkansız hale getirir.

Yani saldırı bir sopayla simüle edildi ve talihsiz çocuğun bu son vahşet sırasında ölmüş olması mümkün.

Gece çöktükten sonra kocakarı, kötü bir şekilde kapatılmış olan kapının kilidini bıçakla zorlayarak çuvalı mezarlığa taşıdı. Tedbir alarak geriye doğru yürüdü, yürürken ayak izlerini sildi ve kapıyı dikkatlice tekrar kapattı.

Dupin'e göre, bu korkunç hikayedeki açıklanamaz gibi görünen tüm koşulları açıklayabilen tek hipotez bu.

Hatta okulun bursiyeri küçük kıza tecavüz etmiş olsaydı, kışkırtmamak için çığlıklarını şiddetli bir şekilde kulaklarını çekerek, darbelerle yaralayarak bastırmaya çalışırdı. Eğer bağırsaydı çığlıkları duyulacaktı, çünkü evin içinde suçun işleneceği tek yer olarak gösterilen deponun pencereleri askerlerle dolu bir kışlaya bakan ve neredeyse evle aynı hizadaydı. nöbetçi kulübesi.

Sadece bu da değil, sanığın gün boyunca sessizce görevlerini yerine getirdiği görüldü. Meslektaşları bile suçun işlendiği saate ilişkin mazeretini destekledi; ancak bir veya iki tutarsızlık ve kaçamaklılık nedeniyle suç ortaklığı yapmakla veya en azından taraf tutmakla suçlandılar ve bu nedenle Philadelphia mahkemesi tarafından suçlu bulunması muhtemeldir.

Auguste Dupin'in yazmış olabileceğini düşündüğümüz 'Poe'nun yayınlanmamış öyküsünde' böyle diyor; Kendimizi mahkemeye saygısızlık etmeden hipotezimizi sunmak için almamıza izin verileceğini düşündüğümüz bir özgürlük.

Süleyman'ın, iki kadının sahiplendiği çocuğun gerçek annesinin kim olduğunu şaşmaz bir şekilde anlatacak kadar akıllı olduğunu biliyoruz.

Fizyonomi, davranış ve alışkanlıkların incelenmesi, bir insanın gizli düşüncelerini ve karakterini anlatmanın başka bir emin yoludur. Başın ve elin şekilleri aynı zamanda tümevarım için değerli ipuçları sağlar; ancak insanın doğal olan kötü eğilimlerine başarılı bir şekilde karşı koyabilen özgür insan iradesi her zaman dikkate alınmalıdır.

Şunu da akılda tutmak gerekir ki, doğası gereği iyi olan bir kişi de ahlaksızlaşabilir ve çoğu zaman en iyiler, kendilerinin aşağılanmasına ve yozlaşmasına izin verdiklerinde en kötüsüne dönüşürler. Büyük ve yanılmaz denge yasalarının bilgisi, burada insanların kaderini tahmin etmemize yardımcı olabilir. Hiçlik veya vasat bir insan her şeye ulaşabilecek ve hiçbir zaman hiçbir şeye varamayacaktır. Kendini aşırılıklara kaptıran şehvetli bir insan, aynı aşırılıkların içinde yok olacak ya da aşırılığın tam tersi bir biçime geri dönmek zorunda kalacaktır. Stilitlerin ve çöl babalarının Hıristiyanlığı, Tiberius ve Heliogabalus'un sefahatinden sonra kaçınılmazdı. Jansenizm'in altın çağında, tam da çılgınlığı doğaya karşı bir hakaret olan Hıristiyanlığın o korkunç biçiminin, Vekillik ve Direktörlük sefahatlerinin temeli atılmıştı. 93'teki özgürlük aşırılıkları despotizmi doğurdu. Herhangi bir kuvvetin abartılması her zaman karşıt kuvvetin avantajına dönüşür.

Bu nedenle felsefede ve dinde abartılı gerçekler en tehlikeli yalanlar haline gelir. Örneğin, İsa Mesih havarilerine şunu söylediğinde: 'Sizi duyan beni duyar ve beni dinleyen beni gönderene kulak verir', disiplinli bir rahiplik ve öğretim birliği kurdu; Doğal olduğu için ilahi olan bu yöntemle, Kendisinin öğrettiği kişilere göreceli bir yanılmazlık atfeder, ancak bu nedenle herhangi bir dini mahkemeye,

Galileo'nun keşifleri. Doktrinsel ve disiplinsel yanılmazlık ilkesinin abartılması, Kilise'nin gerçeğe zulmetirken suçüstü yakalanmasına yol açtı. Kilise aklın hakları konusunda kayıtsız görünüyor; inanç hakları başkaları tarafından tanınmadı. İnsan ruhu iki koltuk değneği üzerinde yürüyen bir sakattır: bilim ve din. Batıl felsefe onun dinini, bağnazlık da bilimini elinden almıştır. Ne yapabilir? Yalnızca ağır bir şekilde yere düşebilir ve Proudhon'un küfürleri ile Batı'nın gafları arasında bacaksız sürüklenebilir.*Müfredat*.

Küfür çılgınlığı, bağnazlık çılgınlığıyla boy ölçüşemez çünkü o, gülünçtür. Fanatizm abartılı bir onaylamadır ve inançsızlık da aynı derecede abartılı bir olumsuzlamadır, ama son derece gülünçtür. Gerçekten hiçbir şeyin abartılması nedir? Hiç yoktan çok daha az! Mızrakların kırılması pek söz konusu değil.

Böylece, bir yanda acizlik ve cesaretsizlik, diğer yanda ısrar ve tecavüz, kör inançların ve onları sömüren çıkarların ağır ağırlığı altında ezilmemize neden olur. Öldüğünü sandığımız eski dünya yeniden karşımızda duruyor ve devrimin yeniden başlaması gerekiyor.

Bütün bunlar yazılı olabilirdi; bütün bunlar denge yasasında yazılıydı; bunların hepsi önceden tahmin edildi ve bundan sonra ne olacağı kolaylıkla tahmin edilebilir.

Devrimci ruh şimdi tamamen Katolik olarak kalan ulusları kışkırtıyor ve onlara eziyet ediyor: İtalya, İspanya ve İrlanda; ve Katolik gericiliği, abartı ve despotizm anlamında, devrimlerden bıkmış milletlerin üzerinde geziniyor. Bütün bunlar olurken Protestan Almanya daha da büyüyor ve müthiş bir dünyevi gücü vicdan özgürlüğünün ve düşünce bağımsızlığının hizmetine sunuyor.

Fransa, Voltairci kılıcını dini gericiliğin emrine veriyor ve böylece materyalizmin gelişmesini teşvik ediyor. Din bir politikaya ve endüstriye dönüştürülüyor. En iyi beyinler onu terk ediyor ve bilime sığınıyor; ancak maddenin tahlili derinleştikçe bilim Allah'ı bulacak ve dini kendisine gelmeye zorlayacaktır. Orta Çağ'ın teolojik saçmalıkları o kadar açıkça imkansız hale gelecek ki, onlara karşı mücadele etmek bile aptalca görülecek. O zaman mektup yerini ruha bırakacak ve büyük evrensel din ilk kez dünya tarafından tanınacaktır.

Bu büyük hareketi tahmin etmede geleceğe ilişkin hiçbir kehanet söz konusu değildir.

çünkü bu zaten başlamıştır ve sonuçları zaten nedenlerinde kendini göstermektedir. Her gün yeni keşifler Yaratılış kitabının karanlık metinlerine ışık tutuyor ve Kabala'nın eski babalarının haklılığını kanıtlıyor. Camille Flammarion bize Evrendeki Tanrı'yı zaten göstermişti; Galileo'yu kınayan sesler çoktan sustu ve bu kadar uzun süre iftiraya maruz kalan doğa, onu daha iyi tanıdıkça artık kendini haklı çıkarıyor. Vanini'nin çöpü, Tanrı'nın varlığı hakkında tüm bilginlerden daha fazlasını biliyordu ve dünün kafirleri yarının peygamberleridir.

Diğer yaratılışların bizimkinden önce gelmiş olabileceği, Yaratılış'ın günlerinin yıllar, hatta yüzyılların dönemleri olabileceği, Yeşu tarafından rotasında durdurulan güneşin bir doğu şiirsel imgesinin parçası olabileceği, bunlar Tarih alegoriler olarak yorumlanabileceği için saçmadır, hiçbir şekilde İncil'in görkemine zarar vermez veya otoritesine hiçbir şekilde aykırı değildir.

Bu kutsal kitapta yer alan doktrinsel ve ahlaki her şey Kilise'nin yetkisi altındadır; ancak arkeoloji, kronoloji, fizik veya tarih vb. ile ilgili tüm konular yalnızca bilime aittir ve bu tür konulardaki otoritesi, inançla ilgili otoritesinden bağımsız olmasa da tamamen farklıdır.

Bu, her ne kadar bunu açıkça söylemeye cesaret edemeseler de, en aydınlanmış rahipler tarafından zaten kabul edilmiştir; susmakta da haklılar. Kervanın liderlerinin yaşlılardan ve küçük çocuklardan daha hızlı yürümesi istenmez. Kendilerini cepheye itemeyecek kadar yük altında olanlar, Lamennais ve diğer pek çok kişinin başına geldiği gibi, çok geçmeden geride kalacak ve kendi izolasyonları içinde yok olacaklardı. İleride keşif yaparken ihmalle suçlanmaktan kaçınmak için kampa dönüş yolu hakkında iyi bilgilendirilmiş olmak ve en ufak alarmda geri dönmeye her zaman hazır olmak çok önemlidir.

Mesih çağının gelişinden sonra, yani Mesih'in hükümdarlığı yeryüzünde kurulduğunda, savaşlar sona erecek, çünkü siyaset artık en kurnazların ikiyüzlülüğünden veya en güçlülerin zorbalık taktiklerinden ibaret olmayacak. . Aslında tek bir uluslararası hukuk olacak, çünkü uluslararası yükümlülük evrensel olarak ilan edilecek ve tanınacak. Ancak o zaman ve ancak o zaman Mesih'in şu öngörüsü gerçekleşecektir: 'Tek sürü ve Tek Çoban olacak.'

Eğer bütün Protestan mezhepler bir araya gelip Yunanlılar'ın yanında toplansaydı

Ortodoks Kilisesi, Konstantinopolis'te görev yapacak ruhani liderin papa olduğunu kabul ederse, dünyada iki Roma Katolik Kilisesi olacaktı; çünkü Konstantinopolis bir zamanlar yeni Roma'ydı ve yine öyle olacak. O zaman bölünmenin çok kısa bir ömrü olacaktı. Tüm Hıristiyan dünyasından milletvekillerinden oluşan gerçek bir ekümenik konsey, daha önce Konstanz Konsili zamanında yapıldığı gibi anlaşmazlığa son verecektir. Ve dünya kendisinin tamamen Katolik olduğunu görse hayrete düşerdi; ama bu sefer Protestanların kazandığı vicdan özgürlüğü ve filozofların talep ettiği bağımsız ahlak hakkıyla: Hiç kimse yasal cezalar altında dinin çarelerini kullanmak zorunda bırakılmıyor ve hiç kimsenin dinin büyüklüğünü inkar etmesine izin verilmiyor. İnanca ya da felsefenin temeli olan bilime hakaret etmek de bundan daha az makul değildir.

Paracelsus'un bahsettiği bilgelik felsefesinin gelecek için bize açıkça gösterdiği şey budur; ve gözümüzün önünde olup biten gerçek olaylardan yola çıkan bir dizi çıkarımla bu kehanete ulaşmakta çok az zorluk yaşadık.

Bunlar er ya da geç gerçekleşecek ve düzenin zaferi olacaktır; ama onlara varacak olayların gidişatı, devrimci ruhun durmaksızın hazırladığı ve körüklediği kanlı felaketlerle durdurulabilir. Bu ruh çoğu zaman şiddetli bir adalet susuzluğundan ilham alır ve en üst düzey kahramanlığa ve bağlılığa muktedirdir, ancak her zaman kötülüğün çekiciliği tarafından aldatılır, alçaltılır ve yoldan saptırılır.

Kaldı ki, peygamberlik geleneğine göre, kıyametten, yani gezegenimizin dönüşümü ve yenilenmesinden önce, yeryüzüne mükemmel bir düzen hakim olmayacaktır. Hatalı veya düşmüş insanlar gerçeğin düşmanıdır ve çoğunlukla başka herhangi bir amaçtan acizdirler. Kibirleri ve açgözlülükleri yüzünden hep ayrıdırlar; ve havarisel zamanlardan günümüze kadar olan peygamberlere göre, kötüler din değiştirinceye ya da yok edilinceye ve Mesih, melekleri ve azizleri eşliğinde gökten kral olarak ininceye kadar adalet yeryüzünde mükemmel bir şekilde hüküm sürmeyecektir.

İnsan aklının öngöremediği, büyük olaylara yol açan sebepler vardır.

Yeni bir silahın icadı Avrupa'daki güç dengelerini değiştirir ve siyasetin zarları yüklemekten ibaret olduğunu düşünen zeki ama ilkesiz adam Bay Thiers, Juggernaut'un arabasında Veuillot ile güçlerini birleştirir.

geçici papalık olarak adlandırılabilecek şey. İsa bütün bunları önceden gördü mü? Evet, belki Gethsemane Bahçesi'ndeki ıstırabı sırasında ve kesinlikle sonrasında Aziz Petrus'a şu korkunç öngörüde bulunduğunda: 'Kılıcı alanlar kılıçla yok olacaktır.'

Çifte gücünü meşru bir şekilde kullanarak gerçek bir Hıristiyan papalığını yeniden kurmak için muhtemelen şehit bir papa gerekecektir! Kont Joseph de Maistre, işkencenin yalvarış anlamına geldiğini ve dünyanın dinsizliğin kurak nefesiyle kuruduğunda kan sağanaklarına davetiye çıkaracağını söyledi.

Suçlunun kanı döküldüğü zaman arınmış olur, çünkü İsa Kendisinin çarmıhta asılmasına izin vererek tüm işkence aletlerini kutsamıştır; ama yalnızca adil olanın kanının kefaret erdemi vardır.

Louis XVI'nın ve Leydi Elisabeth'in kanı, yüce adaletin Robespierre'inkini göz ardı etmemesi için önceden dua etmişti.

Geleceğin bilgelik ve tümevarım yoluyla kehanetine öngörü denilebilir. İkinci görüşle veya manyetik sezgiyle kehanet, bir önseziden başka bir şey değildir. Düşünce zincirini yarı uyanık bir duruma sokan belirli geleneksel veya keyfi işaretlerin yardımıyla kişinin kendisinde bir tür transa neden olmasıyla önsezi yeteneği güçlendirilebilir. Bu işaretler kurayla çizilir, çünkü daha sonra başvurulanlar aklın kehanetlerinden ziyade kaderin kehanetleridir. Bu karanlığa bir çağrıdır, deliliğe bir çağrıdır, berrak düşüncenin gecenin karanlığında sinsice dolaşan isimsiz varlığa feda edilmesidir.

Kehanet, adından da anlaşılacağı gibi, her şeyden önce ilahi bir iştir ve kusursuz öngörü yalnızca Allah'a atfedilebilir. Bu nedenle Tanrı adamları doğal olarak peygamberdir. İyi ve dürüst insan, hepimizin içinde yaşayan ve her zaman bizimle konuşan tanrısallıkla birlik içinde düşünür ve hareket eder; ama çoğumuz için tutkularımızın yaygarası O'nun sesini duymamızı engelliyor.

Ruhlarına huzur veren adiller, bu egemen ve barış dolu sesi her zaman duyarlar, düşünceleri, ilahi güneşin tüm ihtişamıyla yansıdığı saf ve dümdüz bir su tabakası gibidir.

Velilerin ruhları saflığın dedektörleri gibidir; en ufak bir saygısız temasta titrerler ve kirli olan her şeyden dehşetle uzaklaşırlar. İnsanların vicdanlarından yayılanları bir şekilde ayırt etme ve analiz etme konusunda özel bir yeteneğe sahiptirler. Kötü niyetliler onları rahatsız eder, zalimler ise üzerler. Kötülerin etrafında kendilerini iten siyah bir aura, iyi ruhların etrafında ise onların kalbini hemen kazanan parlak bir aura görebilirler.

Saint Germain d'Auxerrc, Saint Geneviève karakterini böyle okudu. Postel, Jeanne Ana'nın toplumunda yenilenmiş gençliği bu şekilde buldu. Fénelon, nazik ve sabırlı Madam Guyon'u bu şekilde tanıdı ve sevdi. Ars'ın değerli papazı Vianney, kendisine yaklaşanların kurnazlıklarını anlamıştı ve ona başarılı bir şekilde yalan söylemek imkansızdı. La Salette'in çoban çocuklarını sert bir sorguya tabi tuttuğunu ve onlara sıradışı bir şey görmediklerini, sıradan bir rüyayı uyarlayıp büyüterek kendilerini eğlendirdiklerini itiraf ettirdiğini biliyoruz. Ayrıca coşkuya ve büyük ateşli tutkulara ait bir tür kehanet de vardır.

Zihnin bu güçleri duyurdukları şeyi yaratıyor gibi görünüyor. Onlarınki duanın etkinliğidir. Amin diyorlar! Öyle olsun! ve tam da onların dilediği gibidir.

BÖLÜM VII

Denge Noktası

Büyünün tüm gücü evrensel dengenin merkez noktasındadır.

Bu dengeyi sağlayan bilgelik şu dört emirde saklıdır: Gerçeği bilin, iyi olanı yapın, güzelliği sevin, adil olanı yapın! Çünkü hakikat, iyilik, güzellik ve adalet birbirinden ayrılamaz; Öyle ki, gerçeği bilen kişinin iyi olanı istemesi, onu güzel olduğu için sevmesi ve onu adil olduğu için yapması gerekir.

Fikri ve ahlaki düzenin merkezi noktası bilim ile iman arasındaki bağdır. İnsan doğasında bu merkezi nokta, ruhun ve bedenin eylemlerinin kimliğini oluşturmak için birleştiği ortamdır.

Fizikte karşıt kuvvetlerin birbirleri tarafından telafi edilmesinin sonucunu ifade eder.

Bu bağlantıyı anlayın, bu ortama sahip çıkın, bu sonuca göre hareket edin!

ET ERITIS SICUT DU SCIENTES BONUM ET MALUM. ('Ve siz iyiyi ve kötüyü bilerek tanrılar gibi olacaksınız.')

Yaşam ve ölüm arasındaki denge noktası ölümsüzlüğün büyük sırrıdır.

Gece ile gündüz arasındaki denge noktası, dünyaların hareketinin esas kaynağıdır.

Bilim ile inanç arasındaki denge noktası felsefenin büyük sırrıdır.

Düzen ile özgürlük arasındaki denge noktası siyasetin büyük sırrıdır.

Kadın ve erkek arasındaki denge noktası aşkın büyük sırrıdır. İrade ile duygu, etki ile tepki arasındaki denge, gücün büyük sırrıdır.

Yüksek büyünün büyük sırrı, anlatılamaz, iletilemez sır, göreceli ile mutlak arasındaki denge noktasından başka bir şey değildir. Sonlunun sonsuzluğu ve sonsuzun sonlusudur. O

Tanrı'nın imkansızlıklarını dengeleyen insanın göreceli yüceliği.

Bu noktada bilenler anlayacak, diğerleri de kullanacak. *kehanet* anlamını aramak için.

QUI AUTEM DIVINABUNT DIVINI ERANT. ('Fakat
ilahi olacak olanlar zaten ilahidirler').

Denge noktası, Tanrı'nın tanrısallığını, bireyde özgürlüğü ve doğadaki uyumu oluşturan temel monaddır.

Dinamikte bu sürekli harekettir; geometride dairenin karesinin alınmasıdır; kimyada büyük çalışmanın pratik başarısıdır.

Bu noktaya gelindiğinde melekler kanatlara ihtiyaç duymadan uçabilirler ve insanlar da her türlü makul arzuya kavuşabilirler.

Az önce bunun dört kelimeyle özetlenebilecek dengeleyici bilgelikle elde edildiğini söylemiştik: Bilmek, istemek, sevmek ve doğru, iyi, güzel ve adil olanı yapmak.

Bu bilgelik tüm insanların mesleğidir, çünkü Tanrı herkese bilebilecekleri bir zeka, karar verebilecekleri bir irade, sevebilecekleri bir kalp ve onunla hareket edebilecekleri bir güç vermiştir.

Gerçeğe uygulanan zekanın uygulanması bilgiye yol açar. Zekanın iyi olana uygulanması, imanı doğuran güzellik bilincini verir.

Yanlış olan bilgiyi bozar; kötü olan iradeyi bozar; çirkin olan aşkı yozlaştırır; haksız olan ise ameli iptal eder ve saptırır. Doğru olan her şey güzel olmalı; güzel olan her şey doğru olmalıdır; iyi olan her zaman adildir.

Kötü, batıl, çirkin ve adaletsiz olan, hakikatle bağdaşmaz. Dine inanıyorum çünkü güzel ve iyiliği öğretiyor. Bana göre buna inanmak doğrudur ve şeytana inanmıyorum çünkü o çirkindir, bizi kötülüğe sevk eder ve yalanı emreder.

Eğer biri bana aklımızı saptıran, aklımızı bastıran ve yaratıklarına sonsuza dek işkence etmek isteyen bir Tanrı'dan söz ederse,*öyle* Ben bunu çirkin bir fikir, kötü bir uydurma olarak görüyorum ve bu kudretli işkencecinin son derece adaletsiz olduğunu düşünüyorum; ve titiz bir akıl yürütme süreciyle tüm bunların yanlış olduğu, bu sözde tanrının şeytanın suretinde ve benzerliğinde yaratıldığı sonucuna varıyorum ve Şeytan'a inanmadığım için ona inanmak istemiyorum.

Ama burada kendimle çelişiyor gibiyim. Olacağını beyan ettiğim şeyler

adaletsiz, çirkinlik ve dolayısıyla sahtelik parçaları, doktrinlerini kabul ettiğimi ve sembollerine saygı duyduğumu iddia ettiğim bir Kilise'nin öğretilerinden kaynaklanmaktadır.

Evet, elbette, yanlış anlaşıldıklarında onun öğretilerinden yola çıkıyorlar ve bu yüzden karanlığın yüzünden ışığın başına başvuruyoruz; harften ruha; ilahiyatçılardan konseylere; yorumculardan kutsal metinlere; ve eğer sessiz kalmamız gereken bir şey söylersek, yasal kınamaya boyun eğmeye hazırız. Şunu iyice anlayalım ki, biz kâfir kitleler için değil, bizimkinden daha sonraki bir çağın eğitimlileri ve geleceğin papazları için yazıyoruz.

Kendilerini gerçeği bilmeye hazırlayanlar aynı zamanda iyi olanı isteme cesaretini de göstereceklerdir; böylece güzel olanı sevecekler ve artık Veuillot gibi insanları kendi ideallerinin ve düşüncelerinin temsilcisi olarak kabul etmeyecekler. Bu kadar istekli bir papa, yalnızca adil olanı yapmanın gücünü hissettiği andan itibaren, artık şunu söylemek zorunda kalmayacak:*keseli sıçan olmayan*çünkü o istediği her şeyi yapabilecek ve bir kez daha sadece Roma'nın değil, dünyanın hükümdarı olacak.

Petrus'un gemisi fırtınada savrulsa ne fark eder, İsa Mesih bu havari prensine dalgalar üzerinde yürümeyi öğretmedi mi? Eğer batıyorsa bu korktuğu içindir, eğer korkuyorsa ilahi Efendisinden şüphe ettiği içindir. Kurtarıcı'nın eli uzanacak, onu yakalayacak ve kıyıya çıkmasına yardım edecek. 'Ey imanı az olan adam, neden şüphe ettin?'

Gerçek imanlı açısından Kilise tehlikede olabilir mi? Sallantılı olan binanın kendisi değil, çağların cehaleti tarafından üzerini kaplayan heterojen yapılardır.

İyi bir rahip bir gün bize, bir Karmelit manastırını ziyaret ederken, tarikatın aziz kurucusuna ait olduğu söylenen eski bir elbiseyi görmesine nasıl izin verildiğini ve onu bu kadar pis görünce ne kadar şaşırdığını anlattı. Bunu ona gösteren rahibe ellerini kavuşturdu ve bağırdı: 'Bu kutsal annemizin pisliği!' Rahip de bizim gibi giysiyi yıkamanın daha saygılı olacağını düşündü. Vücut pisliğinin bir kalıntı olması mümkün değildi, aksi takdirde her şeyin mantıksal sonucuna varılması gerekecekti ve çok geçmeden Hıristiyanlar, büyük tapınma eylemleriyle, Büyük Lama'nın fetişistlerine karşı artık herhangi bir suçlamaya sahip olmayacaklardı.

Güzel olmayan iyi değildir; iyi olmayan şey adil değildir; ne değil

bu doğru değil.

Adaletin aşırı coşkulu dostu Voltaire, miting çığlığını attığında: 'Canavarı Ezin!' - Sizce İncil'i mi, yoksa sevimli Yazarını mı kastetmişti? Saint Vincent de Paul ve Fénelon'un dinine saldırmayı mı düşünüyordu? Hayır, elbette hayır, Jansenizm ve Molinizm arasındaki çekişmelerin kendi zamanının Kilisesini doldurduğu çılgınlıklara, inanılmaz aptallıklara ve dinsiz zulümlere haklı olarak kızmıştı. Bizim için olduğu gibi onun için de çarpık din bir alçaklıktı, dinsizliklerin en kötüsü olan bir dinsizlikti.

Ayrıca, işini bitirdikten sonra, devrim İncil uyarınca ve ilgili taraflara rağmen 'vicdan özgürlüğü, kanun önünde eşitlik ve insanların kardeşliği'ni ilan ettiğinde, Chateaubriand ortaya çıktı ve nasıl olduğunu gösterdi. ruh açısından din güzeldi ve Devrim tarafından düzeltilen Voltaire dünyası, bir kez daha dinin doğru olduğunu kabul etmeye hazırdı.

Evet, güzel din hak dindir, çirkin din ise batıldır. Evet, doğrudur, teselli eden İsa'nın, kayıp koyunları omuzlarında taşıyan İyi Çoban'ın, günahkarların bakıcısı ve onarıcısı, tertemiz bakirenin dini; doğrudur, yetimleri evlat edinen, suçluyu idam sehpasında kucaklayan din; zengini kadar fakiri, efendisi kadar hizmetçiyi de Tanrı'nın sofrasına, beyazlarla yan yana siyahileri ağırlayan. Hakim papaza Tanrı'nın hizmetkarlarının hizmetkarı olmayı, piskoposlara da dilencilerin ayaklarını yıkamayı emreden din doğrudur!

Ancak Petrus'un halefini yemek için öldürmeye zorlayan kutsal alanda ticaret yapanların dini, kinci ve sıradan Veuillot dini, bilimin ve ilerlemenin düşmanlarının savunduğu din yanlıştır çünkü çirkindir, çünkü iyi olana karşı çıkar ve adaletsizliği savunur. Birbiriyle çelişen bu dinlerin aynı olduğunu söylememeye dikkat edelim. Bu, cilalı demirin veya cürufun gümüş veya altın olduğunu ve cüzamın normal deriyle aynı şey olduğunu söylemek gibidir.

İnsanda dine ihtiyaç vardır: Bu, bilimin kabul etmek zorunda olduğu tartışılmaz bir gerçektir; bu ihtiyaç özel bir iç duyuyla hissedilir: sonsuzluk ve sonsuzluk duygusu. Bazı duygular bir kere yaşanınca asla unutulmaz: bağlılık duyguları.

Brahman onları Iswara'nın tefekküründe kaybolduğunda keşfeder;

İsrailoğulları, Adonai'nin huzurunda onlar tarafından ele geçirilmiştir; Dindar Katolik rahibe, haçının ayaklarına aşk gözyaşları döküyor. Onlara bunların yanılsama ve yalan olduğunu anlatmaya çalışmayın; size acıyan bir gülümsemeyle karşılık verirler, haklı olarak da öyle. Her biri Ebedi Düşüncenin ışık huzmeleriyle doldurulmuştur. Onu görüyorlar; inkar edenlerin huzurunda yaşamaları gereken duygular, kör bir adamın güneşin varlığını inkar ettiğini duyan görenlerin duygularıdır.

Yani imanın kendine ait delilleri vardır. Şimdi burada bilgisi vazgeçilmez olan bir gerçekle karşı karşıyayız: İnançsız bir insan eksiktir; tüm içsel duyuların ilkinden yoksundur. Ahlak onun için zorunlu olarak sınırlı olacak ve çok az şey ifade edecektir. Ahlakın şu ya da bu dogmadan, şu ya da bu rahibin emirlerinden bağımsız olması mümkündür; ancak dini duygu olmadan var olamazlar çünkü bu duygu olmadan insan onuru bir tartışma konusu haline gelir veya oldukça keyfi hale gelir. Tanrı ve ruhun ölümsüzlüğü yokken, insanların en iyisi, en sevgi dolusu ve en sadık olanı nedir? O konuşan bir köpektir; ve birçok kişi kurdun ahlakının köpeğinkinden daha gururlu ve daha bağımsız olduğunu düşünecektir. La Fontaine'in masalından bahsetmemiz yeterli.

Gerçek bağımsız ahlak, Kudüs ile Samiriye arasındaki dini nefrete rağmen Yahudilerin yaralarını saran İyi Samiriyeli'nin ahlakıdır; bunlar Abdülkadir'in Şam'daki Hıristiyanları kurtarmak için hayatını tehlikeye atanlarınkiler. Yazık ki, saygıdeğer Pius IX, sen, Kutsal Babamız, Perugia'yı, Castelfidardo'yu ve Mentana'yı kurtarmak için kendininkini riske atamadın!

Kendi zamanının rahipleri hakkında konuşurken şunu söyleyen İsa Mesih'ti: 'Onların söylediklerini yapın ama yaptıklarını yapmayın.' Ve sonra rahipler İsa Mesih'in çarmıha gerilmesi gerektiğini söylediler - ve çarmıha gerildi! Rahiplerin işleri ne kadar utanç verici olursa olsun, sözlerinde yanılmazlardı.

Öte yandan, aynı İsa Mesih, Ferisileri ve din bilginlerini utandırarak Şabat gününde hastaları iyileştirmedi mi?

Gerçek bağımsız ahlak, bağımsız dinden ilham alan ahlaktır.

Şimdi, bu bağımsız din erkeksi bir din olmalıdır: diğer tür sadece çocuklar için iyidir.

Dinde İsa Mesih'ten daha mükemmel bir örneğe sahip olamazdık. İsa Musa dinini uyguladı ama onun kölesi değildi. İnsanın kanun için değil, kanunun insan için yapıldığını söyledi; Sinagoglar tarafından reddedildi

ve tapınakta çok az zaman geçirdi; Her soruda mektubun karşısında ruhun tarafını tuttu; Öğrencilerine emrettiği tek şey bencil olmayan sevgiydi. Ölüm anları, tövbekar bir günahkarın günahlarının bağışlanmasıyla ve annesini sevgili müridinin bakımına emanet etmekle geçti ve rahipler yalnızca son saatinde O'na lanet etmek için yardım ettiler.

Dinde denge noktası, vicdanın en mutlak hürriyeti ve kamu eğitimini, disiplinini ve ibadetini düzenleyen otoriteye gönüllü itaattir.

Siyasette bu denge noktası, en mükemmel hiyerarşik sistem içerisinde tüm insanların özgürlüğünü güvence altına alan hukuk despotizmidir.

Dinamikte bir sistemin merkezi dengesidir.

Kabala'da bu, Elohim'in evliliğidir.

Sihirde direniş ile eylem arasındaki merkezi noktadır; eş zamanlı istihdamdır*ob*ve*od*oluşturmak için*hava*.

Simyada cıva ve kükürtün çözünmez birleşimidir.

Her şeyde doğrunun, iyinin, güzelin ve adilin ittifakıdır.

Varlık ve hayatın orantılı ölçüsüdür, zamanda sonsuzluktur, sonsuzluk içinde zamanı yaratan güçtür.

Bütünün parçası ve parçanın tamamıdır. İnsanın idealizminin Tanrı'nın gerçekçiliğiyle buluşmasıdır.

Başlangıç ve son arasındaki bağlantıdır ve hem Alfanın Omegasını hem de Omeganın Alfasını sergiler.

Son olarak, yüksek inisiyelerin gizemli isimle tanımladıkları şey budur.*Azot*.

BÖLÜM VIII

Bitiş Noktaları

Mıknatısların gücü iki uç kutbunda bulunur ve denge noktaları bu iki kutbun ortasındadır.

Kutuplardan birinin hareketi, tıpkı bir sarkacın salınımında olduğu gibi, karşı kutbun hareketi ile dengelenir; Merkezi noktanın solundaki itme kuvveti sağdaki itme kuvvetiyle orantılıdır.

Bu fiziksel denge yasası aynı zamanda ahlaki denge için de geçerlidir: Kuvvetler uçlarda düzenlenir ve merkezi noktada birleşir. Uçlar ve orta arasında aksiyon yalnızca zayıftır.

Korkak ve kayıtsız olanlar ise kamuoyunun gidişatını takip eden, tek başına hareket edemeyen kişilerdir.

Uç noktalar birbirine benzer ve karşıtların analojisi yasasıyla buluşur.

Her türlü yarışmaya güç verirler çünkü yarışma devam ederken her zaman ayrı kimliklerini korurlar.

Örneğin sıcak ve soğuk karıştırıldıktan sonra sıcak ve soğuk olma özelliklerini kaybederek ılık hale gelirler.

'Sizin için ne yapabilirim?' İskender Diogenes'e sordu.

"Güneşimden uzak dur," diye yanıtladı alaycı.

Sonra fatih haykırdı: 'İskender olmasaydım Diogenes olmayı isterdim.' Toplumsal ölçeğin iki ucunda yer almalarına rağmen birbirlerini anlayan ve iletişim kurabilen iki kibirli insandı bunlar.

Yahudiye'de bu kadar saygın kadın varken İsa neden Samiriyeli kadını aradı?

Neden Mecdelli Meryem'in, halka açık bir günahkarken ayaklarını gözyaşlarıyla yıkamasına ve onları okşamasına izin verdi? Neden öyleydi? Size kendisi söyledi: Çünkü o çok seviyordu. Vergi toplayıcıları ve müsrif oğullar gibi kötü şöhrete sahip kişileri tercih ettiğini gizlemedi. O'nun konuşmalarını okuyan kişi, Kabil'in gözünden akan tek bir gözyaşının, O'nun gözünde Habil'in tüm kanından daha değerli olacağını hisseder.

Azizlerin kendilerini onlardan daha iyi hissetmediklerini söyleme alışkanlıkları vardır.

en aşağılık günahkarlar ve onlar haklılar. Alçaklar ve azizler bir ve aynı dengenin zıt pahlarında eşittirler. Her iki taraf da uç noktalara dayanmaktadır ve bir bilgeden bir kötü adama ne kadar uzaksa, bir kötü adamdan bir bilgeye de o kadar uzaktır.

Durmaksızın savaşa katılırken hayatı dengeli bir hareket halinde tutan hayatın abartılarıdır bunlar. Eğer güçler tezahür ederken düşmanlık sona ererse, her şey sabit bir dengede durma noktasına gelir ve bu evrensel ölüm olur. Eğer bütün insanlar bilge olsaydı, artık zengin ya da fakir, hizmetçiler, krallar ya da tebaa olmazdı; ve çok geçmeden toplumun kendisi de yok olacaktı. Bu dünya bir tımarhanedir ve onun hizmetkarları bilgelerdir; ama her şeyden önce hastalar için bir hastane inşa edilir. Sonsuz hayata hazırlık okuludur; artık bir okulun ilk şartı akademisyendir. Bilgelik ulaşılacak amaçtır, sunulan ödüldür. Allah onu hak edene verir, kimse onu doğduğunda yanında getirmez. Dengeleyici kuvvet merkez noktadadır, ancak motor kuvvet her zaman uçlarda görünür. Aptallar devrimleri başlatır, akıllılar ise bitirir.

Danton'a göre iktidar, siyasi devrimlerdeki en büyük kötü adama aittir. Dini devrimlerde fanatikler mutlaka diğerlerine öncülük edecektir.

Bunun nedeni, büyük azizlerin ve büyük alçakların hepsinin manyetik kişiliklere sahip olmasıdır, çünkü onların iradeleri, doğaya aykırı eylemlerin uygulanmasıyla alevlenmiştir. Marat, herkesin ondan nefret ettiği ancak ona hakaret ederken ona itaat ettiği Konvansiyon'u büyüledi. Mandrin güpegündüz kasabalara girip onları fidye için alıkoymaya cesaret etti ve hiç kimse onu tutuklamaya kalkışmaya cesaret edemedi. Onun bir sihirbaz olduğunu sanıyorlardı! Eğer darağacına gönderilseydi, yumruklayıp celladı asar gibi davranacağına kendilerini inandırdılar; bütün prestijini aşk dolu bir maceraya yatırmasaydı ve kendisinin bu şekilde yakalanmasına izin vermeseydi, pekala bunu yapabilirdi. gülünç bir şekilde, Delilah'ın dizlerindeki başka bir Samson gibi.

Kadın sevgisi doğanın zaferidir. Bu, bilgelerin görkemidir ama haydutlar ve azizler için tüm resiflerin en tehlikelisidir.

Haydutların gerçek aşkı, Lacenaire'in sevgili nişanlısı dediği giyotindir; ve azizler yalnızca ölülerin başlarını öpmelidir.

Kara muhafızlar ve azizler aynı derecede aşırılığa giderler ve aynı derecede doğanın düşmanıdırlar. Popüler efsanenin, canavarca zulüm eylemlerini onlara atfederek çoğu zaman onları birbirleriyle karıştırdığını ekleyebiliriz.

azizler ve haydutların iyi kalpli eylemlerini kutluyoruz.

Sütununa tünemiş olan Aziz Simeon Stylites, ona son kez sarılmak isteyen ölmekte olan annesi tarafından ziyaret edildi. Bu Hıristiyan fakir onun yanına gelmeyi reddetmekle kalmadı, aynı zamanda yüzünü de ondan sakladı. Zavallı kadın ağlayarak ve oğlunun adıyla seslenerek öldü ve aziz onun ölmesine izin verdi. Eğer biri Cartouche ya da Schinderhannes hakkında aynı şeyi anlatacak olsaydı, bunun onların kötülüğünün kasıtlı olarak abartıldığını düşünürdük; ama Cartouche ve Schinderhannes aziz değillerdi, sadece sıradan haydutlardı.

Ah aptal, aptal, aptal insanlık!

Ahlaki düzendeki bozukluklar fiziksel düzende de bozukluklara yol açar ve bunlar ortalama vatandaşın mucize dediği şeylerdir. Bir eşeğin konuşmasını duyabilmek için kişinin Balam olması gerekir: Aptalların hayal gücü dahilerin üreme alanıdır. Bir erkek içkiden daha kötü durumda olduğunda, herkesin şaşkına döndüğünü ve doğanın kendisinin onun yolundan çekilmeye çalıştığını düşünür.

Bu nedenle siz inanılmaz bir şey görmeyi arzulayanlar, harikalar yaratmak isteyenler, kendinizi bir şekilde absürt hale getiriyorsunuz. Hikmet, her zaman düzen, sükunet, uyum ve huzur içinde bulunduğu için hiçbir zaman fark edilmeyecektir.

Tüm kötü alışkanlıkların, utançlarını gösteren ölümsüzleri vardır. Gurur İskender'dir, Diogenes'tir, Erostratus'tur; Gazap Aşil'dir; Kıskançlık Kabil'dir ya da Thersites'tir; Şehvet Messalina'dır; Oburluk Vitellius'tur; Tembellik Sardanapalus'tur; Hırs, Kral Midas'tır. Şimdi bu sahte kahramanların karşısında, tam olarak aynı sonuçlara zıt yollarla ulaşan diğer kahramanlar var: Aziz Francis, alçakgönüllülüğüyle İsa Mesih'e eşit gibi davranan Hıristiyan Diogenes; Öfke nöbetleri Avrupa'yı kargaşaya sürükleyen ve papalığı tehlikeye sokan Aziz Gregory VII; Şöhreti kendisininkini gölgede bırakan, Abelard'a korkunç zulmeden Saint Bernard; Pis hayal gücü Tiberius ve Trimalcion'un çılgınlıklarını aşan Aziz Anthony; Her zaman Tantalus'un aç rüyalarına takıntılı olan çölün münzevileri ve altına karşı her zaman açgözlü olan zavallı keşişler.

Daha önce de söylediğimiz gibi aşırılıklar bir araya gelir ve bilgelikten yoksun olanın erdemle hiçbir ilgisi yoktur. Delilik en uç noktalarda kendi ana sahasındadır; ve bedeni aşağılama ve kutsallık kokusu içinde yaşama hayallerine rağmen, kısacası aptallık her zaman kötülüğe hizmet eder.

İsteğe bağlı olsun veya olmasın, çağrılar suçtur. O adamlar

kötü manyetik etki tarafından işkence görüyor ve*kime*görünür biçimde ortaya çıkarsa, doğaya karşı yaptıkları saldırıların cezasına katlanırlar. Histerik bir rahibe ahlaksızdan daha az saf değildir: biri mezarda yaşar, diğeri genelevde; yine de çoğu zaman yaşayan mezardaki kadın, kalbinde bir genelev barındırır ve genelevdeki kadın göğsünde bir mezar gizler.

Zavallı Urbain Grandier, aceleci yeminlerinin çiğnenmesinin kefaretini zalimce ödeyerek, sözde büyücü olmakla suçlanıp ahlaksız bir rahip olarak yanlış değerlendirilerek, bir bilgenin teslimiyeti ve bir şehidin sabrıyla ölüme gittiğinde, dindar Ursulines Bacchantes gibi kıvranan ve haçı bacaklarının arasında tutan Loudun, kendilerini en saygısız ve müstehcen gösterilere bıraktı. İnsanlar bu 'masum' kurbanlara üzüldü! İşkenceyle kırılan ve kazığa zincirlenen, hiçbir şikayet mırıltısı olmadan yavaş yavaş yakılarak öldürülen Grandier, onlara işkenceci olarak görülüyordu.

İnanılmaz olan şey, kötülük ilkesini temsil edenlerin, onu hayata geçirenlerin, onu kendi içlerinde cisimleştirenlerin rahibeler olmasıydı; Küfür edenler, iftiralar atanlar, suçlamalarda bulunanlar onlardı, ama yine de onun ölümüne gönderilen kişi onların günahkâr tutkularının hedefiydi! Onlar ve onların şeytan kovucuları tarafından tüm cehennem çağrılmıştı ve onların üzerinde dillerini susturacak kadar fazla gücü olmayan Grandier, bir büyücü ve iblislerin efendisi olarak kınanmıştı.

Ars'ın ünlü papazı, bilgin Vianney, biyografi yazarlarının bize söylediğine göre, onunla yakınlık içinde yaşayan bir iblis tarafından rahatsız edilmişti. Dolayısıyla iyi papaz, farkında olmadan bir büyücüydü; istemsiz çağrışımlar yapıyordu. Bu nasıl oldu? Açıklamasını yaptığı iddia edilen bir sözden alıyoruz. Kendinden bahsederken şöyle demiş olması gerekir: 'Sonsuz ödüller olmasaydı büyük bir aptal olacak birini tanıyorum!' Böylece?! Eğer bir ödül umudu olmasaydı, iyilik yapmayı bırakır mıydı? Doğa vicdanının derinliklerinden şikayet mi ediyordu? Vicdan doğaya haksızlık yaptığını mı hissetti?

Bilge bir adamın yaşamının kendisi başlı başına bir ödüldür değil mi? Hâlâ yeryüzündeyken mutlu bir sonsuzluğa girmiyor mu? Gerçek bilgelik bir kandırmacanın rolü olabilir mi hiç? Değerli dostum, eğer bunu söylediysen, bunun nedeni gayretindeki abartıyı sezmiş olmandı. Çünkü kalbiniz kaybettiğiniz masum zevklerden pişmanlık duyuyordu. Çünkü doğa ana seni nankör bir evlat diye azarlamıştı. Ne mutlu doğanın kınamadığı kalplere! Ne mutlu her yerde güzelliği arayan gözlere! Ne mutlu ellere

hediyeler ve okşamalar bahşetmeye her zaman hazır! Ne mutlu, iki şarap arasından seçim yapma hakkı verildiğinde, daha iyi olanı tercih eden ve çoğu zaman bunu kendisi içmektense başkalarına sunmaktan daha çok memnun olan adamlara! Dudakları gülümseme ve öpücüklerle dolu olan o nazik yüzlere ne mutlu! Bunlar asla aldatılmayacaktır, çünkü aşka dair beklentiden sonra dünyadaki en güzel şey, sevilmiş olmanın hatırasıdır; ve yalnızca anısı her zaman keyif veren şeyler ölümsüz olmayı hak eder!

BÖLÜM IX

Devamlı hareket

Sürekli hareket, yaşamın ebedi yasasıdır.

İnsan solunumu gibi, her yerde çekim ve itme şeklinde tezahür eder.

Her eylem bir tepkiyi kışkırtır; Her tepki, onu kışkırtan eylemle orantılıdır.

Uyumlu bir eylem, uyumlu karşılığını üretir. Uyumsuz bir eylem, düzensiz görünen ancak gerçekte dengeleyici bir tepkiyi gerektirir.

Şiddete şiddetle karşılık verirseniz şiddeti sürdürürsünüz; ama eğer ona uysallığın gücüyle karşı çıkarsan, uysallığın zafer kazanmasını sağlarsın ve şiddet kırılır.

Bazı gerçekler birbirine karşıt gibi görünür çünkü sürekli hareket onların tekrar tekrar zafer kazanmasına neden olur.

Gündüz var, gece de var; aynı anda varlar ama dünyanın aynı yarısında değiller.

Gündüzleri gölgeler, geceleri ise parıldayan ışıklar var ve gündüz gölgeleri günü parıldatıyor, gecenin parıltısı ise karanlığını yoğunlaştırıyor gibi görünüyor.

Dolayısıyla görünen gündüz ve görünen gece yalnızca bizim gözümüze görünür. Sonsuz ışık ölümlülerin gözleri tarafından görülemez ve sonsuzluğu doldurur.

Hak, nefislerin günüdür, gecesi ise batıldır.

Her hakikat bir yanlışı ima eder ve bunu gerektirir çünkü formlar sınırlıdır ve her türlü yalan, sonlunun sonsuz tarafından yeniden düzenlenmesinde bir hakikati ima eder ve gerektirir.

Her yalan, kendi biçiminin doğruluğu olan belli bir gerçeği içerir ve bizim için tüm gerçek, benzerliğinin bittiği yerde bir yalanın içine sarılmıştır.

Dolayısıyla, görünmez olan ve kendisine hizmet edenlere kendisini göstererek onları ödüllendiren, her yerde -cehennemde bile- bulunan muazzam bir şahsın veya bir kişinin içinde üç kişinin var olduğu doğru mudur, hatta muhtemel midir?

Kendini onlardan saklayarak lanetlilere işkence ettiği, herkesin kurtuluşunu arzuladığı ve yalnızca çok az sayıda kişiye olanak sağlayan lütuf bahşettiği ve herkese korkunç bir yasa dayatırken, herkesin bu yasanın yayınlanması konusunda şüphe uyandırmasına izin verdiği yerde - böyle bir Tanrı var mı? Hayır, hayır ve kesinlikle hayır, bu şekliyle tasdik edilen Allah'ın varlığı, kılık değiştirmiş ve tamamen yanılgılarla örtülü bir gerçektir.

Her şeyin var olduğunu ve olacağını, sonsuz maddenin kendi kendine yeterli olduğunu, biçiminin sürekli hareketle belirlendiğini, böylece her şeyin kuvvet ve madde olduğunu, ruhun var olmadığını, düşüncenin yalnızca bir şey olduğunu kabul etmeli miyiz? Beynin ürünü olan Tanrı, varoluşun determinizminden başka bir şey değil midir? Aslında hayır, çünkü zekanın bu mutlak reddi, hayvan içgüdüsüyle bile çelişir. Aksi tasdikin Allah'a inanmayı gerektirdiği açıktır.

Bu Tanrı, doğaya ve akla aykırı fikirleri empoze ettiği insanlara, doğanın dışında, kişisel bir şekilde kendini mi gösteriyor?

Elbette hayır, çünkü bu vahyin gerçeği -eğer varsa- herkes için açık olurdu; üstelik meçhul bir varlıktan gelen bir vahyin varlığı tartışılmaz bir gerçek olsa bile, bu varlık kendisinin Allah'tan gelen akla ve tabiata karşıt olduğunu gösterseydi, o Allah olamazdı. Musa, Muhammed, Papa ve Dalai Lama, Tanrı'nın kendileriyle diğerlerini dışlayarak konuştuğunu ve onlara diğerlerinin yalancı olduğunu bildirdiğini söylüyor. — Yani belki de hepsi yalancıdır?

— Hayır ama bölücü davranıp doğru diyerek kendilerini kandırıyorlar anlaştıklarında.

— Peki Tanrı onlarla konuştu mu, konuşmadı mı? Tanrının ağzı yoktur veya dilin erkek gibi konuşması. Konuşuyorsa bu bizim vicdanımızdadır ve O'nun sesini her zaman duyabiliriz.

İsa'nın sözlerini, Musa'da bulduğumuz hikmetli sözleri, Muhammed'de bulduğumuz güzel sözleri kalplerimizde tasdik eden O'dur. Aziz Pavlus, Tanrı'nın hepimizden uzak olmadığını söylüyor, çünkü O'nda yaşıyoruz, hareket ediyoruz ve varlığımızı sürdürüyoruz.

Ne mutlu yüreği temiz olanlara, diyor Mesih, çünkü onlar Tanrı'yı görecekler. Artık görünmez olan Allah'ı görmek, O'nu vicdanımızda hissetmek, O'nun konuştuğunu kalbimizde duymaktır.

Hermes'in, Pythagoras'ın, Orpheus'un, Sokrates'in, Musa'nın ve İsa Mesih'in Tanrısı tek ve aynı Tanrıydı ve hepsiyle konuşuyordu.

Lycon'lu Cleanthes, Davut gibi ilham almıştır ve Krishna efsanesi Aziz Matta İncili kadar güzeldir. Kuran'da hayranlık uyandıran sayfalar var; ama her tarikatın teolojisinde aptalca ve çirkin şeyler vardır.

Kabala'nın, Musa'nın ve Eyüp'ün Tanrısı, İsa Mesih'in, Origen ve Synesius'un Tanrısı, Tanrı olamaz.*otomobil-da-fé*.

Aziz John Evangelist ve Kilise'nin bilgili babaları tarafından anlaşıldığı şekliyle Hıristiyanlığın gizemleri yücedir; ama aynı gizemler Garassus, Escobar ve Veuillot gibi kişiler tarafından açıklandığında, daha doğrusu açıklanamaz hale getirildiğinde saçma ve aşağılayıcıdır. İlgili rahiplere veya kiliselere göre Katolik ibadeti muhteşem veya aşağılıktır.

Dolayısıyla dogmanın hem doğru hem de yanlış olduğu, Tanrı'nın konuştuğu ve kesinlikle konuşmadığı, Kilise'nin yanılmaz olduğu ve sürekli bir hata halinde olduğu, köleliği yok ettiği ve komplo kurduğu eşit doğrulukla söylenebilir. özgürlüğe karşıdır, insanı yüceltir ve ona gaddarca davranır.

Takdire şayan inananlar, sözde ateistler arasında ve ateistler, inandıklarını iddia edenler arasında bulunabilir. Bu apaçık çelişkilerden kurtulmanın yolu nedir? Gündüzün gölgesi, gecenin ise parlak ışıkları olduğunu hatırlamak, kötülükte çoğu zaman bulunan iyiliği seçip, iyiliğe karışabilecek kötülükten kaçınmaktır.

Papa Pius IX adı altında yayınlandı*Müfredat*, kınadığı bir dizi önerme ve bunların çoğu bilim ve akıl açısından tartışmasız doğru gibi görünüyor. Ancak bu önermelerin her biri, haklı olarak kınanacak yanlış bir anlamı barındırmakta ve gizlemektedir. Bu, görünüşte onların gerçek ve doğal anlamlarından vazgeçmemiz gerektiği anlamına mı geliyor? Otorite saklambaç oynadığında, isteyen onu aramaya gidebilir; kendi açımızdan, kendisini gösterene kadar onu tanıma zahmetine girmeyeceğiz.

Orleans'ın zeki piskoposu, savaşçı Sağ Rahip. Dupanloup, Papa'nın kendi sözlerini birbiriyle karşılaştırarak kanıtladı ki*Müfredat*söylediği şeyi kastetmiyor ve gerçekten de ifade edemiyor. Eğer bu bir kelime bulmacasıysa, Roma sarayının derinliklerine henüz girmemiş olan bizler, bağışlanmak için yalvarmalıyız.

Çok karanlık, hatta tamamen gülünç görünen dogmatik formüllerin altında kaç tane büyük gerçek saklıdır? Okuyucularım örnek istiyor mu? Çinli bir filozofa, Avrupalıların, işkenceyle öldürülen bir Yahudi'yi Evrenin yüce Tanrısı olarak taptıklarını söylersek,

Küçük bir ekmek görünümü altında etini ve kemiğini yemek için her gün dirilttikleri kişiyi, Konfüçyüs'ün öğrencisi, kendi gözünde doğru olan uluslara inanmakta biraz zorluk çekmez mi? barbarlar ama her şey söylendiğinde ve yapıldığında, tamamen vahşi değiller, bu tür canavarlıklara muktedir olabilirler; ve eğer birisi bu Yahudi'nin, hapsedilmeden önce ve sırasında maddi ve fiziksel olarak bakire kalan bir kadından doğduğunu ve Yahudi ile aynı Tanrı olan bir Ruh'un bir güvercin şeklinde üzerlerinde kuluçkaya yattığını söylerse, bu böyle olmazdı. şaşkınlığı ve küçümsemesi tiksintiye mi dönüşüyor? Ama biri onu kolundan tutarak, kulağına, Tanrı olan Yahudi'nin, Yahudilerin Tanrısı olan Babasını (kendisinin Yahudiler kadar iyi bir Yahudi olmadığını anlayan) yatıştırmak için azap içinde ölmek üzere geldiğini haykırırsa. isterlerdi) ve Yahudilerin Tanrısı, Oğlunun ölümü nedeniyle Yahudiliği ortadan kaldırdığını, kendisi bunun sonsuz olacağına yemin etmesine rağmen, aşırı derecede öfkelenmez miydi?

Herhangi bir dogmanın, eğer doğru olması isteniyorsa, esrarengiz bir biçimin altında son derece makul bir anlam saklaması gerekir. Zohar'ın ilahi başı gibi iki yüzü olmalıdır: biri ışıktan, diğeri karanlıktan.

Eğer Hıristiyan doktrini manevi olarak açıklandığı şekliyle dindar ve eğitimli bir İsrailli tarafından kabul edilmiyorsa, bu doktrinin yanlış olduğunu söylemek gerekir ve bunun basit bir nedeni vardır: Hıristiyanlığın dünyada ortaya çıktığı dönemde Yahudilik gerçek dindi ve Tanrı'nın Kendisi reddetti ve bu dinin kabul etmediği her şeyi reddetmek zorunda kaldı. Dolayısıyla bir insana ibadet etmemiz mümkün değildir.*Herhangi bir şey* Her neyse. Her şeyden önce Musa'nın teizmine ve saf maneviyatına bağlı kalmalıyız. Dil alışverişimiz, şeylerin doğasının bir karışıklığı değildir: Biz Tanrı'nın yerine İsa Mesih'e değil, İsa Mesih'te Tanrı'ya ibadet ederiz.

Tanrı'nın Kendisini insanlıkta açığa çıkardığına, O'nun sevgi ruhu, dindarlık ruhu, zeka ruhu, bilgi ve iyi öğüt ruhu olan Kurtarıcı'nın Ruhu'nda içimizde olduğuna inanıyoruz; ve bütün bunlarda kör bir fanteziye benzeyen hiçbir şey göremiyorum. Enkarnasyon, Teslis ve Kurtuluş doktrinlerimiz dünya kadar eskidir ve Musaizm'in hukuk bilginleri ve rahipleri için ayırdığı o gizli doktrinden bile kaynaklanmaktadır. Sephiroth Ağacı, Teslis gizeminin takdire şayan bir anlatımıdır. Adam Kadmon'un düşüşü, tüm düşmüş insanlığın devasa anlayışı, daha az harika olmayan bir Restoratör, daha az olmayan bir Mesih gerektirir; ve yine de Kendisini küçük bir çocuğun uysallığıyla ortaya koyan biri; aslanlarla oynayabilir veya arayabilir

Güvercinin yavruları da O'nun yanındadır. Doğru anlaşıldığında Hıristiyanlık, sünnet ve hahamların ibadetleri hariç, artı muhteşem birliktelik içindeki inanç, umut ve hayırseverlik hariç, en mükemmel haliyle Yahudiliktir.

Günümüzün öğrencileri Mısırlı bilgelerin köpeklere, kedilere ya da sebzelere tapmadıklarını varsayıyorlar. İnisiyelerin gizli doktrini Musa ya da Orpheus'unkiyle tamamen aynıydı. Yasa kadar değişmez, yaşam kadar bereketli, doğanın tamamında ortaya çıkan, tüm zekalarda düşünen, tüm kalplerde sevgi dolu, varlığın ve varlıkların onlarla bütünleşmeden nedeni ve ilkesi olan, görünmez ve ötesinde olan tek bir evrensel Tanrı. herkes düşündü ama kesinlikle oradaydı çünkü O olmadan hiçbir şey var olamazdı.

İnsanlar O'nu göremedikleri için O'nu hayal etmişlerdir ve tanrıların çeşitliliği, onların rüyalarının çeşitliliğinden başka bir şey değildir.

Farklı mezheplerin rahipleri, eğer senin rüyan benim rüyam gibi değilse, sonsuza kadar lanetleneceğini söylüyorlar. Onlar gibi akıl yürütmeyin; reveille saatini bekleyelim.

Michelet'nin zaten kullandığı bir başlık altında güzel bir kitap yayınlanabilir. İncil'in, Puranaların, Vedaların, Hermes'in kitaplarının, Homerik İlahilerin, Konfüçyüs'ün özdeyişlerinin, Muhammed'in Kuran'ının ve hatta İskandinav Eddalarının bir uyumu olurdu. Kesinlikle Katolik olacak olan bu derleme, İnsanlığın İncili adını alacaktı; Bu oldukça gösterişli ve stil sahibi yaşlı adam, bu işi yapmak yerine sadece neler yapılabileceğini gösterdi ve önsözün hafifçe taslağını çizdi.

Aslında din hiç değişmemiştir ama her çağın, her milletin önyargıları, yanlışları vardır. Hıristiyanlığın ilk yüzyıllarında insanlar dünyanın sonunun geleceğini öngörüyor ve hayata rahatlık katacak her şeyi küçümseiyorlardı. Cennet hayalleri karşısında ilimler, sanatlar, vatanseverlik, aile sevgisi hepsi unutulmaya yüz tuttu. Bazıları şehitliğe, bazıları çöle kaçtı ve imparatorluk harabeye döndü. Daha sonra teolojik tartışmaların çılgınlığı ortaya çıktı ve Hıristiyanlar anlamadıkları sözler yüzünden birbirlerinin boğazını kestiler. Orta Çağ'da İncillerin sadeliği yerini okulların tartışmalarına bırakmış, hurafeler her yeri sarmıştı. Rönesans'ta materyalizm yeniden ortaya çıktı, büyük birlik ilkesi hiçe sayıldı ve Protestanlık dünyaya ucube kiliseler ekti. Katolikler merhametsizdi, Protestanlar ise acımasızdı.

Sonra, kaprisle kurtaran ve lanetleyen Tanrı'ya dair korkunç öğretileriyle kasvetli Jansenizm geldi; melankoli ve ölüm kültü. Sonrasında

Devrimin özgürlüğü terörle, eşitliği balta darbesiyle ve kardeşliği kan dökerek dayattığını. Alçak ve kalleş bir tepki oluştu. Tehdit altındaki çıkarlar din maskesine büründü ve kasa Haç'la ortak dava haline getirildi. Bugün bulduğumuz durum budur. Zouave'ler, kutsal mekanın koruyucu meleklerinin yerini aldılar ve Cennette şiddete maruz kalan, yeryüzünde şiddete artık dünyevilik ve dualarla değil, para ve süngülerle direnen Tanrı Krallığı'nın yerini aldılar. Yahudiler ve Protestanlar Peter'ın Pence'ini şişiriyor. Din artık bir inanç meselesi değil, bir partizanlık meselesidir.

Hıristiyanlığın henüz anlaşılmadığı ve sonunda yerini almakta olduğu açıktır; işte bu yüzden her şey bozulur ve dünya durumunu bir denge durumuna getirmek için tüm hakikati ve tüm gücüyle tesis edilmediği sürece gerçekten de bozulacaktır.

Yani yaşadığımız huzursuzluk kasıtlı olarak kışkırtılmıyor; insanların kendi ebedi denge kanunlarına karşı koymaya çalıştıkları her şeyi altüst eden sürekli hareketten kaynaklanır.

Dünyayı yöneten yasalar aynı zamanda her bireyin kaderi üzerinde de egemendir: insanın boş durmadan dingin olması amaçlanmıştır. Onun huzuru, kendi uygun denge durumunu bilmekten ibarettir; aynı zamanda sürekli hareketten de vazgeçemez çünkü hareket hayattır. Ya ona boyun eğmek ya da onu yönlendirmek gerekir. Ona boyun eğmek onun tarafından kırılmaktır, onu yönlendirmek onun tarafından yeniden yaratılmaktır. Ruh ve beden arasında düşmanlık değil, bir denge olmalıdır. Ruhun doyumsuz susuzlukları, bedenin düzensiz iştahları kadar uğursuz olabilir. Şehvet, anlamsız yoksunluklarla yatıştırılmak yerine alevlendirilir. Bedensel rahatsızlıklar ruhu üzgün ve iktidarsız hale getirir ve tebaası olan organlar tamamen özgür ve tatmin olmadıkça o gerçek anlamda kraliçe olamaz.

Lütuf ve doğa arasında bir düşmanlık değil, bir denge vardır, çünkü lütuf, Tanrı'nın Kendisinin doğaya verdiği yöndür. Baharların çiçek açması, yazların mısır tarlalarıyla gelmesi ve sonbaharların üzüm salkımları vermesi Yüceler Yücesi'nin lütfuyladır. Duygularımızı cezbeden çiçekleri, bizi ayakta tutan ekmeği, bizi canlandıran şarabı neden küçümseyelim ki? Mesih, bu gün bize günlük ekmeğimizi vermesi için Tanrı'ya dua etmeyi öğretti. Her baharın gülleri, her yazın yapraklı gölgesi için de dua edelim. En azından her kalpte gerçek şefkati, her canlıya karşı dürüst ve samimi bir sevgiyi O'ndan isteyelim.

arasında düşmanlığın asla karışmaması gereken bir denge vardır.

adam ve kadın. Karşılıklı bağlılık onları bağlayan birlik yasasıdır. Kadın çekiciliğiyle erkeği büyülemeli, erkek de zekasıyla kadını özgürleştirmeli.

Kadın, erkek tarafından aşağılanırsa, erkek de kadın tarafından aşağılanır. Bir kadının iyiliklerini satın alırsan, fazla ücret alır ve seni mahveder. Onu etten ve pislikten oluşan bir yaratığa çevirin, o da sizi yozlaştıracak ve kirletecektir.

Düzen ile özgürlük, itaat ile insan onuru arasında bir denge vardır ve gerçek bir karşıtlığın oluşmasına dair en ufak bir olasılık bile yoktur.

Hiç kimsenin keyfi ve despotik bir iktidara hakkı yoktur. Hayır, hiç kimse, hatta Tanrı bile. Hiç kimse bir başkasının mutlak efendisi değildir. Çoban bile köpeğinin bu ölçüde efendisi değildir. Korumak, akıl dünyasının kanunudur; itaat etmesi gerekenler yalnızca kendi iyilikleri için itaat ederler; iradeleri yönlendirilir ama boyun eğdirilmez; kişi iradesini kullanabilir ama asla ondan ayrılmaz.

Kral olmak, kişinin kraliyet haklarını halkın haklarına karşı korumaya kendini adaması demektir ve kral ne kadar güçlüyse halk da o kadar gerçek anlamda özgürdür. Çünkü disiplinsiz ve korumasız özgürlük köleliğin en kötüsüdür. Grupların çatışmasında herkesin zulmü olan anarşiye dönüşüyor. Gerçek sosyal özgürlük adaletin mutlakiyetidir.

İnsan hayatı değişir; Kolektif ve evrensel hayata uykuya dalmış olarak uyanır ve sonra uyur; zaman ve mekan bilincine varmadan kendi kişisel varlığının hayalini kurar. Bireysel ve sorumlu yaşama dönüşünde uyanıklık halinde kolektif ve ebedi varlığının hayalini kurar. Rüya gecedeki parıltılardan biridir. Dini gizemlere olan inanç, günün derinliğinde beliren gölgelerden biridir.

Muhtemelen insan için sonsuzluk da tıpkı hayatı gibi, uyanıklık ve uyku dönemlerinden oluşan bir değişim içindedir. Ölülerin krallığında yaşadığını hayal ederken rüya görür; ölümsüzlüğüne yeniden kavuştuğunda ve rüyalarını hatırladığında uyanıktır.

Yaratılış bize, Tanrı'nın Adem'i derin bir uykuya soktuğunu ve adam uyurken ondan güç aldığını bildirir. *Çava*ona kendisi gibi bir yardımcı vermek için - ve Adem haykırdı: 'Bu artık etimden et ve kemiğimden kemiktir.'

Bir önceki bölümde kutsal kitabın yazarının, Adem'in erkek ve dişi olarak yaratıldığını beyan ettiğini unutmuyoruz; bu, Adem'in izole edilmiş bir birey olmadığını, aksine bir insan olarak kabul edildiğini açıkça gösteriyor.

bütünüyle insanlık. Peki bu nedir*Şevah*Yoksa uykusu sırasında onun yardımcısı olmak üzere ondan çıkan ve daha sonra onu ölüme adayacak olan Havva mı? Elbette Hinduların Maya'sı, maddi kap, ruhun yardımcısı olan dünyevi form, ruhun kendi formuna benzer ama ondan ayrı mı? Ruh o dünyevi formdan uyandığında buna ölüm diyoruz.

Ruh, evrensel yaşamda geçirilen bir günün ardından uyuduğunda, *chavah*Kendisinin; Kozasına sarınır ve zaman içindeki varoluş dönemleri, sonsuzlukta çalışmalarından dinlendiği rüyalar gibidir.

Böylece dünyaların merdivenlerine tırmanır, ama yalnızca uykusu sırasında. Sonsuzluğu boyunca, Maya'nın kölesi olmadan kullanması gereken Maya ile birliktelik sayesinde kazandığı tüm yeni bilgi ve güç kazanımlarının tadını çıkarabilir. Çünkü muzaffer Maya, uyandığında yırtamayacağı bir perdeyi ruhunun etrafına saracak ve o succubus'u bir kez okşadığında, delirmiş bir şekilde uyanma eğiliminde olacak; ve bu sonsuz yaşamın gerçek gizemidir.

Delilerden daha zavallı yaratık yoktur ama yine de çoğunlukla onlar korkunç talihsizliklerinin farkında değildirler. İsveçborg, ne kadar tehlikeli olursa olsun, bizce daha az dokunaklı olmayan bir şey söyleyecek kadar ileri gitti. Lanetlilerin cehennemin dehşetini güzellik, karanlığını ışık ve azaplarını zevk olarak gördüklerini söyledi. Bunlar, bazı Doğu ülkelerinde idama mahkûm edilen, işkencecilere teslim edilmeden önce uyuşturucuyla uyuşturulanlar gibidir.

Tanrı, kendi yasasının ihlaline bağlı cezaları bir kenara bırakamaz, ancak acı eklenmeden de sonsuz ölümün yeterince kötü olduğunu düşünür. Her ne kadar kırbaçlarını çekerken oluşan öfkeyi durduramasa da, kırbaçlanacak olanların bilinçsiz olmasını sağlar.

Biz de İsveçborg'un anlayışına katılmıyoruz, çünkü inandığımız tek şey sonsuz yaşamdır. Onun, iğrenç gölgelerden zevk alan ve yanlışlıkla çiçek sanmak için zehirli mantarlar toplayan çılgın ve halüsinasyonlu lanetli topluluğu, görebildiğimiz kadarıyla hiçbir işe yarar sebep olmadan cezalandırılıyor, çünkü cezalarının bilincinde değiller. Bir tür tımarhane olan onun cehennemi, Dante'ninkinden daha az asildir: inişiyle sürekli daralan ve sembolik yılanın üç başının arkasında insanın ihtiyaç duyacağı dar bir yolda biten dairesel bir uçurum. sadece ışığa doğru tırmanmak için dönün.

Sonsuz yaşam sürekli bir harekettir ve bizim için sonsuzluğun başka bir anlamı yoktur.

zamanın sonsuzluğundan daha.

Bir an için cennetsel mutluluğun, avuçlarımız elimizde ve başlarımızda taçlarla Şükürler olsun demekten ibaret olduğunu ve beş yüz milyon Şükürler olsun'dan sonra her şeye yeniden başlamak zorunda kaldığımızı (korkunç bir mutluluk!) hayal edin; her Hallelujah'a atanabilir; bir öncülü ve bir halefi olacaktır ve ardıllık süreyi, başka bir deyişle zamanı gerektirir, çünkü bir başlangıç olacaktır.

Ancak sonsuzluğun ne başı ne de sonu vardır.

Kesin olan bir şey var ki, o da diğer yaşamın gizemleri hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmediğimizdir; ama hiçbirimizin sıfırdan başladığımızı hatırlamadığı ve gelecekte var olmayacağı fikrinin hem sezgilerimize hem de aklımıza eşit derecede baskı uyguladığı da kesindir.

İsa bize adil olanların Cennete gideceğini söyler ve Cenneti Babasının Evi olarak adlandırır. Bize bu evde birçok Konağın bulunduğuna dair güvence veriyor. Bu Konakların yıldızlar olduğu yönünde bir tahminde bulunabiliriz. Dolayısıyla yıldızlarda yenilenen varoluş fikri veya teorisi, İsa Mesih'in öğretisine tamamen aykırı olmayabilir. Rüya hayatı esasen gerçek hayattan farklıdır; manzarası, dostları ve anıları var; ve bu yaşamda kişi hiç şüphesiz başka biçimlere ve başka dünyalara ait yetilere sahiptir.

İnsan bu dünyada hiç tanımadığı sevilen varlıklarla yeniden tanışır; ölenler yeniden canlı görülüyor; biri havada taşınır; insan sanki vücut ağırlığının etkisi daha azmış gibi su üzerinde yürür; Bilinmeyen diller konuşulur ve çok tuhaf bir şekilde organize olmuş yaratıklarla iletişim kurulur. Oradaki her şey o kadar çok şeyi anımsatıyor ki, bu dünyayla hiçbir ilgisi yok; bunlar önceki varoluşların belirsiz anıları olamaz mı?

Rüyalar yalnızca beyinden mi kaynaklanır? Peki bunları beyin üretiyorsa kim icat ediyor? Çoğu zaman bizi korkutur ve yorarlar. Kabuslarımızı hangi Callot ya da Goya icat etti?

Rüyalarımızda sık sık suç işlediğimizi zannederiz ve uyanma vakti geldiğinde suçlarımızdan kurtulduğumuz için rahatlarız. Aynı şey örtülü varoluşumuz, et örtüsünün altındaki hayallerimiz için de geçerli olabilir mi? Nero irkilerek mi uyandı ve şöyle bağırdı: 'Tanrıya şükür! Anneme suikast düzenlemedim.'?

Onu yanında yaşarken ve gülümserken, sırası geldiğinde ona hayali suçlarını ve kötü rüyalarını anlatmaya hazır mı buldu?

Şu anki yaşamımız çoğu zaman korkunç bir rüya gibi görünür ve uykudaki görüntülerden neredeyse hiç daha mantıklı değildir. İnsan onda sıklıkla olmaması gereken şeylerle, olmaması gereken şeylerle de karşılaşıyor. Bazen bize sanki doğa çılgınca davranıyormuş ve akıl, korkunç bir Ephiast'ın altında kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi gelir. Bu yanılsamalar ve boş umutlarla dolu hayatta olup bitenler, sonsuz yaşamla karşılaştırıldığında, uyanık yaşamın gerçekleriyle karşılaştırıldığında bir rüyanın vizyonları kadar aptalcadır kuşkusuz.

Uyandığımızda, rüyalarımızda işlediğimiz günahlar için kendimizi suçlamayız ve eğer bunlar suçsa, trans halindeyken işlenmişse toplum bizi hesaba çekmez; örneğin trans halindeki bir adamın rüyasında onu öldürdüğünü gören karısına ölümcül bir darbe indirmesi gibi. Bu şekilde, dünyevi hatalarımızın, insanın dünyayı terk etmeden önce sonsuzluğa girmesini sağlayan özel bir coşku nedeniyle, Cennet'te de yansımaları olabilir. Güncel yaşamımızda yapılan bazı eylemler, daimi huzur bölgelerini rahatsız edebilir. Halk deyimiyle melekleri ağlatan günahlar vardır. Azizlerin haksız iftiraları, Yüce Varlığı ruhların kaprisli despotu ve ruhlara sonsuz işkenceci olarak tanıtarak ifşa ettikleri iftiralar bunlardır.

Aziz Dominik ve Aziz Pius V muhalif Hıristiyanlara işkence yaptığında, dökülen kanları sayesinde Cennetin büyük Katolik topluluğuna yeniden kabul edilen bu şehit Hıristiyanlar, kuşkusuz şaşkınlık ve acıma çığlıklarıyla kutsanmış ruhların saflarına kabul edildiler ve Engizisyonun korkunç uyurgezerleri, yüksek yargıç huzurunda uykularında çılgına döndüklerini iddia ederken mazur görülemezdi.

İnsan vicdanını saptırmak, ruhu susturmak ve akla iftira atmak, bilgelere zulmetmek ve bilginin ilerlemesine karşı çıkmak, bunlar gerçek ölümcül günahlardır, Kutsal Ruh'a karşı işlenen ve ne bu dünyada ne de dünyada asla affedilemeyecek olan günahlardır. Gelmek.

BÖLÜM X

Kötülüğün Manyetizması

Tek bir Ruh sonsuzluğu doldurur. Bu, hiçbir şeyin sınırlamadığı veya bölmediği, her yerde bütün olan ve hiçbir yerde sınırlı olmayan Tanrı'nındır.

Yaratılmış ruhlar ancak çevrelerine uygun, eylemlerini kısıtlayan ve onlara araç olan, sonsuzluğa kapılmalarını engelleyen kılıflar olmadan yaşayabilirler.

Denize bir damla tatlı su atılsa, sızdırmaz bir kılıfla korunmadığı sürece orada kendini kaybeder.

Dolayısıyla çıplak, biçimsiz ruhlar mevcut değildir. Sahip oldukları formlar, bulundukları ortama göre değişir ve örneğin bizim atmosferimizde, onları gördüğümüz bedenlere sahip insanlardan ve kaderini ve doğasını henüz bilmediğimiz hayvanların ruhlarından başka ruhlar var olamaz. .

Yıldızların ruhu var mı? Üzerinde yaşadığımız dünyanın kendi bilinci ve niyeti var mı? Bunlar bizim tarafımızdan bilinmiyor, ancak bunlara inanmayı seçenlerin hatalı olduğunu kanıtlayamayız.

Bazı istisnai olaylar, yeryüzünün ruhunun kendiliğinden tezahürleri olarak açıklanmıştır; ve bu tezahürlerde bir çeşit düşmanlık sıklıkla gözlemlendiğinden, yeryüzünün ruhunun çoklu olduğu çıkarımı yapılmıştır. Kendini iki olarak özetlenebilecek ve üç tarafından denge durumuna getirilen dört temel kuvvette açığa çıkardığı söylenir. Bu, Sfenks'in büyük bilmecesinin çözümlerinden biridir.

Kadim hiyerophantlara göre madde yalnızca*alt tabaka*yaratılmış ruhlardan Tanrı'nın onu doğrudan yaratmadığını, ancak belirli güçlerin, Elohim'in, Tanrı'dan yayıldığını ve gökleri ve yeri yarattığını düşünüyorlardı. Doktrinleri Yaratılış kitabının ilk cümlesini şu şekilde yorumladı: *Bereschith*, baş veya ilk prensip,*bara*yaratıldı,*Elohim*, güçler, *İşte ha aretz...*Cenneti ve yeri kim yarattı veya kim yaptı (ima etti).

Bu çevirinin yalın çoğulu verecek çeviriden daha mantıklı göründüğünü itiraf ediyoruz.*Elohim*fiile*bara*tekil olarak kullanılır.

Bu Elohim veya güçler, dünyaların üstün ruhları olacaktır.

formlar, elementel özelliklerine özgü madde olacaktır. Bir dünya yaratmak için, öyle varsayılır ki, Tanrı, birbirleriyle çekişirken önce kaos yaratan ve daha sonra mücadeleden sonra dinlenmek zorunda kalarak elementlerin uyumunu oluşturan dört koruyucu ruhu birbirine bağladı. Böylece toprak ateşi hapsetti ve suyun hücumundan kaçmak için şişti. Hava mağaralardan kaçıp toprağı ve suyu sardı ama ateş sürekli savaşıyor ve toprağı aşındırıyor, su da yeri geldiğinde toprağı istila ediyor ve bulutlar halinde göğe yükseliyor; hava kışkırtılır ve bulutları uzaklaştırmak için akıntılar ve fırtınalar oluşturur. Tanrı'nın iradesi olan büyük denge yasası, yarışmaların dünyaları başkalaşımları için belirlenen zamandan önce yok etmesini engeller.

Elohim gibi, dünyalar da isyanlarının kırmaya çalıştığı manyetik zincirlerle birbirine bağlıdır. Güneşler rakip güneşler ve gezegenler, kendilerini soğurulmaktan korumak ve bireysel varlıklarını sürdürmek için, çekim zincirlerine karşı çıkarak gezegenlere karşı eşit bir itme enerjisi uygularlar.

Bu devasa güçler bazen şekil almış ve dev kılığında ortaya çıkmışlardır: bunlar Hanok kitabının egemenleridir; dişlerimiz arasında ve üst derimizde üreyen infusoria'lara veya mikroskobik böceklere benzediğimiz korkunç varlıklar. Egregorlar varlığımızdan habersiz oldukları için bizi acımadan eziyorlar; bizi göremeyecek kadar büyükler ve orada olduğumuzu tahmin edemeyecek kadar sınırlılar.

Bu, tüm popülasyonları saran gezegensel sarsıntıları açıklıyor. Tanrı'nın aptal ve zalim bir çocuğun masum bir sineğin kanatlarını ve bacaklarını koparmasını engellemediğini ve Tanrı'nın yoldan geçen biri tarafından yok edilen ve parçalanan karınca yuvası lehine müdahale etmediğini çok iyi biliyoruz. .

Akarın organları insan analizine meydan okuduğu için insan, doğanın sonsuz düzeni içinde kendi varlığının akarın varlığından çok daha değerli olduğunu varsayma hakkına sahip olduğunu düşünür! Ne yazık ki! Camoëns muhtemelen egregor Adamastor'dan daha fazla dehaya sahipti; ama bulutlarla taçlandırılmış, dalgalarla kuşatılmış ve kasırgalara bürünmüş dev Adamastor, Camoëns'in şiiri hakkında herhangi bir fikir sahibi olabilir miydi?

İstiridyeyi iştah açıcı bir lokma olarak görüyoruz; onun özbilincinin olmadığını ve bu nedenle acı çekmediğini düşünüyoruz. Yani en ufak bir pişmanlık duymadan onu canlı canlı yiyoruz. Kerevit ve ıstakozu kaynar suya atıyoruz çünkü bu şekilde pişirildiğinde etleri daha sert ve lezzetli oluyor.

Hangi korkunç yasaya göre zayıflar güçlülere, küçükler büyüğe terk ediliyor, devin yuttuğu zavallı zavallıya uyguladığı işkencelerden haberi bile yokken?

O halde bizden daha güçlü ve açgözlü varlıklara karşı herhangi birinin savunmamıza geleceğinden emin olabilir miyiz? Yıldızlar birbirlerine etki eder ve tepki verirler; dengeleri sevgi bağları ve nefret dürtüleri tarafından üretilir. Bazen bir yıldızın direnci çöker ve onu özümseyen bir güneşe sürüklenir; Bazen bir yıldız kendi içindeki çekim kuvvetinin öldüğünü hisseder ve evrenin dönüşü nedeniyle yörüngesinden fırlatılır. Aşık yıldızlar birbirine yaklaşır ve yeni yıldızlar doğurur. Sonsuz uzay, yıldızlardan oluşan uçsuz bucaksız bir şehirdir; birbirlerine danışırlar ve ışıktan telgraflarla iletişim kurarlar. Bazı yıldızlar kardeştir. Diğerleri rakip. Zorunluluk yıldızları kendi rotalarını takip etmeye zorlar, ancak onlar yayılımlarını değiştirerek özgürlüklerini kullanabilirler.

Dünya tatsız hissettiğinde insanları öfkeyle doldurur ve yüzeyine vebalar saçar; hoşlanmadığı gezegenlere zehirli bir manyetizma yansıtır ve onlar da ona savaş göndererek misilleme yaparlar. Venüs onun üzerine ahlaksızlığın zehrini saçıyor; Jüpiter kralları kışkırtır; Merkür caduceus'unun yılanlarını insanlığa karşı gönderir; Ay insanı deliye çevirir, Satürn ise umutsuzluğa sürükler. Yıldızlardaki bu aşk ve öfke nöbetleri, günümüzde belki de fazlasıyla küçümsenen tüm astrolojinin temelidir. Bunsen'in son zamanlarda yaptığı spektrum analizi, her yıldızın manyetizmasının özel ve özel bir metalik taban tarafından belirlendiğini ve gökyüzünde renk gamı gibi çekim ölçeklerinin bulunduğunu kanıtlamadı mı? Dolayısıyla gezegensel küreler arasında manyetik etkiler var olabilir ve gerçekten de vardır; ve bunlar, eğer onlara zeka bahşedilmişse veya eskilerin göksel gözlemciler veya egregorlar olarak adlandırdığı cinler tarafından yönetiliyorsa, bu gezegenlerin iradesine itaat edebilirler.

Doğayı düşündüğümüzde hayret verici çelişkilerle karşılaşırız. Sonsuz bir aklın delilleri her yerde vardır ama aynı zamanda tamamen kör güçlerin eylemlerini de kabul etmemiz gerekir. Vebalar hiçbir ebedi düzen ilkesine atfedilemeyecek rahatsızlıklardan başka bir şey değildir. Salgın hastalıklar, seller ve kıtlıklar Allah'ın emri değildir ve bunları Şeytan'a, yani Allah'ın kötülük yapmasına izin verdiği bir azap meleğine atfetmek, kötülük yapmak için, Sorumlu ve ahlaksız bir ajanın arkasına saklanıyor. Peki bozukluklar gerçekte nereden geliyor? İkinci nedenlerin hatalarından. Fakat eğer bu ikinci nedenler hata yapma kapasitesine sahipse,

zeki ve özerk olmaları gerekir ve burada egregorların tam öğretisine sahibiz.

Bu doktrine göre yıldızlar, üst derilerinde dolaşan parazitlerle ilgilenmezler, tamamen aşklarına ve nefretlerine kapılırlar. Noktaları soğumaya işaret eden güneşimiz yavaş ama amansız bir şekilde Herkül takımyıldızına doğru çekiliyor. Bir gün hem ışıktan hem de ısıdan mahrum kalacak, çünkü yıldızlar da bizim gibi yaşlanıp ölmek zorunda kalacaklar. O zaman artık üzerine hücum edecek ve kendilerini parçalara ayıracak gezegenleri itecek gücü kalmayacak ve bu, evrenimizin sonu olacak. Ancak eskinin enkazından yeni bir evren doğacaktır. Kaostan yeni bir yaratılış ortaya çıkacak ve biz, yeni bir türde yeniden doğmuş olarak, egregorların aptal ihtişamına karşı daha iyi bir avantaj elde etmek için savaşabileceğiz ve bu, Adam Kadmon restore edilene kadar devam edecek. Bu ruhların ruhu, bu formlar, tüm yaratılışı özetleyen o kolektif dev. Kabalistlere göre güneşi topuğunun arkasına saklayan, yıldızları sakalının tutamları arasında gizleyen ve yürümek istediğinde bir ayağıyla Doğu'ya, diğer ayağıyla Batı'ya basan Adem.

Egregorlar İncil'in Anakim'idir veya daha doğrusu Enoch'un kitabına göre patriklerdir. Onlar efsanevi Titanlardır ve tüm dini geleneklerde bulunurlar.

Bunlar, savaşlarında uzaya göktaşları fırlatan, kuyruklu yıldızların üzerinde eyersiz binen ve kayan yıldızlardan ve ateş toplarından oluşan salvoları ateşleyenlerdir. Bu varlıklar öfkelendiğinde veya hastalandığında hava sağlıksız hale gelir, su bozulur, yer sarsılır ve volkanlar öfkeyle parlar. Bazen, Güney Fransa'nın vadilerinden evlerine geç dönen insanlar, dağlık bir platoda hareketsiz oturan ve ıssız bir gölde ayaklarını yıkayan bir adamın devasa bedenini gördüklerinde dehşete düşerler; aynı anda haç çıkararak yollarına devam ederler ve yalnızca yalnız bir egregorun dalgın gölgesiyle karşılaştıklarında Şeytan'ı bir vizyona sahip olduklarını düşünürler.

Bu egregorlar, eğer varlıkları kabul edilecekse, Tanrı'nın model aldığı aracılar, yaratıcı makinedeki canlı çarklar, Proteus kadar çok biçimli ama her zaman kendi temel özleriyle sınırlılar. Enginliğin bizden çaldığı sırları bilirler ama bildiğimiz bazı şeylerden habersiz olurlar. Kadim büyünün çağrışımları onlara yöneliktir ve onlara Farsça veya Keldani tarafından verilen barbar isimler hala eski büyü kitaplarında korunmaktadır.

İlkel geleneklerin şiirsel koruyucuları olan Araplar

Doğu hala bu devasa cinlere inanıyor. Bazıları siyah, bazıları beyazdır. Siyah cinler kötü niyetlidir ve Afreet olarak adlandırılır. Muhammed bu cinleri sakladı; ve öyle büyük melekler var ki kanatlarının vuruşu dünyaları uzayda gezdiriyor. Allah'ı bizden saklayan ve O'nu işe yaramaz hale getiriyormuş gibi görünen bu sonsuz aracı varlıklar çokluğunu umursamadığımızı kabul ediyoruz. Eğer ruhlar zinciri Allah'a doğru uzanırken halkalarını sürekli genişletiyorsa, durması için de bir neden göremiyoruz. Çünkü o, O'na asla dokunamadan sonsuza kadar ilerleyecektir. Özgürlüğe ve barışa asla ulaşamadan, üstesinden gelmemiz veya önünde eğilmemiz gereken milyonlarca tanrımız olmalı. Egregor mitolojisini nihai ve kesin olarak reddetmemizin nedeni budur.

Burada derin bir nefes alıyoruz ve hoş olmayan bir rüyadan sonra uyanan bir adam gibi kaşlarımızı siliyoruz. Yıldızlarla dolu ama hayaletlerden arınmış gökyüzüne bakıyoruz ve kalbimizde tarif edilemez bir rahatlamayla İznik İnancı'nın ilk sözlerini yüksek sesle tekrarlıyoruz:*Bir Deum'da Credo*. (Tek Tanrıya inanıyorum.)

Egregorlar ve afreetlerle birlikte hızla ilerleyen Şeytan, bir an gökyüzünde parlıyor ve şimşek gibi kayboluyor.*Videobam Satanam sicut fulgura*(veya *fulgar) de coelo cadentem*. (Şeytanın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm).

İncil'in devleri sel tarafından yutuldu. Mitolojik Titanlar üst üste yığdıkları dağların altında ezildiler. Jüpiter yalnızca bir gezegendir ve antik dünyanın tüm devasa fantazmagorisi, Rabelais'de Gargantua adı verilen devasa kahkahadan başka bir şey değildir.

Tanrı'nın kendisi artık kendisini canavarca bir panteonla temsil etmemizi istemiyor. O, orantı ve uyumun Babasıdır ve kötülükleri reddeder. En sevdiği hiyeroglifler beyaz ve narin kuzu ve güvercin figürleridir ve Kendisini bize annesinin kollarında bir bebek şeklinde sunar. Katolik sembolizmi ne kadar sevimli ve ne kadar çok iğrenç rahip onu yanlış anlamış durumda.

Aşk Ruhu'nun güvercininin kızartma dumanının içinde uçtuğunu hayal edebiliyor musunuz?*otomobil-da-fé*ve Yahudilerin yanışını izleyen Meryem Ana? Çocuk İsa'nın Zouave'lerinin kurşunları altında kalan zavallı gençleri ve hoşgörüyle elde edilen hazinenin etrafına dizilen tüfekleri görüyor musunuz? Ama İlahi Takdir'in sırlarını kim anlayabilir? Belki de askeri gücün bu şekilde kötüye kullanılması muhalifleri temize çıkaracak ve papazın günahı dünyanın masumiyeti haline gelecektir!

Ayrıca Papa aziz bir rahip değil mi ve görevini yerine getirmiyor mu?

tam bir kalp samimiyetiyle mi? Peki kim suçlanacak? — Çelişki ve yanılgı ruhunu, başından beri katil olan yalan ruhunu suçlamalıyız; Ayartıcıyı, Şeytanı, Kötülüğün Manyetizmasını suçlamalıyız.

Kötülüğün manyetizması, sapkın alışkanlıkların ölümcül akımıdır; insanın en zararlı hayvanlardan kopyaladığı tüm açgözlü içgüdülerin ve hilelerin melez sentezidir ve Orta Çağ'ın şeytanları gerçekten bu felsefi anlamda kişileştirdiğidir.

Tipik bir iblisin keçi veya boğa boynuzları, baykuş gözleri, akbaba gagasına benzeyen burnu, Harpy pençeleri ve su aygırının karnı vardır. Düşmüş bir melek için bile ne büyük bir figür ve Milton'un dehasının hayal ettiği muhteşem Cehennem kralından ne kadar da uzak!

Ancak Milton'un Şeytanı, Cromwell yönetimindeki İngilizlerin devrimci ruhundan başka bir şeyi temsil etmez ve gerçek Şeytan her zaman katedrallerin ve efsanelerin şeytanıdır.

Maymun kadar kurnaz, yılan gibi sinsi, tilki kadar kurnaz, yavru bir kedi gibi atılmaya hazır, kurt ya da çakal kadar alçaktır.

Bir uşak kadar alçak ve dalkavuklukla dolu, bir kral kadar nankör, kötü bir rahip kadar kinci, bir ahlaksız kadar vicdansız ve haindir.

Eski büyü kitaplarına göre o, kuzu ve güvercin dışındaki tüm biçimleri benimseyen bir Proteus'tur. Artık o, soylu bir hanımefendinin trenini taşıyan hilekar küçük uşaktır; artık o, köklü bir ilahiyatçı ya da zırhlı bir şövalyedir. Kötü danışman her yere sızar, hatta gülün ortasına bile gizlenir. Bazen, rahibin cüppesinin ya da piskoposun cüppesinin altında, zavallı gizli kuyruğunu kilisenin koridorunda takip ediyor; rahibenin düğümlü ipine tutunuyor ve dua kitaplarının sayfaları arasına sıkışıyor. Fakirlerin boş cüzdanlarında uluyor ve zengin adamların kasalarının anahtar deliklerinden gizlice hırsızları çağırıyor. Onun temel ve silinmez karakteri sürekli bir saçmalıktır, çünkü ahlaki açıdan o bir ayyaştır ve her zaman şu ya da bu aptallıkla meşgul olur. Hile yapmak, plan yapmak ve hesaplamak zaman kaybıdır; Yanlış yapanlar akılsızlıklarını gösterirler.

Büyücülere göre o her zaman bir şeyler ister; bir paçavra, yıpranmış bir ayakkabı ya da bir parça samanı kabul edecektir. Hiç kimse bu alegoriyi anlamadan edemez. Kötülüğe en ufak bir şeyi bile kabul etmek, onunla bir anlaşma yapmakla aynı şey değil mi? Eğer onu boş bir meraktan bile çağırırsanız, ruhunuzu ona satmış olmuyor musunuz? Efsanevi demonoloji doludur

felsefe ve akıl. Gurur, açgözlülük ve kıskançlık kendi başlarına kişilikler değildir, ancak sıklıkla erkeklerde kişileştirilirler ve sonunda şeytanı görenler kendi iğrençliklerine bakarlar.

Şeytan hiçbir zaman yakışıklı olmadı; o düşmüş bir melek değil, doğuştan lanetli ve Tanrı onu asla affetmeyecek çünkü Tanrı söz konusu olduğunda o var değil. O bizim hatamız olarak var olur, o ahlaksızlıktır, o hastalıktır, o korkudur, o delilik ve yalandır, o hasta ruhların çürüdüğü Limbo hastanesindeki ateştir.

O, sakin göksel bölgelere hiç girmemiştir ve bu yüzden de onlardan düşmüş olamaz.

O halde arkama geç, seni Maniçilerin dinsiz düalizmi; arkama geç, ey Tanrı'nın rakibi, yıldırım çarpsa da her zaman güçlü olan ve dünya için O'nunla mücadele eden! Arkama geç, ey efendinin çocuklarını baştan çıkaran, asi meleğin kölesi olan insanları kurtarmak için Tanrı'yı ölüme katlanmaya zorlayan, buna rağmen O'nun, Tanrı'nın, kendisine emanet ettiği kişilerin çoğunu terk ettiği uşak. Bu akıl almaz fedakarlıkla geri kazanmak istedim! Kahrolsun bu sonuncusu, egregorların en canavarı! Yücelik ve sonsuz zafer yalnızca Tanrı'ya mahsustur!

Yine de yüce Kurtuluş doktrinine sonsuz onur; Evren Kilisesi'nin tüm geleneklerine saygılarımızı; yaşasın antik sembolizm! Ama Allah bizi materyalist yorumlardan, metafizik varlıkları gerçek kişiler, alegorileri tarih yerine koymaktan korusun!

Çocuklar devlere ve perilere inanmayı severler ve kitlelerin illüzyonlara ihtiyacı vardır; Bunu biliyorum ve bu konuda hemşireler ve rahiplerle aynı fikirdeyim. Ama ne çocuklara ne de gerizekalılara yönelik olmayan bir okült felsefe kitabı yazıyorum.

Bazı insanlara göre eğer kimeralar yaşamasaydı dünya boş görünürdü.

Eğer içlerinde küçük yeşil adamlar ve iblisler olmasaydı, göksel uzayın derinlikleri onları rahatsız ederdi. Bu iri bebekler bana, La Fontaine'in masalındaki, teleskopunun mercekleri arasında sıkışıp kalmış bir fareye bakarken ayda bir mastodon gördüğünü sanan adamı hatırlattı. Her birimizin içinde, mizacının ya da öfkesinin doğurduğu bir baştan çıkarıcı ya da şeytan vardır. Bazıları için o, çalımlı bir hindi horozudur; bazılarına göre ise dişlerini gıcırdatan bir maymundur. Bu vahşi tarafı

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

İnsanlığımızın karanlık perdesidir, ruhumuzun karanlık perdesidir, yanlış ve dar görüşlü düşüncenin bencilliğiyle abartılmış hayvani içgüdülerimizin gaddarlığıdır, kısacası hakikati küçümseyen ruhlarda bulunan hata sevgisidir. korkaklık veya ilgisizlik.

Cine tutulmuş o kadar çok kişi var ki, bunlar İsa Mesih'in 'dünya' dediği yeri oluşturuyorlar; bu nedenle O, havarilerine şöyle dedi: 'Dünya sizi öldürecek'. Şeytan kendisine karşı çıkan herkesi öldürür ve hayatını hakikatin ve adaletin zaferine adayan biri için hayatını feda etmek demektir. Kötülerin şehrinde ahlaksızlık hüküm sürer ve kötülükten elde edilen kazançlar yönetir. Haklı olan peşinen mahkûm edilir, yargılamaya gerek yoktur; ama sonsuz yaşam, acı çekmeyi ve ölmeyi bilen cesurlara aittir. İyilik yapmaya çalışan İsa, ölüm yolunda olduğunu biliyordu ve arkadaşlarına şöyle dedi: 'İnsanoğlu'nun idama teslim edilmesi gereken Yeruşalim'e gidiyoruz. Hayatımı feda ediyorum; kimse benden bahsetmiyor; Tekrar almak üzere bırakıyorum. Eğer biri beni örnek almak isterse haçını omuzlasın ve beni takip etsin. Şimdi hepiniz beni görüyorsunuz ama yakında beni artık göremeyeceksiniz.' 'Kendini öldürmek mi istiyor?'; Yahudilere O'nun böyle konuştuğunu duyunca sordu. Ancak kendisinin başkaları tarafından öldürülmesine izin vermek kendini öldürmekle aynı şey değildir. Thermopylae'nin kahramanları orada son adamlarına kadar öleceklerinin bilincindeydiler ve onların şanlı mücadeleleri kesinlikle bir intihar değildi.

Kendini feda etmek asla intihar değildir; ve Curtius, eğer bir efsaneden fazlasıysa, intihar etmedi. Kartaca'ya dönen Regulus kesinlikle intihar etmiyor muydu? Sokrates ölüm cezasına çarptırıldıktan sonra hapishaneden kaçmayı reddedince intihar mı etti? Megaloman Sezar'a boyun eğmek yerine karnını deşmeyi tercih eden Cato, cumhuriyetçiliğin parlak bir örneğidir. Savaş alanında elinde süngüden başka silah kalmadığında, teslim emri verildiğinde 'Gel, al' diyerek kalbine saplayan yaralı asker, intihar değil, kahraman, inançlı bir insandı. fethetmek ya da ölmek için yemin etti. Utanç verici bir teslimiyet imzalamak yerine beynini uçuran De Beaurepair intihar etmedi; onur uğruna kendini feda etti!

Eğer kişi kötülükle anlaşma yapmazsa, ondan korkmasına gerek yoktur; ve kişi kötülükten korkmadığında, ölümden de korkmamalıdır, çünkü ona korkunç imparatorluğunu veren şey kötülüktür. Korkunç ıstıraplarla dolu, kara ve korkunç bir ölüm, Şeytan'ın kızıdır. Her ikisi de yok edilecek; ama yalancı olduklarından sonsuz olduklarını iddia ederler.

Biraz önce Şeytan'ın saçma olduğunu söylemiştik ve bizim düşüncemizde *Sihir Tarihi*, bizi sadece güldürdüğünü beyan ettik; ama doğruyu söylemek gerekirse çirkin bir saçmalığa gülmüyoruz ve iyi olanı sevince kötülüğü şaka olarak kabul etmek mümkün değil.

Her mitolojide bir yılanla temsil edilen astral akışkan araç, Chavah'ın veya maddi formun doğal baştan çıkarıcısıdır; Bu yılan, Havva ve Adem günah işlemeden önce diğer yaratıklar kadar masumdu. Şeytan ilk itaatsizlikten doğdu ve kadının tohumunun ayağı altında ezilmeye mahkum olan yılanın başı oldu.

Büyük akışkan maddenin sembolü olarak yılan, Musa'nın pirinçten yılanının yaptığı gibi, iyiliğin çekiciliğini temsil ettiğinde kutsal bir işaret olabilir. Hermes'in caduceus'unda iki yılan var.

Manyetik sıvı, yücelik veya denge durumlarına bağlı olarak onu farklı derecelerde kuvvetle çekebilen veya yansıtabilen ruhların iradesine tabidir.

Işık taşıyıcısı olarak adlandırıldı veya*Lucifer*Çünkü astral ışığın dağıtıcısı ve uzmanıdır.

Aynı zamanda karanlığın meleği de callea'dır, çünkü aydınlık düşüncelerin olduğu kadar karanlıkların da habercisidir ve ona Samaël adını veren İbraniler ona ikili bir karakter vermişlerdir: beyaz Samaël ve siyah Samaël, İsrail'in Samaël'i ve Sünnetsizlerin Samaël'i.

Bu alegori açıktır. Elbette biz Hıristiyanlar olarak ruhun ölümsüzlüğüne inanırız; Tüm uygar insanlar gibi biz de yaptıklarımızla orantılı ceza ve ödüllere inanırız. Ruhların bir sonraki yaşamda perişan ve azap içinde olabileceğine inanıyoruz; bu nedenle günahkarların olası varlığını kabul ediyoruz.

Ölümden sonra sevgi zincirlerinin kırılmadığına, aksine daha da sıkılaştığına inanıyoruz. Ancak bu sadece erdemli kişiler için geçerlidir. Kötüler arasındaki tek iletişim nefret yayılımıdır.

Bu nedenle, kötülüğün çekiciliği mezarın ötesinden izlenimler alabilir, ancak yalnızca yaşayanların sapkın arzuları aracılığıyla; Tanrı tarafından cezalandırılan ölülerin artık kötülük yapma gücü ve etkili iradesi yoktur. Tanrı'nın adaletinin eli altında kişi günah işlemeye devam etmez, bedelini öder.

İnkar ettiğimiz şey, güçlü bir cinin, bir tür kara tanrının, Tanrı kendisini azarladıktan sonra kötülük yapabilecek karanlık bir hükümdarın varlığıdır. bizim için

mirid, Milton'un destanında ifade edilen şiirselliğe ve ihtişama rağmen, Kral Şeytan dinsiz bir kurgudur. Düşmüş ruhların en suçlusu diğerlerinden daha aşağıya atılmalı ve Tanrı'nın adaleti tarafından daha güvenli bir şekilde zincirlenmeliydi. Hapishanelerin suç dünyası üzerinde hala belirli bir etkiye sahip olan 'baronları'nın olduğu doğrudur, ancak bu, insan adaletinin kullandığı yetersiz gözetim veya baskı araçlarının bir yansımasıdır. İlahi adalet aldatılmaz.

Enoch'un kıyamet kitabında, bu siyah egregorların dünyevi kadınları baştan çıkarmak için enkarne olduklarını ve devlerin çocukları olduklarını okuduk. Gerçek agregorlar, yani inanmayı tercih ettiğimiz Gece Nöbetçileri, sürekli parıldayan gözleriyle gökyüzünün yıldızlarıdır. Onlar, yıldızları kontrol eden ve yıldızlarda yaşayan ruhlara çobanlık eden meleklerdir. Ayrıca her ırkın, sistemimizdeki gezegenlerden birine ait olabilecek koruyucu meleği veya cini olduğunu düşünmek hoşumuza gider. Böylece, Kabala'nın şiirsel geleneklerine göre, güneşin meleği Mikail, Tanrı'nın halkının meleğidir. Ayın meleği Cebrail, sancaklarında hilal taşıyan Doğu'nun çocuklarını korur. Mars ve Venüs Fransa'nın yönetimine katılıyor. Merkür Hollanda ve İngiltere'nin cinidir. Satürn Rusya'nın cinidir. Bütün bunlar belirsiz olsa da mümkündür ve astrolojinin hipotezlerini veya epik şiirin kurgularını desteklemek için kullanılabilir.

Tanrı'nın hükümdarlığı, anarşinin kendi kendini yok ettiği, doğası gereği hiyerarşik, takdire şayan bir hükümet biçimidir. Eğer imparatorluğunda suçlu ruhlar için hapishaneler varsa, yalnızca Tanrı onların Efendisidir ve onların katı ama iyi olan melekler tarafından yönetilmelerini sağlar. Mahkûmların birbirlerine işkence yapması yasaktır. Tanrının insanlardan daha az bilge ve daha az iyi olduğunu söyleyebilir miyiz? O halde, hapishanelerinin yöneticisi olarak en kötü türden bir haydutu seçen ve ona, yağmalarına devam etmesi için sürekli ileri gitmesine izin veren, düzgün insanlara korkunç örnekler veren ve onlara kötü öğütler veren dünyevi bir prens hakkında ne söylerdik? ?

BÖLÜM XI

Ölümcül Aşk

Hayvanlar, doğası gereği, kızışma adı verilen ve onları türlerini yeniden üretmeye iten çarpıcı bir duruma maruz kalır. Yalnızca insan, kendisine yoldaşını seçmesini sağlayan ve en mutlak bağlılıkla dünyevi arzuları yumuşatan yüce bir duyguya muktedirdir. Bu duyguya aşk denir. Hayvanlar arasında, erkek ayrım gözetmeksizin tüm dişilere biner ve dişiler tüm erkeklere boyun eğer. Erkek tek bir kadını sevmek için yaratılmıştır ve saygıya layık olan kadın kendini kendi erkeği için saklar.

Kadınlarda olduğu gibi erkeklerde de duyuların cazibesi aşk adını hak etmez; hayvanlardaki azgınlığa benzer. Hem erkek hem de dişi çapkınlar vahşi hayvanlardır.

Aşk insan ruhuna mutlaklığın sezgisini verir, çünkü kendisi mutlaktır. Aksi halde mevcut değildir. Aşk kendisini büyük bir ruhta açığa vurduğunda, ortaya çıkan sonsuzluktur.

Bir erkek, sevdiği kadında ilahi anneliği görür ve ona tapar ve annelik onuruyla ödüllendirmeyi arzuladığı bakireye sonsuza kadar kalbini verir.

Kadın, sevdiği erkekte, onda tüm yeminlerinin nesnesini, yaşamının amacını, tüm tutkularının tacını yaratacak olan o ilahi doğurganlığa tapar: çocuk!

Yani bu iki ruh, üçte biriyle tamamlanması gereken tek ruhtur. Tanrı Üç Kişiden Bir olduğu için onlar üç ruhlu tek bir adamdır.

Zekâmız hakikat için, kalbimiz ise sevgi için yaratılmıştır. Aziz Augustin'in Tanrı'ya şöyle derken bu kadar doğru konuşmasının nedeni budur: 'Bizi Kendin için yarattın, ya Rab ve kalbimiz huzurunu Sende bulana kadar huzur bulamaz.' Artık sonsuz olan Allah, insan tarafından ancak bir aracı vasıtasıyla sevilebilir. Kendisini kadındaki erkeğe, erkekteki kadına sevdirir. Bu nedenle sevdiklerimizin şerefi ve mutluluğu bize ilahi büyüklük ve mutluluk verir.

Sevdiğimizde sonlunun içindeki sonsuzluğu görürüz. Yaradan'ı yaratıkta buluyoruz. Sevginin nesneleri olduğumuzda Tanrı'nın temsilcileri oluruz; Onun

belirli bir ruhun elçileri, ona yeryüzünde cenneti verme yetkisine sahipler.

Ruhlar hakikat ve sevgiyle yaşar; sevgi ve hakikat olmadan, ışıktan ve sıcaklıktan yoksun kalan beden gibi acı çeker ve eriyip giderler.

'Gerçek nedir?' Tiberius'un temsilcisi, İsa Mesih'le karşılaştığında küçümseyici bir şekilde sordu ve Tiberius'un kendisi de daha küstah bir küçümseme ve acı bir ironi ile bir soru sordu: 'Aşk nedir?'

Hiçbir şeyi anlayamamanın, hiçbir şeye inanamamanın öfkesi, sevememenin çılgınlığı, işte cehennemin gerçek tanımı budur; Peki bu hayattan sonra kaç erkek ve kaç kadın bu korkunç lanetin azaplarına teslim ediliyor? Kaç kişi yalana olan tutkulu çılgınlığa teslim oluyor; ruhu ölümcül deliliğe sürükleyen aşkın aldatmacalarına mı? Bilme ihtiyacının her zaman bilinmeyen tarafından geride bırakılması ve sevgi ihtiyacının her zaman kalbin acizliği tarafından ihanete uğraması?

Don Juan aşkın peşinde suçtan suça ilerledi ve sonunda taş bir heykelin kucağında ezilerek öldürüldü. Faust, inançsız bilginin boşluğuyla harekete geçtiğinde, aşırı saf Margaret'le eğlendi ve onu kaybettikten sonra pişmanlıktan başka hiçbir şeyi kalmadı. Belki Margaret onu kurtaracaktır, çünkü o, zavallı çocuk, gerçekten aşıktı ve hayran olduğu kişiden sonsuza kadar ayrılması kesinlikle Tanrı'nın iradesi değildir.

Aşkın sırlarına girmek ister misin? Kıskançlığın gizemlerini inceleyin. Kıskançlık aşktan ayrılamaz çünkü aşk, karşılık verilmesini haykıran mutlak bir tercihtir; ama ortak kıskançlığın doğal olarak yok etme eğiliminde olduğu mutlak güven olmadan var olamaz. Bunun nedeni, genel kıskançlığın bencil bir duygu olmasıdır ve bunun olağan sonucu, sevginin yerine nefretin ikame edilmesidir. Sevilen nesneye karşı gizli bir iftiradır bu, onu aşağılayan bir şüphedir; çoğu zaman illüzyon ve yıkımla kendini açığa vuran bir çılgınlıktır.

Bu nedenle sevgiyi işlerine göre değerlendirin: Eğer ruhu yüceltirse, bağlılığa ve kahramanlık eylemlerine ilham verir; sadece sevdiğinin mükemmelliğini ve iyiliğini kıskanıyorsa, sevdiğinin şerefi ve huzuru için kendini feda edebiliyorsa ölümsüz ve yüce bir duygudur; ama eğer cesareti kırarsa, iradeyi zayıflatırsa, özlemleri azaltırsa ve görevi saptırırsa, o zaman bu ölümcül bir tutkudur ve ya onu yenmek ya da yok olmak gerekir.

Sevgi saf, mutlak, ilahi ve yüce olduğunda, kendi içinde tüm yükümlülüklerin en kutsalıdır. Capulet'lerin ve Montague'lerin tüm önyargılarına ve tutkularına rağmen Romeo ve Juliet'e hayranlık duyuyoruz ve

Piramus ve This'in ailevi kavgaları nedeniyle sonsuza kadar ayrılmaları gerektiğini. Yine de Cnimène'in babasının intikamını almak için Le Cid'in ölümünü istemesine de hayran kalıyoruz, çünkü Chimène aşkı feda ederek kendini sevgiye layık kıldı; Görevinde başarısız olursa Roderick'in artık ona saygı duymayacağından emindi. Kahraman, sevgilisinin ölümü ile aşkının değersizleşmesi arasında bir an bile tereddüt etmedi ve Süleyman'ın aşkın Cehennemden daha boyun eğmez olduğuna dair o büyük sözünü haklı çıkardı.

Gerçek aşk, ruhun ölümsüzlüğünün göz kamaştırıcı bir açığa çıkışıdır; bir erkek için ideali lekesiz saflık, bir kadın için ise şaşmaz cömertliktir; bu ideallerin bütünlüğünü kıskanır ve bu asil kıskançlığa 'Zelatip' ya da gayret standardı adı verilebilir. Aşkın ebedi rüyası, tertemiz annedir ve yakın zamanda Kilise tarafından dile getirilen ve Süleyman'ın Ezgisi'nden alınan dogma, aşkın bizzat kendisi tarafından açığa çıkarılmıştır.

Kirlilik, kişinin arzularındaki rastgeleliktir. Bütün kadınların arzularını arzulayan erkek, bütün erkeklerin arzularını isteyen kadın, aşkı bilmez ve onu bilmeye layık değildir. Coquetry, kadınsı kibrin alçaltılmasıdır; Adı bile hayvansal bir kökene sahip ve horozun dikkatini çekmek isteyen tavukların kışkırtıcı çalımlarını hatırlatıyor. Bir kadının güzel görünmesi caizdir ama o sadece sevdiği veya bir gün sevmeyi umduğu kişiyi memnun etmek istemelidir.

Karısının iffetinin bütünlüğü, erkeğin özel idealidir ve meşru kıskançlığının konusudur. Kocasındaki incelik ve yüce gönüllülük bir kadının özel rüyasıdır ve aşkının dürtüsünü veya başarısızlığını bu idealde bulur.

Evlilik meşru aşktır. Mantık evliliği, umutsuzluk evliliğidir. İnsan türünün bir erkeği ve bir dişisi, kanunun koruması altında çocuk yetiştirmeyi kabul eder; eğer ikisi de henüz diğerini sevmediyse, aşkın aile çevresinin yakınlığı içinde gelişeceğini ummaktan başka bir şey yapılamaz, ancak aşk her zaman toplumsal geleneklere itaat etmez ve aşk olmadan evlenen kişiler çoğu zaman zina riskiyle karşı karşıya kalır.

Aşık olan ve sevdiği adamla evlenmeyen kadın doğaya karşı günah işliyor. Julie de Volmar affedilemez bir adamdır ve kocası da bir romanda bile imkânsızdır; Saint-Preux bu imkansız ikili konusunda yanılmış olmalı. Nişanlanan ve sonra bir erkeği terk eden bir kız, ilk aşkının şerefini lekelemiş olur; Evlendiğinde bu zımnen ciddi bir zina olarak kabul edilebilir. İsmini hak eden hiçbir kadının, ilk aşkına layık olduğunu gösteren bir adamın karşısında utanmasına gerek yoktur.

Yumuşak kalpli bir adamın, baştan çıkarılıp terk edilmiş namuslu bir kızla evlenip bu şekilde rehabilite olmasını anlayabiliriz; ama bir kızın artık kendi metresi olmadığı halde, baron d'Etange'ın hayatını daha az tehdit ettiği bahanesiyle ya da babasının ona itaat etmemesi halinde öleceğini düşündüğü için kendini teslim etmesi kışkırtıcıdır. Bu kalp nezaketsizliğinin korkaklık ya da aptalca bir duyarlılıkla pek de haklı gösterilemeyeceği yorumunu yapmamıza izin verir. Kızını öldürmekten ya da kız doğru ve asil davranmazsa ölmekten bahseden bir baba, artık bir baba değil, gaddar bir egoist, azarlanması ya da kendisinden kaçılması gereken bir despottur. Tek kelimeyle, Rousseau'nun Julie'si hiç hoş olmayan ama aynı anda iki adama ihanet etmeyi başaran "iyi bir kızdır". Babası, hem kızının hem de arkadaşının şerefini lekeleyen bir dalkavuk; Volmar bir korkak, Saint-Preux ise bir pislik. Julie'nin evli olduğunu öğrendikten sonra onu bir daha görmeye işi yoktu.

Başkasına verilen ve bu kadının terk etmediği bir kadınla evlenmek, başkasının karısıyla evlenmekle aynı şeydir. Böyle bir evlilik doğa ve insan onuru önünde geçersizdir. Bu Rousseau'nun anlamadığı bir şeydi. Hayatı bir komedi olarak gören Henri Murger'in kahramanlarının mutlu evliliklerine izin vereceğim; ama Julie'nin evliliğini kabul etmeyeceğim çünkü o aşkı ciddiye aldığını gösteriyor. Hamlet'in dediği gibi olmak ya da olmamak bütün mesele bu; yani insanın özü düşüncelerinde ve duygularındadır.

Bir kişinin, yalan olduğuna ikna olmadan düşüncelerinden açıkça vazgeçmesi, ruhun sapkınlığıdır; Varlığını hissettiğinde aşktan vazgeçmek kalbin sapkınlığıdır.

Değişen aşklar geçici kaprislerdir; insanın yüzünün kızarması gerekenler, etkisinden kurtulması gereken talihsizliklerdir.

Homeros, Odysseus'u bize gösterirken, Calypso ve Circe'nin hilelerine karşı zafer kazandıktan sonra, sirenlerin baştan çıkarıcı şarkısını ona boyun eğmeden duyabilmek için kendisini gemisinin direğine bağlamayı emretmiş, bize şunu vermişti: ölümcül aşkın aldatmacalarından kaçan bilge adamın gerçek modeli; Odysseus her şeyi kendisini kendisine saklayan Penelope'ye borçluydu ve Ithaca kralının, kökleri toprağın derinliklerine kök salmış ebedi ağaçlar olan evlilik yatağı, antik çağın bazen ahlaksız günlerinde, saygıdeğer tanrıların sembolik anıtıydı. ve iffetli aşk.

Gerçek aşk, doğru duygunun harekete geçirdiği yenilmez bir tutkudur; asla görevle çelişemez çünkü kendi başına görevlerin en mutlakı haline gelir; ama haksız tutku ölümcül aşkı oluşturur ve bu

kişi acı çekse ve ölse bile buna direnilmesi gerekir.

Ölümcül aşka şeytanların prensi diyebiliriz çünkü o, tüm gücüyle silahlanmış kötü bir manyetizmadır; saldırıya geçtiğinde hiçbir şey onu sınırlayamaz veya silahsızlandıramaz. Bu bir ateştir, bir manidir, bir hezeyandır. Kurban yavaş yavaş yandığını hissediyor ve acıyacak kimse yok. Anılar ona işkence eder, gerçekleşmeyen arzular onu çaresiz bırakır; ölüm düşüncelerini aklında tutuyor ama çoğu zaman ölmektense sevmeyi ve acı çekmeyi tercih ediyor. Bu hastalığın tedavisi nedir? Bu zehirli okun yaraları nasıl iyileşir?

Bu çılgınlığın sapkınlığından bizi kim kurtaracak?

Ölümcül aşkı iyileştirmek için, başka bir akım uygulayarak ve bir tür elektriği zıttı ile nötrleştirerek manyetik zinciri kırmak gerekir.

Sevdiğinizle aranıza mesafe koyun; sana onu hatırlatan hiçbir şeyi saklama; hatta seni giydiğini gördüğü kıyafetlerden bile kurtul. Her türlü yorucu işi üstlenin, asla boş durmayın ve asla hayallere kapılmayın; Gündüzleri çalışıp yıpranırsın ki, geceleri rahat uyuyabilesin; Gerçekleştirilecek bir hırs, tatmin edilecek bir ilgi bulun ve onları bulmak için sevginizden daha yükseğe çıkın. Bu şekilde unutkanlığa olmasa da dinginliğe ulaşacaksınız. Her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gereken şey yalnızlıktır, sevgilerin ve hayallerin bakıcısı, eğer kişi Louise de la Vallière ve de Rance gibi dini bağlılığa yönelmedikçe, ruhun acısını dindirmek için bedene işkence etme niyetinde değilse.

Her şeyden önce, insan duyguları söz konusu olduğunda mutlakın burada, aşağıda hiçbir zaman gerçekleştirilmeyen bir ideal olduğu anlaşılmalıdır; tüm güzellikler değişir ve tüm yaşam eriyip gider; kısacası her şey müthiş bir hızla geçiyor; güzel Helen dişsiz bir kafatasına, sonra bir avuç toza, sonra hiçbir şeye dönüştü.

İfade edilemeyen veya ilan edilmemesi gereken her aşk ölümcül aşktır. Doğa ve toplum yasalarının dışında kalan tutkuların hiçbir meşruiyeti yoktur. Bu aksiyomla doğar doğmaz yok edilmeli ve bastırılmalıdırlar. *'Var olmaması gereken yoktur'*. Hiçbir şey ensest ya da zinayı mazur gösteremez. Bunlar utanç verici şeylerdir, adı bile olsa iffetli kulaklara hakarettir ve saf olanların bunların varlığına izin vermemesi gerekir. Akla uygun olmayan hareketler insani hareketler değildir, hayvani ve ahmakçadır. Bunlar iyileşmesi gereken düşmelerdir, lekelerinin çıkarılması gereken düşmelerdir; ahlakın saklaması gereken, manyetik esintiyle temizlenen ahlakın cezalandırmak için bile kabul etmemesi gereken ahlaksızlık eylemleridir bunlar. Zina yapan kadının huzurunda İsa'ya bakın. Onu suçlayanları dinlemedi, dinledi

Kızardığını görmemek için ona bakmadılar ve onu yargılaması için O'na baskı yapmaya devam ettiklerinde, eğer anlamları belirli eylemler olmasaydı, insan adaletinin verdiği tüm cezaların sonu olacak bu harika sözlerle cevap verdi. Tanınmadan kalmalı ve kanunun alçakgönüllülüğü karşısında bu imkânsızmış gibi kalmalıdır: 'Ben de seni mahkum etmiyorum, git ve bir daha günah işleme.'

Yüce Efendimiz, kendisini suçlayanları dinlemeyi reddettiği mutsuz kadınla bu şekilde konuşuyordu.

İsa zina sözcüğünü kullanmıyor; Bunu zina olarak adlandırıyor ve ceza olarak bir adamın karısını göndermesine izin veriyor.

Kadının da kendisini aldatan kocasından ayrılma hakkı vardır. Daha sonra eğer çocuğu yoksa doğa karşısında yeniden özgür olur; ama eğer kadın bir anneyse, en azından kötü şöhretli bir alçak değilse, kocası yüzünden çocuklarındaki haklarını kaybeder. Ondan vazgeçerek çocuklarından da vazgeçmiş olur; ve eğer onlardan ayrılacak ve onların saygısını kaybedecek melankolik cesareti yoksa, kendini anne fedakarlığının kahramanlığına teslim etmeli, evlilikte dul bir kadın olarak kalmalı ve bir kadın olarak sefaletini anne bağlılığıyla teselli etmelidir.

Tavuk kuşları, yavru kuşlar uçmadan önce asla yuvalarını terk etmezler; peki kadınlar neden anne olarak kuşlardan daha aşağı düzeyde olsun ki?

Mutlak bir ideal olarak sevgi, bir bakıma insan nesline meydan okur ve bu ideal, sevginin birliğini talep eder. Hıristiyanlığın güzel rüyası soylu ruhların gerçekliğidir ve bu kadar çok sevgi dolu kalp, ebedi bir arzu içinde yaşamak ve ölmek için manastırlara girdiler, kendilerini antik dünyanın karışıklığıyla kirletmedikleri içindi. Bazen bu büyük hata her zaman üzüntü vericidir. İnsan ölümsüz olmadığı için yaşamayı reddetmeli mi? Ruhun gıdası beden gıdasından daha iyi olduğu için yemeyi bırakmalı mıyız? Kanatları olmadığı için yürümekten vazgeçmeli mi?

Toboso'lu bir köylü kızının büyük, ayakkabısız ayaklarını öperken Dulcinea'ya saygı duruşunda bulunduğunu hayal eden soylu Hidalgo Don Kişot'a ne mutlu!

Aşkta mutlaklık açısından az önce bu kadar sert bir şekilde eleştirdiğimiz Rousseau'nun Heloise'u, her şeye rağmen, kusurlu olduğu için daha da doğru olan hoş bir yaratımdır ve gerçek anlamda insani bir romanda tüm çelişkileri ve çelişkileri yeniden üretir. Rousseau'yu erdemli Don Kişot ile dedikoducu eski bir hizmetçinin birleşimi haline getiren zayıflıklar. Kıskandığını sandığı Bayan de Warens'la başarısız olduktan sonra, Bayan de Larnage'e karşı aklını kaybettikten sonra, bir başkasını seven Bayan de Houdetot'ya hayran olduktan sonra, felsefi olarak hizmetçisiyle evlendi ve eğer bu doğruysa.

Zavallı adam, Theresa'nın kendisine sadakatsiz davrandığını öğrenince kırık bir kalpten öldü; insan ona hayran olmalı ve ona acımalı, kalbi aşk için yaratılmıştı.

Dünyada kalp için sevilmeye layık tek bir kadın vardır, ancak kadın, bu dünyevi tanrı, bazen kendini birkaç kişide gösterir ve onun enkarnasyonlarının sayısı çoğu zaman Vişnu'nun avatarlarından daha fazladır. Ne mutlu, umudunu hiç kaybetmeyen, gönül kışında kırlangıçların dönüşünü bekleyen müminlere.

Güneş bir damla suyun içinde parlıyor. Bu bir elmastır, bir dünyadır. Bir su damlası buharlaştığında güneşin gittiğini düşünmeyen kişiye ne mutlu. Geçici güzellikler, aşk ilişkilerimizin biricik nesnesi olan ebedi Güzelliğin yalnızca geçici yansımalarıdır. Kartal gözlerine sahip olup güneşe doğru uçmak isterdim ama güneş üzerime inip görkemini çiy damlalarına saçarsa, elmas kaybolduğunda fazla üzülmeden doğaya minnettar olacağım. Ne yazık ki! Kalbinin idealini arayan beni artık sevmeyen o kararsız yaratık için ben de bir su damlasından başka bir şey değildim; Onun gözünde artık güneşi göremeyen bir gözyaşı oldum diye onu suçlayıp lanet mi etmeliyim?

BÖLÜM XII

Yaratıcı Her Şeye Gücü Yeten

Yaratılış'ın başlangıcındaki bu muhteşem pasaj, yalnızca bir kez meydana gelen bir şeyin tarihi değildir; yaratılış yasalarının ve Varlığın ardışık doğuşlarının bir açıklamasıdır.

Musa'nın altı günü, yedinci günün içinden parlayan altı nurdur. Onlar, ebedi sembolik sayılar düzeninde form haline gelen fikirlerin soykütüğüdür.

İlk günde asal maddenin birliği ortaya çıktı. Bu ışık ve hayattır ve bilinmeyenin gölgelerinden ortaya çıkar.

İkinci günde, gök cisimlerinin sağlam yerleşimi olan gökkubbe olan iki güç ortaya çıktı.

Üçüncü gün zıt unsurların farklılaşması ve birleşmesi dünyayı bereketledi.

Dördüncü gün Musa, dört ana noktanın gökyüzünde çizdiği dörtlüsü, dünyanın ve yıldızların dairesel hareketine bağladı.

Beşinci günde elementlere hükmedebilen güç, yani yaşayan ruh ortaya çıktı.

Altıncı günde hayvan yardımcılarıyla birlikte insan doğdu.

Yedinci günde her şey çalışır durumdaydı. İnsan aktifti ve Tanrı dinleniyor gibi görünüyordu.

Musa'nın sözde günleri, Kabalistik sayıların doğanın büyük yasalarına fırlattığı ardışık ışık ışınlarıdır ve günlerin sayısı, yalnızca vahiydir. Bu, Dünyanınkinden çok Bilimin Yaratılışı'dır ve araştıran ve düşünen her insan ruhunda kendini tekrarlayacaktır. Görünmez Varlığın onaylanmasıyla başlar ve bilimin birbirini izleyen katkılarından sonra, inanç olan ruhun dinginliğiyle sona erer.

Şüpheciliğin boşluğunda olan, hatta sistematik olarak Descartes'ın belirsizliğini benimseyen bir adamı ele alalım.

"Düşünüyorum öyleyse varım" der Descartes gibi.

Ama bu kadar çabuk gitmeyin. Ona 'Var olduğunu hissediyor musun?' diye sorun.

Şüpheci, "Var olduğuma inanıyorum" diye cevap verecektir ve dolayısıyla onun ilk sözü bir inanç sözü olacaktır.

'Var olduğuma inanıyorum çünkü bana düşünüyormuşum gibi geliyor.' Eğer bir şeye inanıyorsanız ve bu size bir şeymiş gibi geliyorsa, bunun nedeni var olmanızdır. Yani bir şey vardır, 'varlık' dediğimiz şey vardır; ama senin için her şey kaotik, henüz hiçbir şey uyum içinde kendini göstermiyor ve ruhun sanki suların üzerinde yüzüyormuş gibi şüphe içinde sallanıyor.

Düşündüğünüz anlaşılıyor. Bunu açıkça ve cesurca söylemeye cesaret edin. Eğer istediğin buysa buna cesaret edeceksin; düşünmek ruhumuzun ışığıdır; içinizde meydana gelen ilahi olguya karşı çıkmayın; iç gözlerinizi açın; 'Işık olsun' deyin, o sizin için olsun. Mutlak şüphede düşünce imkansızdır ve eğer düşünceyi kabul ederseniz gerçeği de kabul etmiş olursunuz. Üstelik bunu kabul etmek zorundasın, çünkü 'varlığı' inkar edemezsin. Hakikat, olanın tasdikidir ve kendinize rağmen, onu olmayanın tasdikinden veya olanın olumsuzlanmasından, yanılgının iki formülünden ayırmanın gerekli olduğunu göreceksiniz.

Şimdi sessiz olun ve bize huzur veren karanlıkta meditasyon yapalım! İlk gününüze uygun entelektüel yaratımı gerçekleştirdiniz! Artık ayağa kalkmalıyız, çünkü burada yeni bir şafak var! 'Varlık' vardır ve 'varlık' düşünür. Gerçek vardır, gerçeklik apaçık bir gerçektir, yargı bir zorunluluktur, akıl şekil alır ve adalet vazgeçilmezdir.

Şimdi 'varlığın' bir yaşamı olduğunu kabul etmeye devam edin. Bunun için herhangi bir kanıta gerek yoktur. İç sesinize itaat edin ve safsatalarınıza hakim olun; 'Bunun olmasını istiyorum' dersen o olur, çünkü o zaten senden tamamen bağımsız olarak olmak zorundadır ve o da öyledir. Yaşam hareketle kanıtlanır ve meydana gelen hareket dengeyle korunur. Dengeli hareket, alternatif ve zıt kuvvet darbelerinin birbirinden ayrılması ve göreceli eşitliğidir. İlk gün maddenin neye benzediğini gösterdi, ikinci gün ise gücün ikili olduğunu ortaya koyuyor. Bu çifte kuvvet, alternatif ve karşılıklı dürtüleriyle, evrensel denge yasalarına göre hareket eden her şeyin gökkubbesini veya evrensel sağlamlığını oluşturur. Bu iki gücün tüm doğada işlediğini göreceksiniz. İtiyorlar ve çekiyorlar; toplanıp dağılıyorlar. Onları kendi içinizde hissediyorsunuz çünkü özümseme ve yayma, saklama ve verme ihtiyacını biliyorsunuz. Kör içgüdü, içinizdeki akıllı öngörüyle dengelenir; 'Olsun'u inkar edemezsin, 'olduğunu' olumlamaya cesaret edemezsin: 'Denge bende olsun' de, denge oluşacaktır. Bu sizin ikinci gününüz: ikilinin açığa çıkışı.

Şimdi bu güçleri birbirinden ayırın, onları daha iyi birleştirerek birbirlerini döllemelerini sağlayın; Bilginin çöl ülkesini canlı su sevgisiyle sula; dünya 'üzerinde çalışılan ve ölçülen bilimdir', iman deniz gibi engindir. Setleri su baskınlarına karşı güçlendirin, ancak yeryüzüne yağmur yağdırmak için bulutları yukarı kaldırmasına engel olmayın. Bu, dünyayı verimli hale getirecek; kurak bilim filizlenecek ve çiçek açacak. Cennetin sularından korkanlar ve dünyayı pirinçten bir örtü altında saklamak isteyenler için durum daha da kötü. Sonsuz umutlar yeşersin; basit inançların yeşermesine izin verin; büyük ağaçların yükselmesine izin verin. Semboller sedir ağaçları gibi çoğalır, meşe ağaçları gibi köklü hale gelir ve onları yeniden üreten tohumu kendi içlerinde taşırlar. Sevgi kendini doğada uyumla ortaya koyar, kutsal üçgen ışığının parlamasına neden olur, üç sayısı ya idealinizde ya da kendinize dair aşkın bilginizde İlahi Vasfı tamamlar. Zekanız, iman ruhuyla döllendiği için anne olmuştur. Burada biraz duralım, çünkü bu ışık mucizesi üçüncü gün için yeterli bir ihtişamdır.

Şimdi gözlerinizi kaldırın ve gökyüzüne bakın. Yıldızların ihtişamına ve düzenli hareketine bakın. Bir pusula ve bir astronomik teleskop alın ve harikaları harikalara yığın. Kuyruklu yıldızların dönüşünü ve yıldızların mesafesini hesaplayın. Bütün bunlar muhteşem bir hiyerarşinin kanunlarına göre yürüyor. Dünyalarla dolu bu enginlik, insan zekasının tüm çabalarını emer ve aşar. Peki akıllı mı? Güneşlerin istedikleri yere gitmedikleri, gezegenlerin yörüngelerinden sapmadıkları doğrudur. Gökyüzü aslında düşünmeyen ama kesinlikle düşünceyi ortaya çıkaran ve yeniden üreten devasa bir makinedir. Göklerin dört ana yönü, ekinokslar ve gündönümleri, Doğu ve Batı, Zenit ve Nadir nöbetçi gibi görev yerlerinde duruyor ve bize tahmin etmemiz gereken bir bilmece sunuyor: Yehova isminin harfleri veya dört temel biçimi ve Thebes'in antik sfenksinin sembolleri. Okumayı öğrenmeden önce, gökyüzündeki bu yazıların gizli bir anlam taşıdığına inanmaya ve itiraf etmeye cesaret edin. Eğer bu düzenli düzenleme size bilge bir irade ortaya koyuyorsa ve doğaya hala kendi başına hiçbir şey yapamayan bir makine olarak bakıyorsanız, bağımsız bir dürtünün varlığından şüphe ediyorsanız, gözlerinizi kapatın ve kendi çabalarınızdan uzaklaşın. dördüncü gün. Yarın size özerkliğin harikalarını göstereceğiz.

Vızıldayan sinek istediği yere uçar ve konar, solucan ise nemli yerlerde kendine göre sürünür. Bu yaratıkların güneşlerden daha şaşırtıcı bir şeyleri var, çünkü onlar özerkler ve hareket ediyorlar.

Kaderin bir mekanizmasındaki çarklar gibi hareket etmiyorlar. Balık özgürdür ve dalganın tadını çıkarır; Yiyeceğini yüzeyde bulmak için yükselir; ama bir ses onu alarma geçirir ve kuyruğunu suya vurarak çamura doğru kaçar. Kuş, yoluna devam ederken havayı yarar; yuvasını yapacağı ağacı veya duvarı seçer; sonra ince dal ve ot aramadan önce tüneyip şarkı söylüyor; küçüklerinin doğumunu teşvik eder. Kendisi için mi düşünüyor, yoksa bir şey onun adına mı düşünüyor? Sen alemlerin aklından şüphe ediyorsun, kuşların aklından mı şüphe ediyorsun? Köleleştirilmiş bir gökyüzü altında kuşlar özgürse, gökyüzü kuşlara özgürlük verenin dışında kime itaat eder? Ama gökyüzü köle değildir, anlayabileceğiniz harika yasalara tabidir ve güneşler de onları anlamanıza gerek kalmadan itaat eder.

Siz göklerin zekasına sahipsiniz ve bu açıdan siz göklerin kendisinden daha üstünsünüz. Alemlerin yaratıcısı ve yöneticisi misin? Hayır, bu Yaratıcının sizden başka biri olduğunu söylemeye gerek yok ama siz O'nun sırdaşı ve bir anlamda O'nun yardımcısısınız. Efendini inkar etme, bu kendini inkar etmek olur, Kopernik ve Galileo'nun çocuğu. Onlarla bilimin cennetlerini yaratabilirsiniz; Bilinmeyen Yaratıcının çocuğu, uzayda ikamet eden ve Babanızın egemen zekası önünde eğilen bu sayısız evrene bakın.

Zekanın yıldızı, güçlerin hanımı, beş köşeli yıldız, Kabalistlerin pentagramı ve Pisagorcuların mikrokozmosu beşinci günde ortaya çıkar. Ruh tarafından yönlendirilmedikçe maddenin hareket edemeyeceğini artık biliyorsunuz ve harekette düzene ihtiyacınız var. İnsanı anlayacaksın ve onu yaratacak bir sentez yapacaksın.

Burada, yüce özerklik tarafından özerk olmaya ve kendi başlarına yaşamaya teşvik edilen tüm doğa güçlerinin formları ortaya çıkıyor. Tüm bu güçler size tabi olacak ve hepsi sizin düşüncenizin benzerliğine uyacaktır. Aslanın kükremesini dinle, öfkenin yankısını duyacaksın; mastodon ve fil senin şişkin gururunla alay ediyor; sen onlara benziyorsun, onların efendisisin. Hayır, onları evcilleştirmeli ve amaçlarınıza hizmet etmelerini sağlamalısınız; ama gücünüzü onlara empoze etmeden önce, bazılarının temsil ettiği kötü alışkanlıkları kendi içinizde evcilleştirmeniz gerekir.

Domuz gibi açgözlü, keçi gibi şehvetli, kurt gibi yırtıcı, tilki gibi hırsızsan, insan kılığına girmiş bir hayvandan başka bir şey değilsin. Hayvanların kralı, haysiyetini kazan ve insan ol; ben olacağımı söyle

Sen de öyle yapacaksın çünkü Tanrı senin bir erkek olmanı istiyor ama seni özgür yarattığı için senin rızanı bekliyor. Bu neden? Bunun nedeni, tüm hükümdarların emsalleri tarafından alkışlanması ve ilan edilmesi gerektiğidir; çünkü ilahi gücü yalnızca özgürlük anlayabilir ve onurlandırabilir; çünkü insanın meşru bir şekilde Tanrı'ya tapınabilmesi için Tanrı'nın insandaki bu büyük saygınlığa ihtiyacı vardır.

Tanrı'nın okültizmi bilgininki kadar gereklidir. Eğer Tanrı Kendisini tüm insanlara göz kamaştırıcı ve geri dönülmez bir biçimde açıklasaydı, sonsuz Cehennem doktrini tüm dehşetiyle yenilenirdi ve insan suçlarının artık hiçbir hafifletici nedeni kalmazdı.

İnsanlar iyilik yapmak zorunda kalacak ya da sonsuza kadar kaybolacaklardı; bu, Tanrı'nın isteyemeyeceği ve isteyemeyeceği bir şeydir. Doktrinin bütünlüğünü koruması, merhametin ise uçsuz bucaksız özgürlüğünü koruması şarttır.

Tanrı (eğer bu noktada, büyük Kabalistlerin ve Kutsal Kitap'ın Kendisini insan biçiminde temsil eden ilham verici yazarlarının örneğinden sonra izin verilirse), Tanrı'nın iki eli olduğunu söylüyorum: Birini cezalandırmak için, diğerini rahatlatmak için kullanıyor. ve kutsa. Birincisi cehaletimiz ve aptallığımız tarafından zincire vurulmuştur; diğeri her zaman özgür olmak ister ve bu nedenle Tanrı bizim özgürlüğümüze saygı duyar ve asla inancımızı zorlamaz.

İnsan ruhu hızla kendisini Tanrı'dan soyutlamaktadır. Otoritesiz ibadetler materyalizmin yuttuğu bir felsefeye dönüşüyor. Şunu söyleyebilen tek güvenli din: *'olası olmayan'* ('yapamayız'), bir miktar potansiyele sahiptir ve her zaman sahip olacaktır, çünkü bir talimat zincirine, kutsal törenlerin gerçek verimliliğine, inançların büyüsüne, meşru hiyerarşiye ve kelimenin mucizevi gücüne sahiptir. Ateizmin ve materyalizmin yükselişinden rahatsız olmuyor, çünkü bu iki cehennem köpeği onun portallarını korumak ve düşmanlarına vahşice saldırmak için serbest bırakıldı.

Okuyucularımın çoğunun beni çelişkiyle suçladığını biliyorum; bir elimle Katolik Kilisesi'ni desteklediğimi, diğer elimle de onun adına ve onun kanatları altında yapılmış ve hala üretilmekte olan tüm hatalara ve suiistimallere acımadan karşı koyduğumu anlamıyorlar. Kör Katolikler cesur yorumlarım karşısında şok oluyorlar ve kendilerini özgür düşünenler, terk ettikleri için itibarını kaybetmiş bir din için benim zayıflığım dedikleri şeye kızıyorlar ya da öyle düşünüyorlar. Veuillot'lu Hıristiyanların ve Proudhon'u takip eden filozofların gözünden aynı derecede düşmüşüm. Şaşırmıyorum, bekliyordum, üzülmüyorum, övünmüyorum bile. çok tercih etmeliyim

herkesi memnun etmek çünkü tüm insanlara karşı içten bir sevgim var, ama gerçek ile herhangi birinin, hatta en yakın arkadaşlarımdan birinin bile saygısı arasında seçim yapmak zorunda kaldığımda, her zaman gerçeği seçeceğim.

Bazıları Roma Kilisesi'nin artık bir gölgeden başka bir şey olmadığını söylüyor; yalnızca geriye doğru gitmeyi bilen, geçmişe bakan bir hayalet; yine de her zaman onun tecavüzlerinden şikayet ediyorlar. Kadınları ve çocukları ele geçiriyor, mülkleri ele geçiriyor, krallara müdahale ediyor, kitlesel hareketleri kısıtlıyor ve hatta Yahudi bankacıların altınlarını ve Voltaire Fransa'sının kanını kendi hizmetine sunuyor.

Pek çok doktorun vazgeçtiği bu hasta, Sganarelle'in haplarıyla şaka yapıyor ve ölmeyi reddediyor; çünkü büyük düşünürlere ve güzel konuşmacılara rağmen sonsuz yaşamın anahtarlarını elinde tutuyor. İnsan, eğer onun son kullanma tarihi geçerse, Tanrı'nın bizden sonsuza kadar çalacağını ve ruhun ölümsüzlüğünün yok olacağını düşünüyor.

Belki paradoksal görünebilecek son derece doğru bir şey var: Tüm muhalif Hıristiyan mezhepleri, yalnızca radikal Katolikliğin yüce inatçılığı sayesinde var olabilir. Sorabilir miyim, eğer Papa biraz geri çekilip yerini Luthercilere ya da Kalvinistlere bıraksaydı, Luther ve Calvin kime karşı çıkarlardı? Eğer Papa prensipte vicdan özgürlüğünü kabul etmiş olsaydı, kendisinin gerçeğinin şüpheli olduğunu beyan ederdi. Artık ona göre hakikat bir sisteme ait değildir, bir mezhebe ait değildir, hayali bir dine ait değildir, inanan insanlığa aittir, Hermes'e ve Musa'ya, İsa Mesih'e, Aziz Pavlus'a aittir. Aziz Augustin'e, Fenelon'a ve Bossuet'ye kadar, hepsi Proudhon'dan, Dr. Gamier'den, şüpheci Girardin'den ve nihilistler Tartempion'dan ya da John Bonhomme'dan daha büyük düşünürler ve daha büyük insanlar, anlıyor musunuz? ... Anlıyor musunuz?

Hayır, Papa din konularında istediğimizi düşünmekte özgür olduğumuzu söylememelidir. Mutlak bir Kilisenin yüce başkanının hoşgörülü olmaya zorlanması, hoşgörünün onun ruhani otoritesinin intiharı olacağı açıkken, bu, özgürlüğü yorumlamanın tuhaf bir yoludur. İsa Mesih'in temsilcisinin insanlara ve onların hatalarına borçlu olduğu şey hoşgörü değil, hoşgörüdür. Kilise hayırseverliktir; hayırsever olmayan her şey ona aykırıdır. Kendisini ayakta tutmanın ve sürdürmenin tek yolu hayırseverliktir. Yani, onun tanrısallığını dünyaya kanıtlaması gereken iyi işlerinin sürekli mucizesiyle.

Dünyadaki saltanatını güvence altına almak için zouave'leri askere almamalı, azizler yaratmalı. Ustanın şu büyük sözünü asla unutmamalıdır: 'Önce Tanrı'nın krallığını ve O'nun doğruluğunu arayın, o zaman tüm bunlar gerçekleşecektir.

sana eklendi.'

BÖLÜM XIII

Büyüleyici

Kilise büyüyü kınıyor ve kınamalı çünkü büyüyü kendi tekeline almış durumda. Şimdi, insan ruhlarının giderek aydınlanması ve ruhlarının rahiplik ve ahlak yoluyla özgür kılınması amacıyla, kendi zamanlarının kalabalıklarını kandırmak ve boyun eğdirmek için kadim büyücüler tarafından kullanılan okült güçleri kullanmak onun görevidir.

Bunu ölüm acısıyla yapmak zorundadır, ancak onun ölümsüz olduğunu ve onun için görünen ölümün potansiyel olarak bir yenilenme ve şekil değiştirme işi olduğunu daha önce söylemiştik.

Komuta ettiği ve hem iyiye hem de kötüye kullanılabilen güçler arasında, büyüleme gücü en önemli güçlerden biri olarak sayılmalıdır.

Büyülenme ile insanları imkansıza inandırabilme, görünmeyeni görebilme ve hissedilmeyene dokunabilme yeteneği kastedilmektedir; başka bir deyişle, kişinin istediği gibi bağladığı veya gevşettiği kişilerin entelektüel özgürlüğüne sahip olmak.

Büyüleyicilik her zaman etkileyiciliğin sonucudur.

Büyüleyicilik yalanla sağlanamadığında, her zaman etkileyici bir sahnelemeyle sağlanır.

Musa'nın On Emir'i yayımlayacağı zamanı ele alalım. Çölün en korkunç dağını, ölüm pahasına geçilemeyecek bir bariyerle çevreledi. Borunun sesiyle Rab Tanrı ile yüz yüze görüşmek için dağa çıktı ve akşam olduğunda korkunç bir gök gürültüsü ve şimşek gösterisinin ortasında tüm dağ duman içindeydi. İnsanlar titredi ve yüz üstü düştüler; dünyanın sarsıldığını hissedebiliyorlardı; onlara sanki sarp kayalar koçlar gibi zıplıyor, tepeler koyun sürüleri gibi sıçrıyormuş gibi geliyordu. Sonra, yanardağ diner dinmez, gök gürlemeleri dindiğinde ve mucize yaratıcısı gecikmeli olarak geri döndüğünde, ulusun her ne pahasına olursa olsun Tanrı'yı ele geçirmeye kararlı bir isyan halinde olduğunu gördü. Rab Adonai'nin niyeti bu değildi. Altın bir buzağı onu küçümsedi ve ona karşı çıktı. Flütler ve tefler trompetlerin, gök gürültüsünün ve halkın taklidini yapıyordu.

dağlar artık dans etmiyordu, dans etmeye başladılar.

Musa öfkeyle kanunun kurallarını çiğnedi ve gösteriyi büyük bir katliama dönüştürdü. Ziyafet sel baskınına boğuldu ve iğrenç kalabalık, yanıp sönen bıçakları görünce şimşek çakmalarını hatırladı ve bir kez daha inanmaya başladı; artık Musa'nın yüzüne bakamıyorlardı; kanun koyucuların en korkunçu Adonai'nin ışığıyla parlıyordu, Bacchus ve Jüpiter Ammon gibi boynuzları vardı ve bundan sonra artık kendisini yüzünde bir peçeyle göstermiyordu, böylece korkusu kalıcı olabilir ve büyüsü devam edebilirdi. Öfkesi kum fırtınası gibi vuran, gök gürültüsünün ve sönmeyen alevlerin sırrına sahip olan bu adama artık kimse cezasız kalmadan karşı koyamazdı. Hiç şüphe yok ki Mısırlı rahipler bilim konusunda bizden çok daha ileridеydiler ve daha önce de söylediğimiz gibi Asurlu Magi'ler elektriği biliyorlardı ve gök gürültüsünü taklit edebiliyorlardı.

Jüpiter ile Thersites arasındaki farkla birlikte Musa, Marat ile aynı görüşteydi. Kaderinde dünyaya ışık olacak bir halkın sağlığı için geleceğin Papa'sının kan dökmekten geri durmaması gerektiğine inanıyordu. Marat'ı Fransa'nın Musa'sı olmaktan alıkoyan neydi? İki önemli şey: deha ve başarı. Üstelik Michelangelo'nun ilahi sezgisine inanabilirsek, Murat grotesk bir cüceydi ve Musa da bir devdi.

İbrani yasa koyucunun bir sahtekar olduğunu söylemeye cesaret edebilir miyiz? Kişi kendini adadığında asla sahtekar olamaz. Korkunç ölüm aletini böylesine her şeye kadir bir havayla çalmaya cüret eden bu usta, dökülen kanın kefareti olarak kendini lanetleyen ilk kişi oldu; halkını yalnızca kendisinin girmeyeceğini bildiği vaat edilmiş bir ülkeye götürdü. Bir gün fırtınadaki Oedipus gibi mağaralar ve uçurumlar arasında kayboldu ve onun dehasına hayran olanlar onun kemiklerini bulamadılar.

Antik dünyanın bilgeleri, okültizmin gerekliliğine ikna olmuş, kendilerini bir dereceye kadar doğanın efendisi yapan bilimleri dikkatle gizlemişler ve bunları öğretilerine ilahi işbirliğinin prestijini vermek için kullanmışlardır. Neden onları suçluyorsun? Bilge Tanrı'nın insanlar arasındaki tam yetkilisi değil mi? Ve Allah, yıldırımının uykuya dalmasına veya uyanmasına izin verdiğinde, Elçisi aracılığıyla gürleyen de her zaman O değil midir?

'Tanrı'nın var olduğuna dair bilimsel kanıtım var' diyecek kadar deli olan ama 'Tanrı'nın var olmadığını biliyorum; Tanrıya inanıyorum ama neye inandığımı bilmiyorum'

daha da aptal olurdu. Yine de binlerce erkek, kadın ve çocuk size şunu söyleyecektir: 'O'nu gördüm, O'na dokundum ve bundan daha da ileri gittim; O'nu yedim ve O'nun içimde yaşadığını hissettim.' Mantıksız bir deyişin tuhaf büyüsü budur (eğer gerçekten öyleyse): 'Bu benim etim, bu benim kanımdır', yine de muzaffer bir şekilde ikna edicidir çünkü mantığı bir kenara bırakıp duyguları tatmin etmek çok zevklidir.

Şunu söyledi, evet O, tüm insanlarda yeniden yaşayabilmek için ölecek olan Tanrı. İnançlı insanlar, ölümün gizemini kabul edebilmemiz için Tanrı'nın kendisinin nasıl ölmesi gerektiğini yalnızca siz anlayabilirsiniz!

İnsanlar Tanrı'nın oğulları olabilsin diye Tanrı insan oğlu oldu. Enkarne olan Tanrı, insanlığa tanrısallık kazandırdı. Allah'ı görmek istiyorsanız kardeşlerinize bakın. Eğer Tanrı'yı sevmek istiyorsanız birbirinizi sevin. Bu yüce ve muzaffer inanç, evrensel kardeşliğin, en yüce sevginin, yoksullara bağlılığın saltanatını başlatacak! Kardeşlerinizin en azı için, yani en cahili, en ayıplısı için ne yaparsanız, Benim için, Allah için yapmış olursunuz. Bunu anlayabiliyor musunuz, sizi sefil soruşturmacılar? İsa Mesih'e işkence yaptığınızı, Tanrı'yı alevlere teslim ettiğinizi görmüyor musunuz...!?

Elbette şiir bilimden daha üstündür; ve inanç, mantığın önüne geçtiğinde heybetli ve muhteşemdir. Haklının haksıza kurban edilmesi mantıksız ama en egoist akıl bile buna hayran olmak zorunda kalır. İşte İncil'in büyük büyüsü buradadır ve itiraf etmeliyim ki, aptal yerine konma riskini göze alarak ben rüyaların düşmanıyım, kendilerini bilgiye dayatacak her türlü hayal gücünün karşıtıyım, evet ben bile büyülenmiş durumdayım ve olmaktan mutluyum; Düşman ışık kıvılcımlarına karşı gözlerim kapalı ibadet ediyorum, çünkü yüreğimde parladığını hissettiğim o sonsuz sevginin vaat ettiği sınırsız ama hâlâ örtülü bir aydınlığa inanmaktan kendimi alamıyorum.

Tüm büyük duygular, büyülenmenin bir biçimidir ve tüm gerçekten büyük adamlar, büyülenmeleriyle kitleleri etkilemiştir. *'Yargıç dixit'*— 'Usta konuştu.' Sonsuz öğrenci olarak doğanları motive eden şey budur. *'Amicus Platon sihirli bir arkadaş Veritas'ı yarattı.'*— 'Platon'u severim ama gerçeği tercih ederim', Platon'a eşit olduğunu hisseden ve dolayısıyla, eğer Platon ya da Aristoteles gibi bir ekolü büyüleme ve ilham verme yeteneğine sahipse potansiyel olarak kendisinin de usta olabileceğini hisseden bir adamın sözüdür.

İsa kalabalığı takip eden insanlardan bahsederken şöyle dedi: 'Ben şunu isterim

Baktıklarında göremeyecekler ve dinledikleri zaman anlamayacaklar çünkü onların dönüşümlerinden tehlike anlıyorum ve iyileşmelerinden korkuyorum. Kendisini hayırseverlik uğruna feda eden Kişi'nin bu korkunç sözlerini okuyunca Juvenal'in şöyle dediği Crispinus aklıma geldi: *'Vittiis aeger solaque libidin fortis'te*— 'Her türlü kötü alışkanlıktan bitkin düşen adamın kalan tek enerjisi sefahatin ateşidir.' Hangi şefkatli doktor Crispinus'un ateşini iyileştirmek isterdi? Bu onun ölüm fermanını imzalamış olurdu.

Artık üstün güçlerin ideallerine hayran kalmayan dinsiz kitlelerin vay haline! Vay, ne kadar aptal olursa olsun, artık rahiplerin ilahi misyonuna ya da kralların ilahi haklarına inanmayan zavallı aptalın başına! Çünkü ister altından ister vahşi zevklerden olsun, bir şeye hayran kalması gerekir ve kendisini hakikatin ve adaletin arkadaşlığından ölümcül bir şekilde dışlanmış bulacaktır.

Doğa, canlıları büyük gizemlerini gerçekleştirmeye zorlamak istediğinde, onların duyularını, ruhlarını ve kalplerini aynı anda büyüleyen egemen bir rahibe karakterine bürünür. Bir araya geldiklerinde aşk adı verilen yenilmez bir ilahiyat oluşturan iki ölümcül manyetik güç vardır. Kadın heceye, periye, periye, meleğe dönüşüyor. Adam bir kahramana, neredeyse bir tanrıya dönüşür. Birbirlerinin sahte görünüşlerine hayran olan bu zavallı masumlar, yeterince aldandıklarında kendilerini tokluk ve hüzünlü uyanış saatine hazırlıyorlar! Evliliğin en büyük sırrı bu saati ertelemektir. Her ne pahasına olursa olsun hatayı uzatmak, aptallığı beslemek ve tahmin edilemeyen aldatmacayı sürdürmek gerekir. O halde hayat, kocanın İtalyan komedisindeki Pantaloon gibi kandırılmak istemiyorsa daima sahnede, üstün bir oyuncu olması gereken bir oyundur; Kadının, eğer kocasının arzusunu korumak istiyorsa, daha meşru arzularını her zaman gizleyerek, koket rolünü mükemmel bir şekilde incelemesi gereken bir komedi. Aile içi mutluluk gizli bir savaş pahasına kazanılır; yorucu ve zordur, ancak ne yazık ki açık çatışmadan kaçınılacaksa gereklidir.

İnsanlığın iki büyük gücü vardır: Büyüleyen deha ve büyülenmenin getirdiği coşku. Muazzam bir asker ordusunun başında yürüyen bu solgun küçük adamı görüyor musun? Onları nereye götürdüğünü sorun. Hiçbir yanılsamaya kapılmayan bir seyirci 'Ölüme!' der; kendileri de dikenli bıyıklarıyla ve omuzlarında kollarıyla 'Zerefe!' diye bağırıyorlardı. Bütün bu gaziler Polyeuctus'un damgasına inanıyor; teslim oluyorlar

gri bir frak ve küçük bir şapkanın büyüsü. Krallar onları selamlıyor ve geçerken taçlarını çıkarıyorlar ve Waterloo'da ezildiklerinde, bu adamlar sanki hava şartlarındaymış gibi üzüm saçmaları sağanağına homurdanıyorlar ve durdukları yere düşüyorlar, ölüme kaba bir yeminle meydan okuyorlar. Cambronnc'un ağzı.

Hayvan çekiciliği mevcuttur, ancak tamamen fiziksel bir şey olan bunun ötesinde, gerçek ahlaki çekicilik olan insan çekiciliğini de hesaba katmalıyız. Ruhlar da tıpkı bedenler gibi kutuplaşmışlardır ve ruhsal ya da insani manyetizma, büyülenmenin gücü dediğimiz şeydir.

İnsanda büyük bir düşüncenin ya da güçlü bir hayal gücünün yayılması, gezegenleri entelektüel güneşe, uyduları da gezegenlere çeken çekici bir girdap oluşturur. Düşüncenin yıldızlı bölgelerindeki büyük adam, evrenin merkezi gibidir.

Zeki bir büyülenmenin büyüsüne kapılacak kadar şanslı olmayan kusurlu varlıklar, ölümcül büyülenmelerin esaretine düşerler. Aptallarda ve aptallarda baş döndürücü tutkular ve büyüklük yanılgıları işte böyle üretilir.

Aydınlatıcı büyülenmeler vardır ve karanlık büyülenmeler vardır. Hindistan'ın Eşkıyaları ölüme aşıktı. Marat ve Lacenaire'in kör destekçileri vardı. Şeytanın Tanrı'nın karikatürü olduğunu daha önce söylemiştik.

Şimdi büyülenmenin tanımına gelecek olursak: Büyülenme, hayal gücünün ve düşüncenin çekiciliğidir. Hayali kavramları yüceltmek ve aklı henüz denge durumuna ulaşmamış varlıkların yargılarını etkilemek için güçlü bir iradenin zayıf bir irade üzerinde uyguladığı tahakkümdür.

Dengeli insan, 'Olanı biliyorum, olması gerekene inanıyorum ve olabilecekleri inkar etmiyorum' diyebilen kişidir. Büyülenen kişi şunu söyleyecektir: “Güvendiğim kişiler tarafından bana inanmam söylenenlere inanıyorum; diğer bir deyişle inanıyorum çünkü inanmak bana yakışıyor. İnanıyorum çünkü bazı kişileri ve bazı şeyleri seviyorum.' Burada onu 'Atalarımızın inancı, 'Annemin Haçı' gibi hiçbir şeyi kanıtlamayan çeşitli dokunaklı ifadeler kullanırken bulabiliriz. Yani birincisi 'İnançlarım akıldan kaynaklanır' diyor, ikincisi ise 'İnançlarım büyülenme tarafından yönetiliyor' diyor.

Başkalarının sözüne inanmak çocuklar için caiz ve hatta tavsiye edilen bir şeydir. Bossuet, Pascal ve Fénelon'un büyük insanlar olduğunu ve yine de apaçık saçmalıklara inandıklarını söylerseniz, bu görüşü benimsemenin zor olduğunu, ancak bu doğru olsa bile bunun yalnızca bu büyük adamların çocuk gibi davrandıklarını kanıtlayacağını söyleyeceğim. bazı durumlarda.

Bize Pascal'ın sürekli olarak önünde genişleyen bir çukur gördüğü söylendi. Bana öyle geliyor ki, Pascal'ın dehasına saygısızlık etmeden, onun çukuruna inanmaya gerek yok; Büyülenen kişi özgür iradesini tamamen kaybeder ve tamamen büyüleyenin egemenliği altına girer. Aklı, tarafsız konularda mükemmel bir şekilde işlemesine rağmen, ona önerilen şeyleri düzeltmeye çalıştığınız anda, kesinlikle bir aptallık durumuna dönüşür. Sadece kendisine hakim olanların gözleri ve kulaklarıyla görür ve duyar. Hakikate dokunsun, dokunduğu şeyin var olmadığını savunsun. Tam tersine kendisine doğrulanan imkânsızlığı gördüğüne ve ona dokunduğuna inanır. Aziz Ignatius, öğrencilerinde bu tür bir hayranlığı geliştirmek için bazı manevi egzersizler yazdı. Cizvit adayının her gün karanlık ve sessiz bir yere çekilmesi ve gizemlerin algılanabilir bir temsilini yaratmak için hayal gücünü kullanması, Aziz Anthony'nin tüm kabuslarını görmeye ve aslında gerçek olarak görmeye çalışması gerektiğini ortaya koydu. ve yorgun bir beyne yüklenen gönüllü ve uyanık bir rüyada Cehennemin tüm dehşeti. Bu tür egzersizler sırasında kalp katılaşır ve dehşetten körelir, akıl sarsılır ve ölür. Ignatius adamı yok etti ama bir Cizvit yarattı ve tüm dünya bu müthiş android kadar güçlü olmayacak.

Hiçbir şey bir robot kadar amansız değildir. Bir kere ayarlandıktan sonra siz onu parçalayana kadar durmayacaktır.

Loyola'nın yaptığı şey, tek kelimeyle başlatılabilecek ve mühendisin niyetlerini mümkün olan tüm yollarla gerçekleştirmek için dünyanın dört bir yanına gönderilebilecek binlerce robot yaratmaktı. İcadının Pascal'ın bilgisayar makinesinden çok daha büyük olduğunu kabul etmek gerekir.

Peki böyle bir çalışma ahlaki midir? Evet, elbette, yazarının ve bu şekilde kör çarklara ve otonomiden yoksun otomatlara dönüşmekle doğru şeyi yaptıklarını düşünen kendini adamış herkesin düşüncesine göre. Kötülük bu noktaya kadar insanları asla çalıştıramayacak, akıl ve hatta sıradan sağduyu bile onları bu kadar kızdıramayacaktır. Felsefenin asla böyle askerleri olmayacak. Demokrasinin yandaşları ve şehitleri olabilir, ancak demokrasi adına özsaygılarını ve tüm kişiliklerini feda edebilecek gerçek havarileri asla yoktur. Değerli demokratları tanıdım ve hala tanıyorum ve her biri izole edilmiş bir bireyin gücünü temsil ediyor. Cizvit'in adı Lejyon'dur. Erkekler işin içine mantık girdiğinde neden bu kadar soğukkanlı, konu kendi hayal güçlerinin bir ürünü için savaşmaya gelince bu kadar sıcak oluyor? Çünkü insan, tüm gururuna rağmen kusurludur; onun samimi bir yanı yok

gerçeği sever, aksine yanılsamalara ve yalanlara tapar.

Aziz Paul şöyle dedi: 'İnsanların aptal olduğunu görerek, onları aptallıkla bile kurtarmaya çalıştık, inançlarının körlüğüne iyi olanı dayattık.' Burada, İsa'nın Hıristiyanlığı üzerine aşılanan Aziz Pavlus'un Katolikliğinin büyük sırrı, Aziz Loyola'nın Cizvitliği tarafından tamamlanmayı beklemektedir. Kitleler saçmalıklardan besleniyor. Toplum az sayıda akıllı adamdan ve büyük bir aptal insan sürüsünden oluşur. Artık arzu edilen şey aptalın bilge tarafından yönetilmesidir.

Bu nasıl yönetilebilir? Bilge adam, bilge olduğunu gösterdiği anda geri püskürtülür, iftiraya uğrar, sürgüne gönderilir ve çarmıha gerilir. İnsanlar ikna edilmek istemiyor, birilerinin onlara dayatmasını istiyorlar. Bu nedenle elçinin, dünyadaki hakikati yeniden canlandırmak, yani ona yeni bir örtü vererek yeniden canlandırmak için sahtekârlıkla uğraştığı görülüyor olmalıdır. Bir açığa vurucuyu nasıl tanımlayabiliriz? O, onları iyiye çevirmek için sıradan kitleleri aldatmaya hazır, çıkarsız bir sahtekardır. Peki kimdir bu ortak kitleler? Onlar, unvanları, toplumdaki yerleri ve zenginlikleri ne olursa olsun, ahmaklardan, embesillerden ve aptallardan oluşan muazzam bir kalabalıktır.

Belirsiz ilerlemeden çokça bahsedildiğinin farkındayım, ama ben buna tanımlanamaz ilerleme demeyi tercih ederim, çünkü insan ırkı bilgi açısından artıyorsa, kendi içinde gelişmiyor demektir. Başka bir deyişle, sanki eğitim zorunlu olarak insanları daha iyi hale getirecekmiş gibi, sanki Rousseau'nun korkunç müritleri Robespierre ve Marat, Rousseau'nunkinden daha üstün bir eğitim almamışlar gibi, evrensel eğitimi güçlendirmenin suçu ortadan kaldırmak anlamına geleceğidir. Rahip Coeur ve Lacenaire aynı kolejde öğrencilerdi. Bay de Praslin, Dr Castaney ve Dr Lapommeraye modern bir eğitimin tüm avantajlarından yararlandılar. Eliçabide ilahiyat okulunda okudu. Eğitimli alçaklar, tüm alçaklar arasında en donanımlı ve en korkunç olanıdır ve eğitim onları hiçbir zaman yanlış yapmaktan alıkoymazken, sıradan cahiller en iyi erdemleri uygulamada hiçbir zorluk çekmezler. Eğitim, insanın yeteneklerini geliştirir ve ona eğilimlerini takip etme olanağı verir, ancak bu onu değiştirmez. Bir ahmağa matematik ve astronomi öğretirseniz, onu bir Leverrier'e dönüştürebilirsiniz ama onu asla bir Galileo yapamazsınız.

Bildiğimiz şekliyle insan ırkı, bir veya iki insandan ve içlerinde az miktarda insan ve büyük oranda orangutan veya goril bulunan çok sayıda bileşik yaratıktan oluşur. Belki bazıları daha küçük ve daha güzel maymunlara benzerlik iddia edebilir: bunlar köle olan jigololardır ve

başıboş bir kadının oyuncakları. Acaba bu hayvanlar için hazırlanmış bir cennet var mı, yoksa bu konuda bir cehennem var mı?

Bu vahşi hayvanlar ölüm noktasına geldiklerinde, insani yönleri bazen uyanır ve onlara eziyet eder; Rahip çağırıyorlar, rahip geliyor, neden olmasın?

Hayırseverlik insanlığın bu parıltılarını söndüremez ama onlara ne söylenebilir? Mantığa başvurmayı anlamayacaklar, bu yüzden işaretlerden, dualardan, kutsamalardan ve günahların bağışlanmasından büyülenmeleri gerekiyor.*aşırılıkta*. Onlara işlemeli bir çalıntı ve gümüş yaldızlı bir kiborium gösteriliyor. Kendilerine söyleneni söylerler, kendilerine gereken her şeyin yapılmasına izin verirler ve Kilise'nin lütfuyla huzur içinde ölürler. İncil'de Allah'ın hem insanları hem de hayvanları kurtaracağı yazmıyor mu? *Homineset jumenta salvabis, Domine*.

Doğanın yaratımları türlere ve ırklara göre birbirini takip ederek ilerler, ancak hem ırklar hem de türler imparatorluklar ve bireyler gibi yükselir ve düşer. Parlak dönemlerini yaşayan tüm uluslar yavaş yavaş yok oluyor ve uluslar için olduğu gibi, bir bütün olarak insanlık için de öyle olacak. Bir sonraki felakette yarı hayvan olan insanlar ortadan kaybolduğunda, bizim maymunlara gösterdiğimiz oranın aynısını türümüze taşıyacak yeni bir bilge ve güçlü varlıklar ırkının ortaya çıkacağından şüphemiz yok.

Ancak o zaman ruhlar gerçekten ölümsüz olacaklar, çünkü onlar değerli olacak ve anılarını koruyabilecek kapasiteye sahip olacaklar.

Bu arada, insan ırkının gelişmek şöyle dursun aslında yozlaştığı da kesindir. Ruhlarımızda korkunç bir olay meydana geliyor. Erkekler artık ilahi olana karşı hiçbir duygu duymuyor ve gösteriş ve lüks makinesi olmayan kadınlar, yalnızca absürtlükten hoşlandıkları için, kendilerini sıkan akıldan kaçmak için inanca yöneliyorlar. Şiir kalplerimizde öldü. Gençlerimiz Victor Hugo'yu okuyor ama bu şairin hayran oldukları tek şey, güzel yazısı ve alıntılanabilir düşünceleri; derinlerde Proudhon'u tercih ediyorlar, Renan'da çok fazla duyarlılık buluyorlar ve Bay Taine, Dr. Grenier ve Dr. Buchner'e ciddi yazarlarmış gibi davranıyorlar. Tiyatro, eski zamanların cömert duygularıyla dalga geçmek için elinden geleni yapıyor; Rabelais'nin insanın aptallığını kınadığı zamanki yüksek sesli kahkahasıyla değil, tüm erdemlere hakaret eden kaba bir şakanın alaycılığıyla.

Onurda olduğu gibi aşkta da artık övgüsü olmayan yaşlı bir azizdir. En büyük ve en güzel duyguların adları bile kibar konuşmalarda neredeyse yersizdir ve çok geçmeden bunları dile getirmek uygunsuz sayılabilir.

bunları tekrarlayın. En korunaklı hayatlar süren, örneğin Oiseaux veya Sacré-Coeur manastır okullarına giden, gerçekten hoş genç hanımların hayalleri neler? Karşılıklı sevginin hassasiyetini mi özlüyorlar? Hiç de değil, bu günah çıkarma işlemine yakışır bir konu ve hiçbiri arkadaşlarına böyle bir şeyi itiraf etmeye cesaret edemez. Zengin bir evliliğin ihtişamını düşünürler, bir araba ve bir kale hayal ederler. Eğer seçkin bir isme ve güzel görünüme sahip bir koca bulabilirlerse, anlaşmanın bir parçası olarak onu da almaktan çekinmeyeceklerdir.

Ben insan düşmanı değilim ve kendi yüzyılımı hicvetmeye çalışmıyorum, Magism'in her zamankinden daha güncel olduğunu ve böylesine zayıf bir materyalle uğraşırken, insan türünün ahlaki bir zayıflığını kaydediyorum. Eğer biri başarılı olacaksa büyüle.

İncillerde yüceliği önceki günlerde de hissedilen hükümler vardır; ama günümüzde neredeyse gülünç görünüyorlar çünkü insanlar artık eskisi gibi değiller.

'Git ve en son sıraya otur' diyor İsa, 've sen birinci olmaya davet edileceksin.'

Modern dünya buna şöyle cevap veriyor: 'En son yere otururs anız orada kalmak zorunda kalacaksınız ve bu size doğru yolu gösterecektir.'

İncil 'Eğer biri ceketinizi almak isterse, abanızı da ona versin' diyor.

Kuru mantıkçı, "Ve tamamen çıplak olduğunuzda, haydut sizi kutsayacak ve polis sizi uygunsuz teşhirden tutuklayacak" yorumunu yapıyor.

Yarını düşünmeyin” diyor Kurtarıcı.

'Ve yarın sefalet seni ele geçirdiğinde kimse seni düşünmeyecek', dünyanın cevabıdır.

'Tanrı'nın Krallığını ve O'nun doğruluğunu arayın, tüm bunlar size eklenecektir.'

'Evet, bir kez bulduğunuzda, ancak ararken değil ve korkarım uzun süre aramak zorunda kalabilirsiniz.'

'Vay gülenlerin, çünkü ağlayacaklar; ne mutlu gülecekleri için ağlayanlara.'

'Saygılarımla bu bir tahterevalli gibidir; Bu şunu söylemekle aynı şeydir: "Ne mutlu hastalar iyileşecekler, vay iyi olanlara, çünkü hastalanacaklar." Gülenler perişansa ve ağlayan bezli insanlara, içlerindeki gülmenin sefaletinden başka vaad edecek bir şeyin yoksa

peki o zaman kim gerçekten mutlu olacak?'

'Kötü kişiye direnme; birisi bir yanağına vurursa diğerini çevir.'

'Bu kesinlikle ahlaka aykırı bir düsturdur. Eğer zalime karşı koymazsan, onun suç ortağı olursun. Size haksız yere vuran birine diğer yanağınızı çevirirseniz, onun suçunu onaylıyor ve onu tekrarlamaya kışkırtmış oluyorsunuz; diğer yanağınızı uzatıp ikinci büfeyi aldıktan sonra ne yapacaksınız? Onunla dövüş? Bu, son davranışlarınızı anlamsız hale getirir. Arkanıza tekme atabilmek için sırtınızı mı çevireceksiniz? Bu alçakça ve gülünç olurdu!'

Çağımızın ruhu, eğer bu kadar özgürce konuşma cesaretine sahip olsaydı, İncillerdeki muhtemelen en yüce sözlere bu şekilde tepki verirdi. İsa Mesih ile insanlık arasında büyük bir yanlış anlaşılma var ve olmalı. Çağımızda artık yüceliğe dair bir duygu ya da kahraman anlayışı kalmamıştır. Politikacılarımız Garibaldi'yi Don Kişot'un pek de komik olmayan bir vücut bulmuş hali olarak görüyorlar.

O, birkaç komisyon görevlisini yendikten ve kurnaz kişiler onunla kedi-fare oyunu oynadıktan sonra, bir gün Şeytan tarafından seyircilerin büyük eğlencesine götürülecek olan ayık bir palyaçodur.

Kont Joseph de Maistre, 'Dünyada din yoktur' dedi ve bu nedenle harikalara ve hokkabazlara ihtiyaç duyduğunu da ekleyelim.

İnsanlar artık rahibe inanmadıklarında büyücüye de inanacaklar ve biz kitaplarımızı esas olarak rahipler için yazdık, böylece gerçek büyücüler haline geldikten sonra artık büyücünün yasadışı rekabetinden korkmalarına gerek kalmayacak. Bu kitabın yazarı büyük papaz ailesine mensuptur ve bunu hiç unutmamıştır.

Rahipler bir kez daha bilim adamı olsunlar ve karakterlerinin büyüklüğüyle yozlaşmış dünyayı hayrete düşürsünler; küçük çıkarları ve tutkuları arkalarına bıraksınlar; hayırseverlik mucizeleri gerçekleştirsinler ve dünyayı ayaklarının altına alsınlar; Yakup'un yaptığı gibi ellerini hastaların üzerine koysunlar ve onları iyileştirsinler; kısacası nasıl büyüleneceklerini öğrensinler ve nasıl hükmedeceklerini öğrensinler.

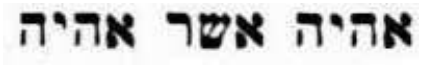
Büyülenmenin tıpta büyük bir rolü vardır; bir doktorun büyük itibarı, hastalarını önceden iyileştirir. Bay Nélaton'un yapacağı bir hata (eğer ünlü uygulayıcı böyle bir şeye muktedir olsaydı), sıradan bir cerrahın tüm becerisinden daha fazla fayda sağlayabilirdi. Hikaye, alçı reçetesini bir adama bakan hemşireye veren ünlü bir doktorun hikayesi anlatılıyor.

büyük acı, 'Uygula' dedi*Bu*hemen göğsüne." Pek akıllı olmayan iyi kalpli kadın, onun reçeteden bahsettiğini sandı ve hastasına biraz keten tohumu yağı ile sıcak bir tokat attı. İkincisi hemen rahatlamış hissetti ve ertesi gün iyileşmiştim.

Bu, büyük doktorların bedenlerimizi nasıl iyileştirdiği ve akredite rahiplerin ruhlarımızı nasıl iyileştirebildiğidir.

Bu bölümde insanlığın gerilemesinin başlangıcı hakkında konuştuğumda, sadece gözlemim altına giren olaylardan bahsediyorum ve bir canlının zayıflaması deliline dayanarak tüm türün çürüme durumunda olduğu sonucuna varmıyorum. ırk. Bunca üzücü belirtiye rağmen, insanlığın yok edilmesinden, daha doğrusu dönüştürülmesinden önce hâlâ ilerleme olabileceğini umuyorum. Yüzyıllar boyunca yeniden canlanacak olan Mesih umudunun gerçekleştiğini henüz görmediğimize inanıyorum. İnsan türü hakkında son sözün Ninova, Sur, Babil, Atina, Roma ve Paris medeniyetleri hakkında söylenmeyeceğine inanıyorum. Yaşlılık olarak kabul edilebilecek şeyin, çocukluğun kolay yorulmasından başka bir şey olmadığını düşünmek hoşuma gidiyor. Ancak Mesihçilik bile sonsuzluk doktrini değildir; Aziz Yuhanna, yeni bir cennet ve yeni bir yer olacağını söylüyor. Yeni Kudüs ancak günümüz insanından daha üstün olan yeni uluslar aracılığıyla gelecektir ve daha da fazla değişiklik olacaktır. Güneşimiz, uydusu olduğumuz şeffaf olmayan bir gezegen olduğunda, o zaman nerede olacağımızı veya hangi biçimde yaşayacağımızı kim bilebilir? Kesin olan bir şey var: Varlık, varlıktır. Hiçbir şey olmadığı için hiçbir şeye yol açamayacak bir hiçlikten gelmez; ve kendisinden gelemeyeceği o hiçliğe geri dönmeyecek.

Olan her şey olmuştur, öyledir ve olacaktır.

Ehied ascher Ehieh. ('Ben buyum.' Mısır'dan Çıkış 3:14)

Büyülenmeye ve onu yaratma araçlarına dönecek olursak, bu araçlar tamamen kendini zorlamadan enerjilendiren ve sakince direnen iradenin elindedir.

Eğer aşırı davranmazsanız ama büyük ve güçlü biri olduğunuza dair makul bir inanca ulaşırsanız, zayıflar ve hiçlikler sizi mutlaka olduğunuza inandığınız kişi olarak algılayacaktır. Bu tamamen sabır ve zaman meselesi.

Manyetizmanın bir parçası olan tamamen fiziksel bir çekimin olduğunu daha önce söylemiştik. Bazı kişiler doğal olarak bu özelliğe sahiptir ve kişi yavaş yavaş sinir sistemini uyararak bunu kendi içinde de tetikleyebilir.

Bu olağandışı yetiyi ara sıra oldukça şarlatan bir tarzda kullanan ünlü Bay Home, bu yeteneğe açıklanamadan sahipti; zekası bilimsel çalışmalar için çok sınırlıydı. Zouave Jacob, ruh yardımcılarına inanan saf bir büyüleyicidir. Çevik sihirbaz Houdin, hayranlık ve el becerisini birleştiriyor. Tanıdığımız seçkin bir asilzade bir gün ondan beyaz büyü dersleri almasını istedi ve Robert Houdin ona bazı şeyler öğretti ama öğretemeyeceğini söylediği diğerleri hakkında sessiz kaldı. 'Bunları ben kendim açıklayamam' dedi 'bunlar kişisel doğanın bir parçası. Eğer bunları sana söyleseydim, daha akıllı olamazsın ve seni asla onlardan yararlanacak bir konuma getiremem'.

İfadeyi bağışlarsanız, insanların gözlerine toz atma sanatı veya yeteneğidir. Görüyorsunuz, her tür büyünün tarif edilemez bir gizemi var, hatta Robert Houdin'in beyaz büyüsü bile.

Gerçeği bir yalanmış gibi, adaleti de tarafgirlik ve ayrıcalıkmış gibi kabul ettirmek, bencillik ve açgözlülüklerinin nesnesini bencil olacak şekilde değiştirmek, ahmakları büyülemenin son derece hayırsever bir davranış olduğunu daha önce söylemiştik. Cennette muazzam ve ayrıcalıklı bir miras umuduyla burada fedakarlık yapıyorum.

Ancak şunu da söylemeliyiz ki, kendilerini insan olarak adlandırmaya layık gören herkes, gençlerin ve zayıfların yanılgısına katılırken, kendilerinin büyüsüne kapılmamak için akıllarını ve zekalarını sonuna kadar kullanmalıdır.

Hayal kırıklığı, yanılsamanın yerini alacak hiçbir şey olmadığında acımasız bir deneyimdir ve kaybolan seraplar ve sönen ışıklar ruhu karanlıkta bırakır.

Hiçbir şeye inanmamaktansa saçmalıklara inanmak daha iyidir; Kandırılmak ceset olmaktan daha değerlidir. Bununla birlikte, bilgelik tam olarak yeterince sağlam bir bilgiden ve şüpheyi ortadan kaldıracak kadar makul bir inançtan oluşur. Şüphe aslında el yordamıyla ilerleyen bir cehalettir. Bilge kişi bazı şeyleri bilir ve bildikleri onu bilmediği şeylerin varlığını varsaymaya yönlendirir. Böyle bir varsayım, kendisini gerekli hipotezlerle sınırladığında ve tanımlanamaz olanı tanımlayacak kadar aceleci olmadığında bilgiden daha az kesin olmayan inançtır.

Gerçekten insan olan bir adam, mucizeleri onlara boyun eğmeden anlar; O, gök gürültüsü ya da borazan olmadan gerçeğe inanır ve Tanrı'yı altın bir gemiyle olduğu kadar taş tabletlerle ya da bir gemiyle de ilişkilendirmeye ihtiyacı yoktur.

buzağı. Kendisine büyük bir ödüllendiricinin ya da ebedi intikamcının söylendiği söylendiği için, kendisinin doğru olması gerektiğini hissetmesine bile gerek yoktur. Vicdanı ve aklıyla yeterince uyarılmıştır. Eğer ona, sonsuz azap acısıyla, üçün bir ettiğini, bir adamın ya da bir parça ekmeğin tanrı olduğunu itiraf etmesi gerektiği söylenirse, bu tehdit hakkında ne düşüneceğini çok iyi biliyor ama buna gülmemeye dikkat ediyor. gizemi, kökenini incelemeden ve anlamını kavramadan önce çözecektir. İnkar eden cehalet, onu doğrulayan cehalet kadar acelecidir; ama hiçbir şey onu asla şaşırtmaz ve belirsiz sorular söz konusu olduğunda fikrini ifade etmekte asla acele etmez.

Şeylerin büyüsünden kaçmak için, onların üstünlüklerini ve çekiciliklerini göz ardı etmeye gerek yoktur.

Bu konuda Homeros'un öğretilerini takip ediyoruz. Odysseus, Sirenlerin şarkısını dinleme zevkinden kendini mahrum etmedi; sadece bu zevkin yolculuğunu geciktirmemesi ve onu kayalıklara çekmemesi için en etkili adımları attı. Circe'nin kadehini böldü ve kılıcıyla onu korkuttu ama onun okşamalarını kendine esirgemedi - sadece bedelini ödemek veya onun iradesine boyun eğmek yerine onları aldı. Tehlikeli hurafelerin varlığı nedeniyle dini yok etmek, sarhoşluğun tehlikelerinden kurtulmak için asmayı yok etmek veya hayal kırıklıklarından ve aşırılıklarından kaçınmak için aşkın lezzetlerinden vazgeçmek gibidir.

Daha önce de belirtildiği gibi dogmanın iki yüzü vardır: biri aydınlık, diğeri karanlık; karanlığı ortadan kaldırmaya çalışmadan ışığı takip edelim, çünkü aydınlığın açığa çıkması için gölge gereklidir. İsa bir keresinde gücenmelerin olması gerektiğini ve belki de gerçekten bir cevap için baskı altındaysak batıl inançların gerekli olduğunu söylememiz gerektiğini söylemişti. Bugünlerde göz ardı edilen bu gerçeği ne kadar vurgulasak azdır ki, her ne kadar kanunlar önünde bütün insanlar eşit olsa da, akıl ve irade bakımından kesinlikle eşit değildirler.

Dogma, inancın, umudun ve sevginin büyük evrensel destanıdır; ulusların şiirsel ifadesidir; insan dehasının ölümsüz çiçek açmasıdır. Tamamen yetiştirilmesi ve korunması gerekir. Hiçbir kelime, hiçbir sembol, bir gizem ya da bir görüntü atılmamalı. La Fontaine'in Masalları'yla büyümüş ve yedi yaşına kadar karıncaların çekirgelerle konuşabildiğini kabul etmiş bir çocuk örneğini ele alalım; kendisine eşi tarafından verilen o güzel kitabı yırtacak mı yoksa ateşe mi atacak? Anne, muhakeme yeteneğinden yoksun yaratıkların akıllı bir şekilde konuşabildiğini söyleyen birinin ya deli olduğunu ya da numara yaptığını anlayacak kadar akıllı olduğunda?

Otoriteye saygı, dogmaya saygıya, yani yalnızca dışsal olduğunda dışsal olarak ve gerçek bir rahiplik olduğunda içsel olarak itaat edilmesi gereken hiyerarşiye saygıyı da eklemek zorundadır. Eğer toplum ya da Kilise bana benden daha az bilen bir adamı efendi olarak vermişse, onun karşısında susmalı ve kendi düşüncelerime göre hareket etmeliyim; ama eğer benden daha akıllı ve daha iyiyse, onu dinlemeli ve tavsiyesinden faydalanmalıyım.

Erkeklere ve kadınlara hayran kalmaktan kaçınmak için, tüm kalbimizi asla değişken ve fani kişiliklere vermemeliyiz. Geçici varlıklarda gördüğümüz ölümsüz erdemleri ve sonsuz güzellik çiçeğini sevelim. Evcil kuşumuz uçup giderse tüm kuşlar hakkında kötü düşünmeyelim; kestiğimiz, kokusu mutluluk veren güller elimizde solarsa, bütün güllerin öldüğünü, baharın çiçeklerini döktüğünü sanmayalım. Tek bir gül çok çabuk ölür, fakat*gül*sonsuzdur. Bir müzisyen kemanı kırıldı diye müzikten vazgeçmeli mi? Bazı kuşlar kışın hayatta kalamayacak şekilde yaratılmışlardır; sonsuz bir bahara ihtiyaçları var ve yalnızca onlar için yeryüzünde bahar asla bitmiyor. Kırlangıçlardan bahsediyorum ve bu mucizeyi oldukça doğal bir şekilde elde etmek için ne yaptıklarını biliyorsunuz. Yıl baharını kaybettiğinde sıcak mevsimin yeni başladığı yere göç ederler ve bahar artık bulundukları yerde olmayınca baharın gittiği yere giderler.

BÖLÜM XIV

Karanlık Zeka

İnisiyelerin küfür demeye hakkı olanlar, aşağılık kalabalık, yani zihinleri ve kalpleri sapkın olan zayıf kitleler, karanlık bir tanrıya tapanlar ya da ateizme sözde bağlılık gösterenler (nasıl insanları kastettiğimi bilirsiniz) her zaman dinlerler anlamadan, çünkü küstah ve güvenilmezdirler. Eğer bir doktrin onlara hoşlarına gitmek için saçma bir biçimde sunulursa, kaçınılmaz olarak onu daha da saçma bir anlamda anlarlar ve çoğu zaman tamamen yanlış yola götürürler.

Dolayısıyla, mekanik olarak üç Kişide tek bir Tanrı olduğunu tekrarladıklarında, eğer onları sorgularsanız, bunun onlar için üç Tanrıda bir Kişi anlamına geldiğini göreceksiniz.

Onlara Tanrı'nın, yani sonsuz iyiliğin kaynağının her yerde olduğu söylendi ve onlar da tekrarladılar, ancak Tanrı'nın olmadığı, sonsuz lanetin veya Tanrı'dan yoksun bırakılmanın olduğu geniş karanlık alanların olduğunu kabul ediyorlar. acı çekti.

İlahiyatçı Tauler fakir bir adama, daha doğrusu yoksulluk çeken bir adama, 'Ne yapardınız' diye sordu, çünkü zavallı adam ilahiyatçının kendisiydi, 'Tanrı sizi Cehenneme atmak isteseydi ne yapardınız?'

'O'nu yanıma almalıyım' diye yanıtladı yüce yoksul, 've Cehennem Cennete dönüştürülür.'

İlahiyatçılar bu cevaba hayran olabilirler ama kesinlikle anlamayacaklar BT.

'Evet' diyecek bazı hukuk doktorları, 'Tanrı Cehennemdedir, ama yalnızca intikamcı olarak.'

'Cellat rolünü oyna ve artık gereksiz olan Şeytan'dan kurtulalım; bu zaten kazanılmış bir şey olacak.'

Kurtuluştan bahsettiklerinde, Tanrı'nın tüm çocuklarını (bir elma gibi çok ciddi bir mesele için) bir öfke anında Şeytan'a teslim eden Tanrı'nın, onları sonsuza dek ve güvenli bir şekilde fidye etmek için sonsuz ölüme katlanmak zorunda kaldığını kastediyorlar.

Onlara Kabala'dan bahsederseniz, onu her zaman kodlanmış bir metin olarak görselleştirirler.

Şeytanı çağırmak ve hecelerin, gnomların, semenderlerin ve undinlerin fantastik dünyasını yönetmek için kullanılan büyü kitabı. Konuşma büyüye dönerse, bunu Circe'nin asası ve insanları domuza çeviren büyülü kadeh olarak düşünürler. Kolayca Zerdüşt'ü Muhammed'le karıştırıyorlar ve Hermes Trismegistus'a gelince, bunun, tıpkı 'Bogy-man' kelimesinin çocukları korkutmak için kullanılması gibi, cahilleri şaşırtmak için kullanılan tuhaf bir isim olduğunu düşünüyorlar.

İnanç gibi cehaletin de kendi ortodoksluğu vardır; ve eğer kişi sözde bilginlerin bilmediği şeyleri biliyorsa, onların gözünde kâfirdir. Yeni gerçekler olmadığı için bu dünyanın bilgeleri, yanılgıların sarsılması konusunda otoritelerini desteklerler.

Ayrıca kabul edilen hatanın hemen hemen her bakış açısını desteklediği iyi bilinmektedir. 'Başrahibe nasıl böyle cevap verirsin!' diye bağırdı bir subay, saygılı bir kararlılıkla konuşan İsa'ya vururken. "Siz hiç kimse, yetkililerin sizi suçladığında kendi cehaletlerini ortaya çıkardıklarını mı söylemeye çalışıyorsunuz?" Bize, iktidardakilerin bilmediği bir şey bildiğinizi mi söylüyorsunuz? Yani Baş Rahip hatalı, öyle mi ve onun hatalı olduğunu biliyorsun, öyle mi? O saçma sapan konuşuyor ve sen mantıklı mı konuşuyorsun?'

Napolyon ideolojilerden nefret ediyordu çünkü kendisi dünyanın önde gelen ideoloğuydu. Karşısındaki her şeyi direnmeden taşımak istiyordu ama uzun süredir kullandığı vurucu güç aniden kendisine karşı döndüğünde herhangi bir direniş gösteremedi.

Tarihin başlangıcından bu yana, yeryüzüne hep yalanın hakim olduğunu, zaman zaman şiddetli felaketler ve salgın hastalıklarda gerçeğin hakimiyetini kurduğunu görüyoruz. Zalim ve esnek olmayan Gerçek! Erkeklerin senden hoşlanmaması şaşırtıcı mı? Kralların ve halkın yanılsamalarını defalarca yok ediyorsunuz ve eğer ara sıra sadık hizmetkarlarınız varsa, onları terk edip çarmıha, kazığa ve darağacına teslim ediyorsunuz! Sizin için ölenler ne mutlu, ama faydasız bir şehitlikten kaçınmak için size yeterli ustalıkla hizmet edenler daha akıllıdır. Hiç şüphe yok ki Rabelais, Sokrates'ten daha büyük bir filozoftu; çünkü o, Aristofanes'in maskesinin arkasına saklanarak (her zaman yanımızda olan) Anitus ve Melitus soyunun dikkatinden kaçmayı başarmıştı.

Narhe'si Kutsal Engizisyon'u tüm zamanların alay konusu haline getirecek olan Galileo, işkence odasına ve zindana cesaret edemeyecek kadar akıllıydı. Çağdaş belgeler onu bir sarayda sorgulayıcılarla içki içen ve imza atan bir mahkum olarak gösteriyor *inter pocula* (arasında

içkiler) ironik feragat eylemini, ayağını yere vurarak ve sıkılmış yumruğuyla söylemekten çok uzak, *'Eppur si muove'* ('Yine de hareket ediyor'). Şöyle dediği söyleniyor: 'Evet, sizin sözünüz üzerine dünyanın hareketsiz olduğunu onaylıyorum ve isterseniz göklerin camdan yapıldığını da ekleyeyim ve eğer alınlarınızın aynı olması Tanrı'yı memnun ederse izin verirler. ışıkta'. Rabelais dönüp 'Hadi bunun üzerine içelim!' derdi.

Aptallara iki kere ikinin dört ettiğini kanıtlamak için ölmek intiharın en gülünç şekli olmaz mıydı? Kanıtlanmış bir teorem inkar edilemez ve matematiksel bir hakikatin inkârı bir komedi ve yüz buruşturmadan başka bir şey değildir; bunun saçmalığı, bunu ciddi bir şekilde bir bilim adamı adına talep edebilenlere kendini bağlayacaktır. şaşmaz otorite iddiası. Galileo, Kilise'yi protesto ettiği için kazığa gitseydi, bir sapkın olurdu. Bir bilim adamı olarak gösterdiği şeyi bir Katolik olarak inkar ederek Orta Çağ Katolikliğini öldürdü.

Bir gün birisi bu kitabın yazarına, *Müfredat*'Bakın, işte öğretilerinizin resmen kınanması. Eğer Katolikseniz suçlamayı kabul edin ve kitaplarınızı yakın; Öte yandan eğer öğretilerinizde ısrarcı olacaksanız, katolikliğiniz hakkında daha fazla bir şey duymayalım.'

Makaleden *Müfredat* İkinci Bölümde yedinci sıradadır ve kınadığı doktrinler şunlardır:

'Kutsal Yazılarda bilinen ve kaydedilen kehanetler ve mucizeler şiirsel kurgulardır ve Hıristiyan inancının gizemleri felsefi araştırmaların bir özetidir; iki Ahit'in kitaplarında yer alan mistik icatlardır ve İsa'nın Kendisi bir efsanedir.'

Bunların bana ait öğretiler olmadığını söylediğimde beni şaşırtmaya çalışan kişi ne kadar şaşırmıştı? Ona şöyle dedim: 'İşte öğrettiğim şey bu, daha doğrusu Kilise, bilim ve benim tarafımdan kabul edilen şey.'

'İncil'deki kehanet ve mucizelerle ilgili anlatımlar, doğu dehasına özgü şiirsel bir biçime sahiptir. Hıristiyan inancının gizemleri, ifadeleri bakımından felsefi araştırmalarla doğrulanmış ve açıklanmıştır. Eski ve Yeni Ahit'te benzetmeler vardır ve İsa'nın Kendisi de birçok benzetme ve efsaneye konu olmuştur.'

Bu önerilerimi korkusuzca Papa'ya ve gelecekteki Konsey'e sunuyorum ve bunların kınanmayacağından şimdiden oldukça eminim.

Kilisenin istemediği ve haklı olarak da, kasıtlı olarak

çelişiyordu. Hıristiyan dünyasında barışı korumak için onun yanılmazlığına ihtiyaç vardır, bu nedenle yanılmazlığını ne pahasına olursa olsun korumalıdır. Eğer iki kere ikinin üç ettiğini söyleyecek olsaydı, yanıldığını söylememeye dikkat etmem gerekirdi. İki kere ikinin nasıl ve ne şekilde üç ettiğini bulmaya çalışmalıyım, emin olabilirsiniz ki başarılı olacağım. Örneğin: iki elma ve bir elmanın iki yarısı üç elma eder. Kilise bir saçmalık söylüyor gibi göründüğünde, bu yalnızca inananların inancını sınamak için ortaya atılan bir bilmecedir.

Söylemeye gerek yok, bir sonraki Genel Konsey'de, Eski Dünya'nın kraliçesi, yırtık pırtık mora bürünmüş olarak, her zamankinden daha egemen olduğunu ilan ettiğinde - tahtından düştüğü anda - büyük ve dokunaklı bir gösteri olacak. ve yaklaşan yağma karşısında genişletilmiş haklarını ve yeni iddialarını ilan ediyor. Piskoposlar da denizciler kadar kahraman olacaklar.*İntikamcı*batmaya hazır bir gemide teslim olmak yerine meydan okuyarak ana direğin geri kalan kütüğüne bayraklarını çivilerken son bordalarını ateşlediler.

Üstelik uzlaşmanın onları tamamen mahvedeceğini, karanlıklar sona erdiğinde mihrap alevlerinin de söneceğini biliyorlar. Tapınak perdesi yırtıldığında tanrılar ayrılır ve yeni dogmatik işlemeler yeni bir perdeyi ışık geçirmez hale getirdiğinde geri dönerler.

Gece, günün ilerleyişinden sonsuza dek uzaklaşıyor, ancak yalnızca dünyanın diğer ucunda güneşin terk ettiği bölgeleri ele geçirmek için. Absürde inanan ve sınırlı bir muhakeme gücünün despotizmini imanın ölçülemez cüretkarlığıyla birleştiren o karanlık zekayı şaşırtmak için karanlığa, aşılmaz gizemlere ihtiyaç var. Gün ışığı ufkumuzu daraltır ve bize dünyanın sınırlarını görmemizi sağlar; Her şeyden çok gecedir, yıldızların uçsuz bucaksız pusuyla sınırsız gece, sonsuzluk duygumuzu doğurur.

Rousseau'nun dilini kullanırsak, çocuğu inceleyin; o, doğanın ellerinden ayrılan bir insandır ve onun zihninin eğilimlerini görün. Gerçekler onu sıkıyor, kurgular onu heyecanlandırıyor; matematik dışında her şeyi anlıyor; tarihe inanmaktansa masallara inanmayı tercih ederdi. Çünkü yaşamın ilk dönemi neşeli bir sonsuzluk taşır; Çünkü varoluşun ilk aşamalarında gelecek o kadar muhteşem görünüyor ki, bu mucizelerin ortasında devleri ve perileri hayal etmek çok doğal. Çünkü insan yetilerinin en tanrısı olan şiir yetisi, dünyayı ilk başta gökyüzündeki bir bulut olarak temsil eder. Bu duygu, tabiri caizse, çoğu zaman akıldan daha bilge olan tatlı bir çılgınlıktır.

çünkü aklımız bizi her zaman bilimin yavaş yavaş geri itmeye çalıştığı dar sınırlarla karşı karşıya getirir, oysa şiir gözleri kapalı sonsuzluğa sıçrar ve hayallerimizin tüm yıldızlarını oraya saçar.

Kilisenin görevi çocukça bir hayalin inançlarını sınırlar içinde tutmaktır. Aptallar disiplinsiz inananlardır ve sadık inanlılar ise rahipliğin temsil ettiği bilgeliğin otoritesini tanıyan aptallardır.

Rahipliğin yalnızca gerçek bir rahiplik haline gelmesine ve körlerin liderlerinin artık kendilerini kör etmemesine izin verin ve Kilise, onun büyük erdemlerini ve gücünü geri kazanarak toplumu kurtaracaktır.

Bilimin kendisi de yıldızların çokluğunu gözlemlemek için geceye ihtiyaç duyar. Güneş yıldızları bizden gizler; gece onları bize gösteriyor ve iman karanlığında parıldayan insanüstü ilhamlar gibi loş gökyüzünde çiçek açıyorlar. Meleklerin kanatları gece boyunca beyaz görünür; gündüzleri siyahtırlar.

Dogma mantıksız değildir, aşırı makul veya mantık üstüdür ve her zaman okült felsefenin en yüksek özlemlerini özetlemiştir. Eğer konseylerin tarihini okursanız, büyük sapkınların belirlediği eğilimlerde her zaman bir ilerleme ve mantık göreceksiniz. Kilise her zaman saçma olanı onaylıyor ve karanlık zekanın yanında yer alıyor gibi görünüyor. Böylece Arius, Tanrı'nınkine benzer fakat ondan daha üstün bir töz (maddi olmayan ve sonsuz olan Tanrı'nın tözü!) hayal ederek Tanrı'nın birliğini koruduğunu düşündüğünde, Kilise İznik'te Tanrı'nın birliğine benzer bir töz birliğini ilan etti. Tanrı.

İsa Mesih'i ilahi bir kişilik ve bir insan kişiliğinden oluşan melez bir kişilik olarak temsil etme girişiminde bulunulduğunda, Kilise sonlu ve sonsuzun bu karışımını reddetti ve İsa Mesih'te yalnızca bir kişinin bulunabileceğini ilan etti. Pelagius, insan gururu ve özgür iradenin yükümlülükleri konusunda abartılı bir bakış açısına sahip olduğunda ve günahkarlar kitlesini telafisi mümkün olmayan bir şekilde Cehenneme gönderdiğinde, Kilise, doğru olmayanların kurtuluşu için çalışan ve seçilmişlik erdemleriyle insan başarısızlığını telafi eden lütfu doğruladı. Kendini beğenmiş Protestanlar, Tanrı'nın Annesi Meryem Ana'ya tanınan ayrıcalıklara kızıyorlar ve bu tapılası kişileştirmede insanlığın ilk günahın kirlenmesinden kurtarıldığını ve nesil eyleminin rehabilite edildiğini göremiyorlar. Bu övülen kadın, yüceltilmiş bir annedir:*Unam, kutsal, katolikamet apostolikam Ecclesiam'da inanç*. (Birine inanıyorum, kutsal, katolik ve havarisel

Kilise).

Katolik (yani 'evrensel') doktrin, çölde İsrailoğullarının önünden geçen, gündüzleri karanlık, geceleri parlak bir buluta benzer. Bu doktrin, sahte bilgelere ve cahillere ışık tutan bir engeldir. Exodus'a göre Kızıldeniz'in geçişinde bulut İbraniler ile Mısırlılar arasında durdu. İsrail'in üzerine parladı ve Mısırlıların ışığını söndürdü. Yalnızca inisiyelerin anlayabileceği evrensel dogma için de durum her zaman böyle olmuştur. Aynı zamanda karanlık ve berraktır. Piramitlerin gölgesini ortadan kaldırmak için piramitlerin yıkılması gerekirdi; aynı şey ebedi dogmanın doğasında var olan karışıklıklar için de geçerlidir.

Din ile bilim arasında uzlaşmanın mümkün olmadığı her gün söylenmekte ve tekrarlanmaktadır. Ancak insanlar yanlış kelimeyi kullanıyorlar: Kullanmaları gereken kelime 'uzlaşma' değil 'füzyon' veya 'karışıklık' olmalı. Eğer bilim ve inanç şimdiye kadar uzlaşmaz görünüyorsa, bu onları birbirine karıştırmaya ya da birini diğerinin yerine koymaya yönelik sürekli boş çabalardan kaynaklanmaktadır. Bunları uzlaştırmanın tek yolu vardır; o da, onları birbirinden ayırmak, birbirinden tamamen ve mutlak olarak ayırmaktır. Bir matematikçiden teolojik bir bulmacayı çözmesini istemek kadar, Papa'ya bir teoremin nasıl ispatlanacağını sormak da aynı derecede saçma olurdu. Meryem Ana'nın Lekesiz Anlayışı bir embriyoloji meselesi değildir ve logaritma tablosunun kanun tablolarıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bilim kanıtlanmış olanı kabul etmek zorundadır; ve inanç, kabul edilmesi gereken makul bir otorite tarafından düzenlendiğinde, inancın gereği olan hiçbir şeyi reddedemez.

Bilim asla Tanrı'nın ya da ruhun varlığını kanıtlayamayacak ve Kilise, Kopernik ve Galileo'nun evren sistemlerine dair kanıtlar karşısında geri çekilmek zorunda kaldı. Peki bu onun inanç meselelerinde aldatılabileceği anlamına mı gelir? Hayır, bu onun kendi yetki alanı içinde kalması gerektiği anlamına geliyor. O bile Tanrı'nın kendisine evrensel bilgi teoremlerini vahyettiğini iddia etmiyor.

Bilimin gözlemleyebildiği şey, imanın ürettiği olgulardır ve o zaman, bizzat İsa Mesih'in sözüne göre, ağacı meyvelerine göre yargılayabilir. İnsanı iyileştirmeyen, düşüncesini yüceltmeyen, yalnızca iyilik, güzellik ve adalet iradesini güçlendirmeyen bir inancın, kötü ve sapkın bir inanç olduğu açıktır. Musa'nın Yahudiliği ve İncil, Süleyman'ın ve Hz.

Makabiler. Hahamların Yahudiliği ve son dönem Talmud, gettoya bulaşan pis tefeciler yarattı.

Katolikliğin de kendi yozlaşmış Talmud'u vardır; bu, teologların ve davacıların çılgın karmaşasıdır, engizisyoncuların hukuk ilmidir, Capuchin'lerin ve dindarların mide bulandırıcı mistisizmidir. Hıristiyanlığın düşmanları ve saf olmayanlar bu doktrinlerden önemli ve utanç verici bir avantaj elde ediyorlar. Ortodoks dogmaların görkemine karşı değil, mevcut tüm araçlarla buna karşı çıkılması gerekir.

Dinin imparatorluk tarafından hem korunduğu hem de kirletildiği ilk yüzyıllarda, artık Kilise tarafından aziz olarak adlandırılan bazı Hıristiyanlar, kendileriyle ibadet yerleri arasına çölü koyuyorlardı. Belki mihrapları tüm kalpleriyle sevdiler ama ağlamaya ve dua etmeye gittiler onlardan uzaklara. Şimdiki yazar çölün bir Katolik'idir.

Ancak Thebaid'in korkutucu hiçbir yanı yoktur ve o her zaman Rabelais tarafından kurulan Thelema Manastırı'nı Aziz Anthony Hermitage'a tercih etmiştir. İnsan ırkının artık çilecilere ihtiyacı yok, onunla ve onun için yaşamak için bilgelere ve işçilere ihtiyacı var: bu günlerde kurtuluşun bedeli budur.

Haham Simeon Ben Jochai'nin Kabala'sında bir beyaz tanrı, bir de siyah tanrı vardır. Doğada 'beyaz' insanlar ve 'siyah' insanlar vardır ve okült felsefede de bir beyaz zeka ve bir siyah zeka buluruz.

Işığın incelenmesinin bilimsel olabilmesi için önce gölgenin yoğunluğunu ve yönünü hesaplamanın mümkün olması gerekir. Teknik yeteneği en yüksek olan ressamlar, aydınlık ve karanlık bilgisine sahip olanlardır.

İyi bir öğretmen kendini öğrenmeyi zor bulanların yerine koyabilmelidir.

Karanlık zeka, gecenin gizemlerinin kehanetidir, görünmez formların gerçekliğine dair bir duygudur.

Bu, zayıf bir olasılığa olan inançtır. Bu, rüyaya giren bir ışık huzmesidir. Geceleri baykuş, kedi ve vaşak gibi gözlerinde fosfor bulunanlar dışında tüm canlıların gözleri görmez. Baykuş gece boyunca savunmasız olan kuşları yiyebilir; baykuşlarla savaşmamıza yardımcı olacak vaşak gözlerimiz olsun, ancak kuşlara biraz ışık verme bahanesiyle ormanı ateşe vermekten kaçınalım.

Lambamızı yanık tutarken karanlığın gizemlerine saygı duyalım ve gece boyunca insan kanı içmeyi seven böcekleri çekmemek için lambamızın etrafına tül çekmeyi bilelim.

BÖLÜM XV

Büyük Arcanum

Büyük arcanum, ifade edilemez arcanum, tehlikeli arcanum, anlaşılmaz arcanum kesin olarak şu şekilde formüle edilebilir:

İnsanın tanrısallığı.

Anlatılamaz çünkü insan onu kelimelere dökmeye çalıştığı anda bir yalana ve en korkunç yalana dönüşüyor.

Aslında insan Tanrı değildir. Ama yine de dinlerin en cüretkârı, en karanlık olanı ve aynı zamanda en görkemlisi bizden insan-Tanrı'ya tapınmamızı ister.

Gerçek anlamda insan, bütünüyle insan, sonlu insan ve bizim gibi ölümlü bir insan olduğunu beyan ettiği İsa Mesih, aynı zamanda tamamen Tanrıdır ve teoloji paradokslar içinde konuşmaya cesaret eder. Tanrı'nın bir sözüyle, bedene yönelik tapınmadan, ölenin sonsuzluğundan, acı çekenin geçilmezliğinden, kendini değiştirenin enginliğinden, sonlu olanın sonsuzun sanallığını almasından söz eder. -tüm insanları Tanrı yapmayı teklif eden adam.

Yılan söz verdi: *'Eritis sicut dii'* ('Tanrılar gibi olacaksınız'). Annesinin büyüleyici ayağı altında yılanın kafasını yaralayan İsa Mesih şunu söylemeye cesaret etti: *' Eritis non sicut dii, non sicut Deus, sed eritis Deus!* ('"Tanrılar gibi" olmayacaksınız, "Tanrı gibi" olmayacaksınız ama Tanrı olacaksınız!')

Sen Tanrı olacaksın, çünkü Tanrı benim Babamdır, Babam ve ben biriz ve senin ve benim bir olmamızı istiyorum: *'ut omnes unum sint sicut ego et pater unum sum.* ('Ben ve Babamın bir olduğu gibi hepiniz de bir olabilirsiniz').

Okültizm üzerine en az bilinen ve en zorlu kitapları incelerken yaşlandım ve saçlarım ağardı; saçlarım döküldü; sakalım çöl babalarınınki kadar uzadı; Zerdüşt'ün sembollerinin anahtarını aradım ve buldum; Yelelilerin mahzenlerine girdim; Büyük eseri ebediyen gizleyen perdenin bir köşesinden uzak durmayı ihmal ederken, farkında olmadan Hermes'in sırrına ulaştım; Piramitleri seyrederken yavaşça kumlara batan o devasa sfenksin doğasını biliyorum; Brahminlerin bilmecelerine nüfuz ettim; ne biliyorum

Simeon Benjochai'nin çölde on iki yıl boyunca kendisiyle birlikte gömdüğü gizemler; Süleyman'ın kayıp köprücük kemikleri bana ışıkla ışıl ışıl göründü ve Mephistopheles'in Faust'a tercüme edemediği kitapları akıcı bir şekilde okudum.

Bununla birlikte, hiçbir yerde, ne İran'da, ne Hindistan'da, ne eski Mısır'ın palimpsestleri arasında, ne de Orta Çağ'ın şenlik ateşlerinden kurtarılan yasak büyü kitaplarında, gizemleri açısından bu kadar derin, daha aydınlatıcı, daha parlak bir kitap bulamadım. muhteşem vahiyleriyle daha korkutucu, kehanetleriyle daha kesin, insanın derinliklerini ve Tanrı'nın muazzam gölgesini daha araştırıcı, İsa Mesih'in İncili'nden daha büyük, daha gerçek, daha basit, daha korkunç ve daha tatlı.

Hangi kitap bundan daha çok okundu, daha çok beğenildi, daha çok iftiraya uğradı, daha çok alay konusu oldu, daha çok yüceltildi, daha çok gasp edildi ve daha çok görmezden gelindi! Bilgenin ağzındaki bal, dünyanın karnındaki güçlü zehir gibidir. Devrim bununla savaşmak için örgütlendi. Proudhon bunu kusmaya çalışırken kıvranıyordu. Gerçek kadar yenilmez ve hata kadar anlaşılması zor.

Tanrı'nın bir insan olduğunu söylemek İsrail için ne büyük bir küfür ve siz Hıristiyanlar için ne büyük bir aptallık olur! İnsanın kendisini Tanrı yapabileceğini söylemek ne kadar iğrenç bir paradoks olurdu! Arcanum'a saygısız olanı çarmıha ger, başlatıcıları yak,*Christianas ad leonem!*(Hıristiyanlar aslanlara!)

Hıristiyanlar aslanlardan yararlandılar ve şehit tarafından büyük gizemin karanlığına fethedilen tüm dünya, kendisini nihai sorunun, yani insan-Tanrı sorununun çözümü önünde Oedipus gibi el yordamıyla ilerlerken buldu.

İnsan-Tanrı bir gerçektir, diye haykırış yükseldi, ama o Cennette olduğu kadar yeryüzünde de eşsiz olmalıdır. Yanılmaz, her şeye gücü yeten insan-Tanrı papadır; her şekilde yazıp tekrarlanan bu bildirinin alt kısmında ise Alexander Borgia gibi isimler okunabiliyor.

Reformasyon daha sonra "İnsan-Tanrı özgürleşmiş insandır" dedi: ve insanların Protestanların boğazını tıkayabileceklerini umduğu bu çığlık, Devrim'in kükremesi olarak sonuçlandı. Gizemin korkunç sözü telaffuz edildi, ancak öncekinden daha gizemli hale geldi.

'Gerçek nedir?' Pilatus İsa Mesih'i kınarken sordu.

'Özgürlük nedir?' Ellerini ulusların kanıyla yıkayan modern Pilates'imize sorun.

Mirabeau'dan Garibaldi'ye kadar devrimcilere özgürlüğün ne olduğunu sorun, asla anlaşmaya varamayacaklar.

Robespierre ve Marat'ya göre bu, belli bir seviyeye ayarlanmış bir helikopter; için

Garibaldi kırmızı bir gömlek ve bir kılıçtır.

İdeologlara göre bu, insan haklarının beyanıdır. Peki hangi adamdan bahsediyoruz?

Mahkum, toplum onu zincirlediği için mi bastırılıyor? Bir insan, insan olduğu için mi yoksa sadece kendine göre davrandığı için mi haklara sahiptir?

Dindışı kitleler için özgürlük, haklarının mutlak iddiasıdır; her zaman kısıtlamaları ve köleliği içeriyor gibi görünen haklar. Eğer özgürlük yalnızca iyilik yapma hakkıysa, görevle karıştırılıyor ve erdemden pek ayırt edilemiyor.

Dünyanın şimdiye kadar gördüğü ve denediği her şey, büyünün ve İncil'in ortaya çıkardığı sorunu çözmede başarısız oldu: insan-Tanrı'nın büyük gizemi.

İnsan-Tanrı'nın ne hakları ne de görevleri vardır; ilim, irade ve kudret sahibidir.

O özgür olmanın ötesinde bir ustadır. Emir vermez, yapılmasına sebep olur. İtaat etmez çünkü kimse ona emir veremez. Başkalarının görev dediği şeyi o, kendi zevki olarak nitelendiriyor. İyilik yapar çünkü bunu yapmak ister ve başkasını yapamaz. O, adil olan her şeyle özgürce işbirliği yapar ve onun için fedakarlık ahlaki bir yaşamın lüksü ve ruhun görkemidir. Kötülere karşı nefreti olmadığı için kötülüğe karşı amansızdır. Düzeltici cezayı menfaat olarak görür ve intikamın manasını anlamaz.

Dengenin merkezi noktasına ulaşmayı başaran kişi budur ve küfür ya da aptallık olmadan ona insan-Tanrı denilebilir, çünkü onun ruhu ebedi hakikat ve adalet ilkesiyle özdeşleştirilmiştir.

Kusursuz insanın özgürlüğü ilahi yasanın kendisidir; tüm insan yasalarının ve dini sistemlerin tüm geleneksel yükümlülüklerinin üzerinde yükselir. Yasa insan için yapılmıştır, dedi Mesih, insan yasa için değil. İnsanoğlu Şabat Günü'nün Efendisidir; yani Musa'nın ölüm cezasıyla dayattığı Şabat'ı tutma zorunluluğu, insanı yalnızca kendisine yararlı olduğu ölçüde bağlar, çünkü son tahlilde insan egemen efendidir. Aziz Paul, "Benim için her şey mübahtır" dedi, "ama her şey amaca uygun değil"; bununla ne kendimize ne de başkalarına zarar veren her şeyi yapma hakkımız olduğunu ve özgürlüğümüzün yalnızca din adamlarımızın uyarılarıyla kısıtlandığını kastediyordu. vicdanımız ve aklımız.

Bilge adam hiçbir zaman tereddüt etmez; sağduyulu davranır ve sadece kendi yapmak istediğini yapar; yani kendi alanında her şeyi yapabilir

ve suçsuzdur. Qui*natus est ex Deo non peccat*(Tanrı'dan doğmuş olan günah işlemez), diyor Aziz Pavlus, çünkü yaptığı hatalar istemsiz olduğundan ona atfedilemez.

İnsan ruhunun, ilerlemenin zorluklarını aşarak bu egemen bağımsızlığa doğru ilerlemesi gerekir. Bu gerçekten de okültizmin büyük gizemidir, çünkü yılanın gizemli vaadi bu şekilde gerçekleşir: 'İyiyi ve kötüyü bilen tanrılar gibi olacaksınız.'

Cennet yılanı bu şekilde şekil değiştirir ve insanlığın tüm yaralarını iyileştirecek pirinçten yılana dönüşür. İsa Mesih'in Kendisi Kilise babaları tarafından bu yılanla karşılaştırıldı çünkü onlara göre O, kötülüğün bolluğunu adaletin aşırı bolluğuna dönüştürmek için günah biçimini aldı.

Biz burada açıkça konuştuk ve gerçeği perdesiz bir şekilde ortaya koyduk, ancak yine de herhangi birinin bizi haklı olarak aceleci açıklamalar yapan biri olmakla suçlayabilmesinden korkmuyoruz. Bu sayfaları anlamaması gerekenler, onları anlamayacaktır; çünkü çok zayıf bir görüntüye göre hakikat, tüm çıplaklığıyla gösterildiğinde, kendi ışığı altında perdelenmiş ve kendi parlak görkeminin altında gizlenmiş görünür.

BÖLÜM XVI

Süleyman'ın Acısı

İman gençliğin güçlerinden biridir, şüphe ise yaşlılığın belirtisidir.

Hiçbir şeye inanmayan genç adam, buruşuk ve kır saçlı, yaramaz bir bebeğe benzer.

Ruh zayıfladığında, kalbin ateşi söndüğünde insan gerçeğe ve sevgiye güvenmez. Gözleri karardığında, güneşin artık parlamadığını zanneder, ölümün soğuk yaklaşımını önceden hissederek hayatın kendisi bile şüpheye düşer.

Çocukları düşünün. Gözleri nasıl da parlıyor; Işığa, iyiliğe, annelerinin yanılmazlığına, sütannelerinin sözlerine ne kadar büyük bir inançları var! Buluşları ne kadar da mitolojik! Oyuncaklarına ve oyuncak bebeklerine nasıl bir kişilik kazandırıyorlar! Görünüşleri nasıl bir cenneti anlatıyor! Sevgili, güzel melekler! Küçük çocukların gözleri Tanrı'nın yeryüzündeki aynasıdır. Genç aşka inanır: Onun yaşam dönemi 'Süleyman Şarkısı' dönemidir.

Olgun adam zenginliğe, başarıya ve hatta bazen bilgeliğe inanır. 'Süleyman'ın Atasözleri' bu olgunluk dönemiyle ilgilidir.

O zaman adam dost canlısı olmayı bırakır ve aşkın beyhudeliğini ilan eder. O doyuma ulaşmış durumda ve artık zenginliğin zevklerine güvenmiyor. Hatalar ve şöhretin kötüye kullanılması nedeniyle başarı zevkini kaybeder. Coşkusu tükenmiş, cömertliği yıpranmıştır. Bencil ve meydan okuyan biri haline gelir, ta ki sonunda bilgiden ve bilgelikten de şüpheye düşene kadar. Bunun üzerine Solomon melankolik 'Vaiz' kitabını yazmaya başlar.

Şunları yazan genç adamdan geriye kalanlar: 'Sevgilim güzel kadınlar arasında tektir... aşk ölümden daha güçlüdür... ve bir erkeğin tüm malları ve hayatı da sevgiden pay almak için ödenecek bir bedel olamaz. '?

Ne yazık ki! şimdi bunu 'Vaiz' bölümünde okuyun; 'Binde bir erkek buldum ama olağanüstü bir kadın bulamadım. Erkeklerin bütün hatalarını inceledim ve kadının ölümden daha acı olduğunu keşfettim. Onun cazibesi

avcının tuzağı ve yumuşak kolları zincirlidir.' Süleyman, yaşlandın!

Bu prens, ihtişamıyla Doğu'nun tüm hükümdarlarını geride bıraktı. Yahudi inancına göre Asya uygarlığının kaderindeki merkezi olan, dünya harikalarından biri olan Tapınağı inşa etti. Gemileri Sur kralı Hiram'ınkilerle birlikte ileri geri gidip geliyordu. Bütün ulusların zenginliği Yeruşalim'e aktı. İnsanların en bilgesi olarak biliniyordu ve kralların en güçlüsü olarak hüküm sürüyordu. O, kutsal alanların bilimine inisiye olmuş ve tüm bu bilgiyi geniş bir ansiklopedide bir araya toplamıştı. Sayısız evliliği onu tüm Doğulu güçlerle ittifaka soktu. Daha sonra kendisinin dünyanın mutlak efendisi olduğunu düşündü ve tüm inançların bir sentezini gerçekleştirmenin zamanının geldiğini hayal etti. Yehova'nın soyut birliğine tapınılan erişilemez merkezi, tanrının birçok sayı ve biçimdeki parlak enkarnasyonlarıyla çevrelemek istiyordu. İsrail'i sanata açmak ve heykeltraşın keskisiyle tanrılar yaratmayı caiz kılmak istiyordu.

Yehova'nın Tapınağı güneş kadar eşsizdi ve Süleyman bu güneşe gezegenler ve uydulardan oluşan bir avlu vererek evrenini tamamlayacağını düşünüyordu; bu yüzden Yeruşalim çevresindeki dağlara başka tapınaklar inşa ettirdi. Zaman olgusunda tecelli eden Tanrı'ya orada Satürn veya Moloch adı altında tapınılırdı. Süleyman bu büyük heykelin tüm sembolizmini korudu ve yalnızca çocukların ve insan kurbanların kurban edilmesini bastırdı. Venüs veya Astarte'nin sunağı çevresinde güzellik festivalleri başlattı; güzellik, gençlik ve aşk festivalleri, Tanrı'nın dünyayı yüreklendiren ve rahatlatan üçlü gülümsemesi.

Eğer başarılı olsaydı, Kudüs'ün ihtişamı ve gücü Roma'nınkini hayal kırıklığına uğratırdı ve Hıristiyanlığın hiçbir nedeni kalmazdı. Süleyman, İbranilere vaat edilen Mesih olacaktı. Ancak haham fanatizmi alarma geçti. Bathsheba'nın oğlunun yanında bulunan eski bilgeler, dinden dönme şüphesiyle karşı karşıya kaldılar. Levililer tarafından kışkırtılan genç yazıcılar ve ayaktakımı, Süleyman'ın oğlu deneyimsiz Rehoboam'ı alt etmeyi başardılar ve yaşlı kral, bir gün şokla, varisinin işini sürdürmeyeceğini anladı. Kalbine şüphe ve şüpheyle birlikte derin bir ümitsizlik girdi. İşte o zaman şunu yazdı: 'Anıtsal işler yaptım ve her şeyi muhtemelen aptal olabilecek bir mirasçıya bırakmak zorunda kalacağım. Güneşin altında yapılan her şey boştur ve her şey ölümcül bir daire içinde dönüyor gibidir; burada, sadece hayır

adaletsizlerden daha mutludur ve kendini çalışmaya adamak boş bir arayıştır çünkü artan bilgelik, artan üzüntüyü getirir. İnsan da hayvan gibi ölür ve hiç kimse insanın ruhunun göğe mi çıktığını, yoksa hayvanın ruhunun yere mi düştüğünü bilemez. Fazla bilge olan adam şaşkına döner ve halk onun sevilmesi mi yoksa nefret edilmesi mi gerektiğini bilemez. Her günü bir gün yaşayalım ve Tanrı'nın bizi yargılayacağını hatırlayalım.'

Başka bir keresinde, oğlu hakkında acı bir şekilde düşünürken, 'Vay be,' dedi, 'prensi henüz bir çocuk olan milletin vay haline.'

Gücünün zirvesinde yalnız kalmış, kendini dünyadan kopmuş hisseden ama daha yükseğe uçamayan büyük bir ruhun bu sonsuz üzüntü nöbetleri, Eyüp'ün ağıtlarını ve İsa'nın Golgota'daki çığlığını anımsatıyor: *'Eli, Eli, lama sabachthani'*. ('Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?')

Süleyman, Kudüs'ün merkezi olduğu birleşik bir dünya yaratmak yerine, kendi krallığının şiddetle parçalanacağını hissetti. Halk tedirgin oldu ve uzun süredir vaat edilen reformları aradı; Tapınak tamamlanmıştı ve inşaatı için alınan ya da inşasına bahane olan istisnai vergiler azaltılmamıştı.

Yeroboam adında bir kışkırtıcı eyaletlerde bir siyasi parti kurdu. Kendini muhafazakar olarak tanımlayanların kör enstrümanı haline gelen Rehoboam, Süleyman'ın ölümünden sonra tamamen ortadan kaybolan babasının felsefi kitaplarını neredeyse halka açık bir şenlik ateşi haline getirdi ve sevdikleri tarafından terk edilen eski ruh ustası, o krala benziyordu. Alman türküsündeki Thule, fincanında sessizce ağlayan ve gözyaşlarıyla karışık şarabını içen. İşte o zaman sevinçten sövüp sayarak şöyle dedi: 'Neden beni aldattın?' İşte o zaman şöyle haykırdı: 'Ağlama evine girmek, sevinç evine girmekten daha iyidir'. Ama neden? Söylemiyor. Yüzyıllar sonra, ondan daha büyük bir bilge, tüm gözyaşlarını silmek için gelip şöyle diyecekti: 'Ne mutlu şimdi ağlayanlara, çünkü güleceğiniz gün gelecek'. Böylece İsa'nın insanlığa vaat ettiği şey kahkaha ve mutluluktu. Elçi Pavlus din değiştirenlere şunu yazdı: Sonsuza dek sevinin;*Sempre Gaudite.'*

Bilge adam mutlu olduğunda ağlar, acı çektiğinde ise cesurca gülümser. Eski Kilise babaları sekizinci ölümcül günaha karşı çıktılar ve onu melankoli olarak adlandırdılar.

Süleyman'ın taşların gizli erdemlerini ve bitkilerin özelliklerini bildiği söylenir ancak yazarken bilmediği bir sır vardı.

Mutluluğun ve yaşamın sırrı, refahı ve umudu sürekli kılarak can sıkıntısını gideren bir sır olan 'Vaiz':

YAŞLANMAMANIN SIRRI!

Böyle bir sır var mı? Hiç yaşlanmayan erkekler var mı? Flamel'in iksiri gerçek mi? Ve muhteşemliğe aşırı düşkün olanlar gibi, Rue des Ecrivains'in ünlü simyacısının ölümü aldattığına ve hala karısı Pernelle ile birlikte sahte bir isim altında Yeni Dünya'da zengin bir yalnızlık içinde yaşadığına mı mecburen inanmalıyız?

Hayır, insanın yeryüzünde ölümsüzlüğüne inanmıyoruz. Ama biz insanın yaşlanmaktan kendini koruyabileceğine inanıyor ve biliyoruz.

Bir asır kadar yaşadıktan sonra ölmek zorundayız; ruhun artık modası geçmiş elbisesini bir kenara bırakmasının zamanı gelmiştir; ölmenin zamanı değil, çünkü daha önce de söylediğimiz gibi ölüme inanmıyoruz, ikinci bir doğumu arzulamanın ve yeni bir hayata başlamanın zamanıdır.

Ancak insan son nefesine kadar çocukluğun basit sevinçlerini, genç adamın şiirsel coşkusunu, olgunluğun coşkusunu koruyabilir. Sonuna kadar çiçeklerle, güzelliklerle, gülümsemelerle ruhunu sarhoş edebilir; kişi sürekli olarak geçmişi yeniden yakalayabilir ve kaybedilenleri her zaman geri kazanabilir. Gerçek sonsuzluk, yaşamın güzel rüyasında bulunabilir.

'Bu nasıl başarılabilir?' mutlaka bana soracaksın. Size anlatacaklarımı dikkatlice okuyun ve ciddi bir şekilde meditasyon yapın:

Kendini unutmak ve sadece başkaları için yaşamak gerekir.

İsa: 'Biri beni takip etmek isterse, kendini inkar etsin, çarmıhını yüklenip peşimden gelsin' derken, kendimizi ıssız bir yere gömmemizi mi kastetmişti? Küçük çocuklar ve onları kutsayan, düşmüş kadınları geri getiren, ne sevgi gösterilerini ne de gözyaşlarını küçümseyen, dışlanmış ferisilerle birlikte yiyip içen (o kadar ki O'nun hakkında şöyle denildi: 'Bu adam bir obur ve şarap içendir) '), Aziz Yuhanna'yı ve Lazarus'un ailesini şefkatle seven, Aziz Petrus'a hoşgörü gösteren, hastaları iyileştiren ve sevgi dolu mucizelerle kaynaklarını çoğalttığı kalabalıkları besleyen? Bu hayat ne bakımdan bir Trappist'in ya da Stylite'ınkine benziyor ve izolasyonu ve kendi üzerine yoğunlaşmayı öneren ünlü bir incelemenin yazarı böyle bir kitabı adlandırmaya nasıl cesaret etti?*İsa Mesih'in Taklidi*

Başkalarında, başkalarıyla birlikte ve başkaları için yaşamak sevginin ve sonsuz yaşamın sırrıdır. Aynı zamanda sonsuz gençliktir. 'Eğer küçük çocuklar gibi olmazsanız' dedi Üstat, 'Cennetin Krallığına giremezsiniz'.

Sevmek, sevdiğinin içinde yaşamaktır, onun düşüncelerini düşünmek, arzularını anlamak, sevgisini paylaşmaktır; insan ne kadar çok severse kendi hayatı da o kadar genişler. Seven adam yalnız değildir ve varlığı aynı anda pek çok yerdedir; onun adı ailedir, vatandır, insanlıktır. Bebek gibi konuşuyor, çocuklarla oynuyor, gençlerin coşkularına katılıyor, orta yaşlılarla akılcı tartışmalar yapıyor, yaşlıların elini sıkıyor.

Süleyman, 'Vaiz'i yazdığında sevgi duygularını kaybetmişti ve kalbinin yıpranması onu ruh körlüğüne sürüklemişti. Bu kitap, sevgi eksikliğinden dolayı sönmekte olan yüce bir ruhun ıstırabıdır. Chateaubriand'ın yalnız dehası kadar, on dokuzuncu yüzyılın şiirleri kadar hüzünlü. Ve yine de on dokuzuncu yüzyılda üretilen Canlı kanıtı olan Victor Hugo* az önce öne sürdüğüm şeylerden. Başlangıçta bencil olan bu adam, gençliğinde ihtiyarlamış, sonra saçları beyazlayınca aşka sarılmış ve yeniden gençleşmiştir. Çocukları ne kadar seviyor! Gençliğin tüm enerjisini ve tüm tanrısal çılgınlıklarını nasıl da soluyor! Son şiirlerinde ne büyük bir aşk panteizmi var! Goethe'nin evrensel inancına ve Spinoza'nın felsefi yelpazesine sahiptir. O, Rabelais ve Shakespeare'dir. — Victor Hugo, sen bilmeden büyük bir sihirbazsın ve sonsuz yaşamın sırrını bulma konusunda zavallı Solomon'dan daha başarılı oldun!

---

* – 1868'de, bu yazıldığında. VictorHugo1802-1885.

BÖLÜM XVII

İyiliğin Manyetizması

Bu dünyada iyi insanların mutsuz, kötülerin ise refah içinde ve mutlu olduğu her gün söyleniyor ve tekrarlanıyor. Bu aptalca ve iğrenç bir yalandır.

Bu yanılgı, zenginlik ile mutluluğu birbirine karıştıran yaygın yanılgıdan kaynaklanmaktadır; sanki Tiberius, Caligula, Nero ve Vitellius'un mutlu olduğu makul bir şekilde söylenebilirmiş gibi. Ama zenginlerdi, hatta daha da önemlisi dünyanın efendileriydiler; ama yürekleri dinlenmedi, geceleri uykusuz kaldı, öfkelerden vicdanları kırıldı.

Bir domuz, ona altın bir teknede yer mantarı servis ettiğimizde adam olur

mu? Mutluluk bizim içimizdedir, porsuklarımızda değil ve eğer Malfil besili bir domuz olmayı isteseydi açlıktan ölürken kaderini hak ederdi.

Sokrates ve Trimalcion'dan (Petronius'taki Claudius'un karikatürü olan karakter) kim daha mutlu? Trimalcion zehirlenmeseydi hazımsızlıktan ölecekti.

İyi insanlar bazen yoksulluğa, hatta sefalete katlanırlar; bunu inkar etmiyorum, ama çoğu zaman onların bütünlüğünü koruyan şey onların yoksulluğudur. Zenginlik onları yozlaştırıp yok edebilir. Gerçekten iyi insanların, yalnızca ılımlı cesarete ve zayıf iradeye sahip büyük aptallar kitlesine mensup olanlar olduğunu düşünmemeliyiz. Korkudan veya omurgasızlıktan kanunlara itaat eden aptallar, Şeytandan korkan adananlar ve Tanrı'dan korkan zavallı şeytanlar. Böyle insanlar, ne altından, zenginliğinden, ne de yoksulluktan kâr elde edebilen aptal sığırlardır; ama bilgeye, gerçekten bilgeye ciddi anlamda acınabilir mi? Bilge adama kötü davranıldığında bile bu, onu kıskananlardandır. Bu noktada okuyucularımdan bazıları hayal kırıklığıyla şöyle diyecekler: 'Bize sihir vaat ettin ve bize ahlak verdin. Bu kadar felsefe yeter, şimdi bize okült güçlerden bahsedin.'Pekâlâ! Kitaplarımı okuyanlarınız Caduceus'un iki yılanının ne anlama geldiğini bilecektir. Onlar evrensel manyetizmanın iki karşıt akımıdır. Yaratıcı ve koruyucu ışığın yılanı ve yeniden doğmak için yiyip bitiren sonsuz ateşin yılanı.

İyiler ölümsüz ışık tarafından mıknatıslanır, canlanır ve korunur, kötüler ise sonsuz ateşte yakılır.

Çocuklarla ışık arasında manyetik ve sempatik bir birliktelik vardır; hepsi aynı yaşam kaynağında yıkanıyor; hepsi ortak nimetlerden memnunlar.

Pozitif manyetizma nesneleri bir araya toplayan bir kuvvettir, negatif manyetizma ise dağıtıcı bir kuvvettir.

Işık hayatı çeker, ateş ise beraberinde yıkımı taşır.

Beyaz manyetizma sempati, siyah manyetizma ise nefrettir. İyi insanlar birbirlerini sever, kötü insanlar ise birbirlerinden nefret ederler çünkü birbirleri hakkında her şeyi bilirler.

İyi olanların çekiciliği, kendileri için iyi olan her şeyi kendilerine çeker ve zenginliği çekmiyorsa bunun nedeni, zenginliğin onlar için iyi olmayacağıdır.

Hatırlayacağınız gibi, antik felsefenin ve ilkel Hıristiyanlığın kahramanları kutsal yoksulluğu işlerinin ve ölçülülüklerinin katı bir koruyucusu olarak benimsemişlerdi.

Ama yine de iyi niyetli insanlar hiç fakir olur mu? Verebilecekleri sonsuz sayıda muhteşem şey yok mu? Zengin olmak vermektir; Vermek biriktirmek demektir ve kişinin ebedi mirası tamamıyla başkalarına bahşettiğinden oluşur.

Gerçekten ve gerçek anlamda bir iyilik atmosferi vardır, tıpkı bir kötülük atmosferi olduğu gibi. Birinde insan sonsuz yaşamı, diğerinde ise sonsuz ölümü soluyor.

Kuyruğunu ısıran iyi yılan şeklindeki sembolik daire, Gnostiklerin pleroması, Altın Efsanedeki azizlerin halesi, iyiliğin manyetizmasıdır.

Her aziz başı ışık ışınları yayar ve ışınlar bir araya gelerek zırh zincirleri oluşturur.

Lütuf ışınları ihtişam ışınlarıyla bağlantılıdır; Cennetin kesinlikleri Dünyanın iyi arzularını doğurur. Ölmüş olan adiller bizi terk etmediler, içimizde yaşıyorlar ve bizimle yaşıyorlar, düşünceleriyle bize ilham veriyorlar ve bizimkilerle seviniyorlar. Biz cennette onlarla yaşıyoruz, onlar da yeryüzünde bizimle omuz omuza savaşıyorlar; çünkü daha önce söylediğimizi ciddiyetle tekrarlayacağız; sembolik Cennet, çeşitli dinlerin erdemlilere vaat ettiği Cennet, bir mülk değil, ruhların bir durumudur. Cennet sonsuz, cömert bir uyumdur ve Cehennem, çaresi olmayan Cehennem, korkaklığın kaçınılmaz çatışmasıdır.

içgüdüler.

Muhammed, doğu tarzını takip ederek, tıpkı Voltaire'in İncil'deki benzetmeleri ele alması gibi, müritlerine saçma bir hikaye olarak kabul edilen bir alegori sundu.

Tuba adında o kadar geniş ve dallı bir ağaç var ki, ağacın dibinden dörtnala koşan bir atın gölgesinden çıkana kadar yüz yıl boyunca dörtnala koşması gerekir, dedi. Bu ağacın gövdesi altından yapılmıştır ve dallarında muhteşem taşlardan kesilmiş, gerçek müminlerin üzerine kalplerinin arzu ettiği her şeyi yağdıran tılsım niteliğinde yapraklar vardır. Lezzetli yiyecekler ya da muhteşem giysiler elde etmek için onlara dokunulması yeterlidir. Bu ağaç, kâfirlere görünmez, fakat dallarından birini her adil adamın evine kadar uzatır ve her dal, ağacın tamamının özelliklerini taşır.

Bu alegorik ağaç iyiliğin çekiciliğidir. Hıristiyanların lütuf dediği şey budur. Yaratılış'taki sembolizmin hayat ağacı olarak ifade ettiği şey budur. Muhammed Bilimin sırlarını keşfetmişti ve altın ağacının, devasa ağaç Tuba'nın güzelliklerini ve harikalarını anlatırken bir inisiye olarak konuşmuştu.

Ebedi Bilgelik 'İnsanın yalnız kalması iyi değildir' dedi ve bu ifade bir yasanın ifadesidir. İnsan hiçbir zaman iyi günde de kötü günde de yalnız değildir. Onun varlığı ve duyguları aynı zamanda bireysel ve kolektiftir.

Dahi insanların keşfettiği veya ışıktan çektiği her şey tüm insanlık için parlıyor. Doğruların yaptığı her değerli şey, tüm adillerin yararınadır ve aynı zamanda kötülere tövbe için lütuf sağlar. İnsanlığın kalbi, bütün kalplerde sicimler taşır.

Doğru olan her şey güzeldir. Güneşin altındaki tek kibir, yanılgı ve batıldır. Acı ve ölüm bile güzeldir çünkü bunlar arındıran ve kurtaran başkalaşımdır. Geçici formlar doğrudur çünkü onlar ebedi olanın gücünün ve güzelliğinin tezahürleridir. Aşk gerçektir. Kadın kutsaldır ve hamileliği tertemizdir. Gerçek bilgi asla aldatmaz; makul inanç bir yanılsama değildir. Neşeli, sempatik bir kahkaha inanç, umut ve hayırseverlik eylemidir. Tanrı'dan korkarak gitmek O'nu tanıyamamaktır; korkulması gereken tek şey hatadır. Bir adam tek yapmak istediği adalet olduğunda, yapmak istediği her şeyi yapabilir. Hatta dilerse yanlışa koşabilir ama bunu yaparsa paramparça olacaktır. Tanrı Kendisini insana, insanda ve insan aracılığıyla gösterir. Onun gerçek ibadeti

Hayırseverliktir. Dogmalar ve ayinler birbirini değiştirir ve birbirini takip eder; hayırseverlik değişmez ve gücü sonsuzdur.

Cennette olduğu gibi yeryüzünde de tek ve gerçek güç vardır: İyiliğin gücü. Doğrular dünyanın tek efendileridir. Onlar acı çektikçe dünya çalkalanıyor. Öldüklerinde dönüşür. Adaletin baskısı, yüksek patlayıcılardan çok daha korkunç bir gücün sıkıştırılmasıdır. Devrimi yükselten kitleler değil, krallardır. Adil olan dokunulmazdır, ona dokunanın vay haline! Sezarlar şehitlerin kanıyla yanarak kül oldu. Doğru bir insanın dilediği her şey Tanrı tarafından onaylanır. Doğru bir adamın yazdığı her şeyi Tanrı imzalar ve bu sonsuz bir vasiyettir.

Sfenks bilmecesinin en büyük ipucu insandaki ve doğadaki Tanrıdır. İnsanı Tanrı'dan ayıranlar onu doğadan da ayırmış olurlar, çünkü doğa Tanrı'yla doludur ve ateizmden dehşetle geri çekilir. İnsanı doğadan ayıranlar, babalarının kafasını keserek onu onurlandıran oğullar gibidir. Tanrı doğanın başıdır, tabiri caizse O olmadan var olamaz, O olmadan Kendisini tezahür ettiremezdi.

Tanrı bizim Babamızdır, ama doğa bizim annemizdir. On Emir, 'Babana ve onların annesine hürmet et ki, bu ülkede günlerin uzun olsun' diyor.*Emmanuel*, Tanrı sizinledir: Bu, yalnızca Gül Haç Kardeşleri (Gül Haçlılar) adıyla anılan inisiyelerin kutsal sözüdür. Bu anlamda İsa Mesih, küfür olmadan Kendisine Tanrı'nın Oğlu ve Tanrı'nın Kendisi diyebilirdi. Bu anlamda O, yalnızca Babasıyla bir olduğu gibi bizim de yalnızca Kendisiyle bir olmamızı istiyor, böylece yenilenmiş insanlık bu dünyada insan-Tanrı'nın büyük sırrını gerçekleştirecek.

Tanrı'yı birbirimizde sevelim, çünkü Tanrı Kendisini bize ancak birbirimizde gösterecektir. Bizim için sevimli olan her şey içimizdeki Tanrı'dan gelir. Sevilecek tek şey Tanrı'dır ve kişi gerçekten sevmeyi öğrendiğinde yalnızca Tanrı'yı sever.

Tanrı ışıktır. Karanlığı sevmez. Bu nedenle, eğer Tanrı'yı içimizde hissetmeyi arzuluyorsak, ışığın ruhlarımıza girmesine izin vermeliyiz. Bilgi ağacı, Şeytan ve havarileri dışında bir ölüm ağacı değildir.*Batıl inançlılara göre bu Manşinel ağacı*~~a~~ma bizim için hayat ağacıdır*.

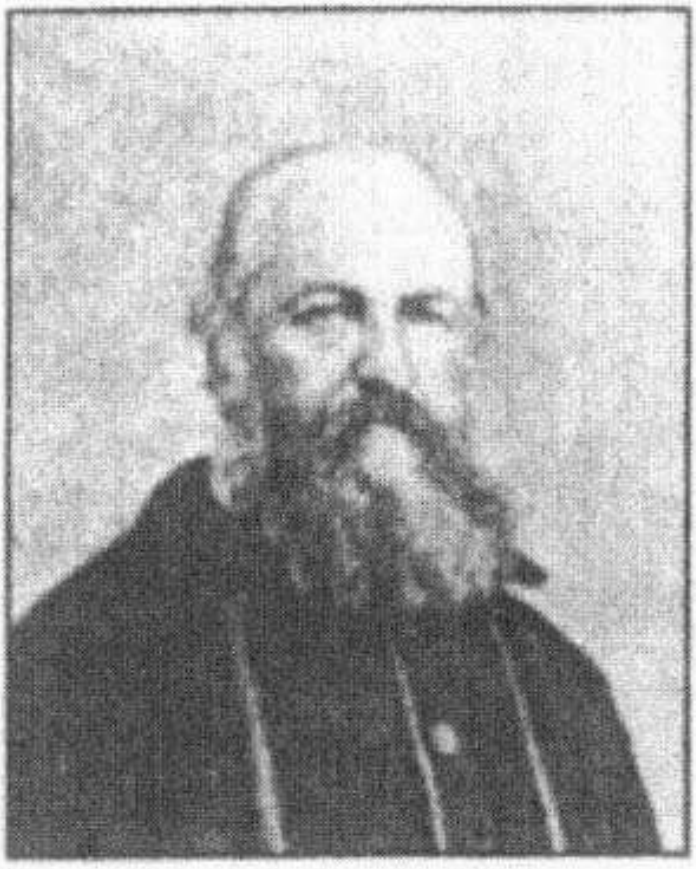
O zaman artık aptal köleler gibi, 'Bu iyi çünkü bize bunu yapmamız emredildi ve bir ödül vaat edildi ve bu kötü çünkü bize bunu azap gününde yapmamamız söylendi' demeyeceğiz. acak

'Bunu artık iyi olduğuna inandığımız için yapalım ve kötü olduğunu bildiğimiz için yapmaktan kaçınalım' deyin.

Ve böylece sembolik yılanın vaadi gerçekleşecek: *'İyiyi ve kötüyü bilerek tanrılar gibi olacaksınız. '*

---

* – Manşinel ağacı, zehirli ve yakıcı sütlü özsuyu olan tropik bir Amerikan ağacıdır.

Daha çok Eliphas Lévi takma adıyla tanınan Alphonse Louis Constant, Kabala'nın geleneksel Gül-Haç yorumunun ustasıydı. Lévi 1810'da Fransa'da doğdu ve kilise rahibinin makamları aracılığıyla Saint-Sulpice'deki kilisede eğitim gördü. Daha sonra Roma Katolik Kilisesi'nin öğretilerine aykırı öğretiler öğrettiği için ruhban okulundan atıldı. 1825'te Lévi okült bilimler üzerine çalışmaya başladı ve sonraki otuz yıl boyunca bu konular hakkında yazdı. Aynı zamanda pek çok ezoterik eserin de yazarıdır.*Aşkın Büyü: Doktrini ve Ritüeli, Kabala'nın Gizemleri, Büyü Tarihi*, Ve*Görkemler Kitabı*. Levi 1875'te öldü.

Magic

The Great Secret completes a trilogy of books by Eliphas Lévi published in his "Studies in Hermetic Tradition" series, the two previous volumes being *The Book of Splendours* and *The Mysteries of the Qabalah*. Taken together these writings represent a fitting memorial to one who "has been both the keeper of the hermetic tradition and the absolute renovator of esoteric thinking in Europe in the 19th century."

"You will be as gods, knowing good and evil."

So concludes what Eliphas Lévi considered to be his last testament, his most important and final treatise, and a summation of his esoteric philosophy. This volume is the conclusion of the work he started with Book One, *The Hieratic Mystery or the Traditional Documents of High Initiation*, published as *The Book of Splendours* (Weiser, 1984). *The Great Secret* contains his final two works: Book Two, *The Royal Mystery or Art of Subduing the Powers*, in which Lévi discusses such topics as Evil, the Outer Darkness, the Great Secret, Magical Sacrifice, Evocations, the Arcana of Solomon's Ring, and the Terrible Secret. Book Three, *The Sacerdotal Mystery or the Art of Being Served by Spirits*, covers Aberrant Forces, the Chaining of the Devil, Sacred and Accursed Rites, Divination, Dark Intelligence, and the Great Arcanum.

ISBN 978-0-87728-938-8
90000
9 780877 289388

SAMUEL WEISER, INC.
Box 612
York Beach, ME 03910-0612
www.weiserbooks.com
Cover design by Ed Stevens